

Kristillisen pyhityskilvoituksen todellisuudesta

Tämän kirjasen sisältö liittyy Rauhanmajassa Säkylässä
ajalla heinäkuu 2003 – tammikuu 2004
pidettyihin Raamattu-tunteihin.

Julkaisija: Lasarus-veljet ry.

Tilaa ilmaiseksi julkaisijalta osoitteesta:

Katavistontie 229
27800 Säkylä
puh/fax 02-8670 870

Kuten kaikki julkaisumme, on tämäkin kirjanen tarkoitettu
ilmaisjakeluun. Lahjaksi olemme saaneet, lahjaksi annamme.

Käytämme Pyhän Raamatun
suomennosta vuosilta 1933/1938
tarpeellisin kohdin käännöstä tarkentaen.

ISBN 951-95339-5-8

Lasarus-veljien kirjapaino
Säkylä 2004

Miksi Jeesuksen täytyi kuolla?

Jeesus antautui kuolemaan ristillä, että Hän viattomana uhrina sovitaisi kuolemallaan meidän kuolemantuomiomme ja että me armahdettuina ja eläviksi tehtyinä seuraisimme Jeesusta Hänen askelissaan. Se on: itsekkyydestä luopuneina alkaisimme elää Jumalan tahdon mukaan lähimmäisiämme palvellen, täydellisen armon ja iankaikkisen mielisuosion osallisuuteen vähitellen vakiintuen Kristuksessa. Näin kristinuskko toteutuu käytännössä.

Ellei itsekkyydestä ja muusta Jumalan tahdon vastaisuudesta ala näkyä selvää erontekemistä, emme vielä ole tulleet sisälle pelastukseen ja Pyhän Hengen osallisuuteen. Sillä usko ilman todellista muutosta ihmisen sisimmän valinnoissa jää vain tyhjäksi puheeksi. Jumala ei lähettänyt pelastusta jähmettääkseen uskovat muumioiksi entiseen menoon kuolemassa, vaan elävöittääkseen uskovat kaikkien tunnistettavissa olevaan uudistumistapah-tumaan ja voimistaakseen heidät Jumalan Hengessä palveleviksi Kristuksen Jeesuksen voiton todistajiksi.

Armossa vaeltava todellinen uskova saa epäonnistumisten tul-len hyvällä omallatunnolla vastata arvostelijalleen tähän tapaan: "Pitää paikkansa, en taaskaan onnistunut. Anna anteeksi. Olen kyllä tosissani kilvoittelemassa, niin kuin tiedät, vaikkakin edel-leen ihan alkeissa. Jumala on kuitenkin uskollinen ja vahvistaa minua armollaan Kristuksessa, niin että opin puhtaudessa ja py-hyydessä yhä vakaammin vaeltamaan."

* * *

Kristillisen pyhityskilvoituksen todellisuudesta

Oikea kristillisyys on arjen elämää
sydämen ilossa ja levossa ja kiitollisuudessa,
vailla kaikkea uskonnollista rekvisiittaa ja tekopyhyyttä.

Se toteutuu Jumalan täyden armon voimasta

Kristuksessa Jeesuksessa.

Tämä ilon ja levon tila on tosin
surkean hitaasti vakiintuvaa,
mutta kuitenkin tapahtuvaa.
Ylistys Jumalalle ja Karitsalle!

Amen.

Pyhä Henki näyttää uskovan sydämelle lihan mielen täydellisen ja parantumattoman vihollisuuden Jumalaa vastaan ja sen, ettei ole tarkoituskaan, että vanhasta aadamista koskaan mitään kristittyä kasvatetaan. Se olisikin mahdottomuus.

Mutta tämän käsittämisen kautta avautuu kristikunnassa lohduton näkymä: **kaikkialla on kristittyjen ja uskovaisten enemmistö juuri tuossa mahdottomassa puuhassa: vanhasta aadamista kristittyä kasvattamassa.** Roomalais- ja Galatalaiskirjeitten ydinsisällöstä ei olla tietävinään tai ei todellakaan siitä mitään käsitetä.

Asian käsittäneelle tämä on suorastaan uskomaton tilanne pitkän aikaa.

Jeesus sanoo: *"Ettekö te siitä syystä eksy, kun ette tunne kirjoituksia ettekä Jumalan voimaa?"* Mark 12:24. Nyt esillä olevassa asiassa Sana osoittaa selvästi: vanha luomus on vihollisen tekele. Sen tähden on sen osa ainoastaan yksi: kuolema Jeesuksen ristinkuolemassa ja vanhan jättämien tottumusten kuoleentuminen uuden luomuksen syntymisen ja armon voiman kautta.

Mutta tässä tutkistelussa emme puhu niinkään siitä, mitä pyhityskilvoittelu yleensä kristillisessä elämässä nykyisin on tai ei ole, vaan siitä, mitä sen Raamatun mukaan tulisi olla. Puhumme siis pyhityskilvoittelun raamatullisesta todellisuudesta, sen oikeasta käsittämisestä ja käytäntöön soveltamisesta.

* * *

Tähän tutkielmaan olemme ottaneet mukaan runsaasti Uuden liiton sanomaan liittyviä kohtia Vanhasta testamentista, osoittaaksemme, kuinka selvästi Jumala ilmaisi laupeudellisen olemuksensa jo ennen Jeesuksen syntymää ja pelastuksen julkistumista Hänen voittonsa kautta kaikelle kansalle, myös pakanasyntisille.

Jumalan, ainoan viisaan, olkoon kunnia Jeesuksen Kristuksen kautta, aina ja iankaikkisesti. Amen.

* * *

Uskoontulon ja kilvoittelun perusteista

1. Ihminen ei tule vanhurskaaksi käskyjen täyttämisen kautta; Room 3:27-31; Gal 2:16; 3:11,21. Sillä sielu on hengellisesti kuollut synnin tähden käskyjen lain tuomion mukaisesti. Kuinka siis sielu siinä tilassaan voisikaan tehdä iankaikkisia pelastustekoja edes itsensä hyväksi, saati toisten? Room 7:7-13; Ps 49:8-10. Tarvitaan jumalallinen teko, että hengellisesti kuollut sielu voidaan saattaa eläväksi.

2. Jumala on ilmoittanut rakkautensa lapsiansa kohtaan siinä, että Hän Poikansa Jeesuksen Kristuksen uhrin kautta pelastaa jokaisen, joka uskoo Jeesukseen; Joh 3:16; Room 4:23-25; 2 Kor 5:18-21; Gal 3:5-14,22; 1:3-5; Joh 11:51,52; Ps 31:8,9; Ps 147:11. Näin sielu Jumalan armon kautta uskossa pääsee kuolemasta elämään; Room 6:13; Joh 5:21,24; Ef 1:3-7; 2:8,9; 1 Piet 1:3-5; 1 Joh 3:14. Niin kuin *Naftali on kylläinen mielisuosioista ja täynnä Herran siunausta*, 5 Moos 33:23, niin on uskova täydellisesti siunattu Jeesuksen Kristuksen kautta. Samoin Benjaminin saaman siunauksen mukaisesti: *Herran rakkaana hän asuu Hänen turvissansa; Herra suojelee häntä aina*; 33:12.

3. Uskon kautta ihminen saa synnit anteeksi ja rauhan Jumalan kanssa, sillä uskossa me tulemme vanhurskautetuiksi meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen vanhurskaudella; Room 5:1,2; 8:1-6, ja pyhitetyiksi Hänen pyhyydellään Isän Jumalan eteen ja yhteyteen; 1 Kor 1:2; 6:11; Hepr 10:10; 13:12; 2 Tess 2:13; Hoos 2:19,20.

4. Näin Jumala vanhurskauttaa jumalattoman lahjoittamalla uskon; kts. Joh 6:29; Jes 55:7. Usko luetaan ihmiselle ilman lain tekoja vanhurskaudeksi, niin että hän on niiden joukossa, joita profeetta Daavid ylistää autuaiksi; kts. Room 4:1-8. Katso myös Room 3:21-26; Gal 3:23-26; 5:18.

5. Jumala lahjoittaa uskovalle Pyhän Hengen osallisuuden; Hes 36:26,27; Luuk 11:13; Ef 1:13,14; Apt 15:8,9. Pyhän Hengen osallisuudessa uskova käsittää taivaalliset asiat yhä syvällisemmin ja vakaammin. Hän uskoo ilolla uuden luomuksen, täy-

dellisen hengellisen ihmisen syntyneen sisimpäänsä; 2 Kor 5:17; Kol 1:27; 3:9-11; Gal 5:1,13,14,22-25; 4:6,7.

6. Kun Sana todistaa, että uskovan vanha luomus on kuollut, hän haluaa uskoa senkin huolimatta käytännön vastakkaisista todisteista; Gal 2:19-21; 6:14,16.

7. Apu vanhan luomuksen eli luonnollisen ihmisen eli synnin ruumiin kuoleman uskomiseen on siinä, että käsittää vanhan luomuksen mukaisten tottumusten vain jääneen tunteisiin, ajatteluun, puheeseen ja tekoihin. "Tottumus on toinen luonto", sanoo suomalainen sananlasku ja se kuvaa tätä tilannetta hyvin. Nämä tottumukset ovat nuorelle tosikilvoittelijalle suuri rasitus. Uskova joko löytää jumalallisen vastauksen tai on vaarassa joutua hedelmättömyyteen.

8. Vanhan luomuksen kuolettamisessa on siis armoitetulle uskovalle kysymys vain vanhan jättämien tottumusten poispanemisesta. Sillä tulee muistaa, että synnin ruumiimme on parantumattomana ja kirottuna tapettu jo Jeesuksen kanssa ristillä ja että olemme jo kasteessa vihkiytyneet Jeesuksen esimerkin mukaisesti vanhan kuolemaan ja sen jättämien tottumusten kuolettamiseen; Matt 3:15; Room 6:3-7.

9. Se, mikä on uskosta osattomalle täysin mahdotonta, onkin nyt täysin mahdollista. Antautuminen tähän olemuksen ja käytöksen puhdistumisen ja pyhittymisen kilvoitteluun on sydämen-uskoon tulleen pyhä velvollisuus; Room 8:12; Gal 5:16; Kol 3:1-10; Room 5:17; 6:1,2; 8-23; 1 Piet 2:1,2,11,12,24; Room 5:21. Se on ristinsä kantamista, itsensäkieltämistä ja Jeesuksen askelissa vaeltamaan suostumista; Joh 12:24-26; (Matt 10:37-39; Mark 8:34-38; Luuk 9:23-26). Edistymistä auttavat myös ahdistukset; 1 Piet 2:19-23; Room 5:3-5; 2 Kor 1:3-7.

10. Kantavana voimana uskavalla on jokapäiväisessä kilvoittelussaan täydellinen armonalaisuus. Jumalan iankaikkinen mielisuosio Jeesuksen Kristuksen kautta. Jumalan lasten varma asema on kuvattuna mm. Joh 10:27-30; 16:24; Room 8:31,32; 1 Joh 3:1-3; Tuom 5:31; Ps 13:6; 28:6-8.

11. Jumalan aivoitus toteutuu: Hän täyttää vääjäämättä suunnitelmansa uskovissa, jotka rukoillen, valvoen ja kilvoitellen vaeltavat ja näin tulevat voittajiksi Kristuksen kautta ja Hänen kansaan; Room 8:28-39; Ilm 17:14.

12. Jos uskova jää Roomalaiskirjeen 7. luvun loppuosan kuvaamaan tilaan (jakeet 14-25), hän ei ole käsittänyt, mikä on uskovan kutsumus, Room 7:4, eikä myöskään, mikä on hänen voimansa Kristuksessa, Jumalan armossa; 2 Kor 6:1-13; 7:1; 2 Piet 1:3-11. Silloin hän lihallisuuttaan hyväksyy ilosanomana vihollisen ja hänen palvelijoittensa väitteen: "Ei ole mitään vaelluksen pyhitystä saavutettavissa tässä ajassa! Sehän olisi ylpeyttä! Sehän olisi Raamatun vastaista! Katsokaa Roomalaiskirjeen 7. luvun viimeistä lausetta!" Room 7:25b.

Lue tämä kertaus myös Sanan-kohdat tutkien.

* * *

Roomalaiskirje on kirjoitettu sekä alun että lopun uskonkuuliaisuusmaininnan sisälle (kts. Room 1:5; 16:26). Niinpä tämä kirje opastaa meidät vanhan ja uuden luomuksen välisen täydellisen ristiriidan ymmärtämiseen ja oman sielumme aseman näiden suhteen käsittämiseen. Vain tämän ymmärtämisen ja omistamisen kautta voidaan tulla uskonkuuliaisuuteen käytännön vaelluksen tasolla. Näemme tästä Roomalaiskirjeen ratkaisevan merkityksen yksilöille ja koko seurakuntien joukolle uskossa yli ajan ja maanpiirin.

Seuraavalta aukeamalta alkava kooste Raamattu-tunneista keskittyy pyhityskilvoittelun perusteisiin Roomalaiskirjeen luvun 4-8 avulla. Aukeaman ensimmäisellä palstalla on aina käsiteltävän Raamatun-kohdan jakeita ja viivan alla selitystekstissä tähdellä* merkityt Sanan-kohdat. Selitysteksti jatkuu aina toisen palstan alusta.

*

Roomalaiskirje 4:1-8

Mitä me siis sanomme esi-isämme Aabrahamin saavuttaneen lihan mukaan? 2. Sillä jos Aabraham on teoista vanhurskautettu, on hänellä kerskaamista, mutta ei Jumalan edessä. 3. Sillä mitä Raamattu sanoo? "Aabraham uskoi Jumalaa, ja se luettiin hänelle vanhurskaudeksi".

4. Mutta töitä tekevälle ei lueta palkkaa armosta, vaan ansios-
ta, 5. mutta joka ei töitä tee, vaan uskoo Häneen, joka vanhurs-
kauttaa jumalattoman, sille luetaan Hänen uskonsa vanhurskau-
deksi;

6. niin kuin myös Daavid ylistää autuaaksi sitä ihmistä, jolle Jumala lukee vanhurskauden ilman tekoja: 7. "Autuaat ne, joi-
den rikokset ovat anteeksi annetut ja joiden synnit ovat peitetty!
8. Autuas se mies, jolle Herra ei missään tapauksessa lue syn-
tiä!" Room 4:6-8

Herra on armollinen ja vanhurskas, ... Hän on laupias, antaa
anteeksi rikkomukset eikä tahdo hukuttaa. Ps 116:5; 78:38

Herra on vanhurskas kaikissa teissään ja armollinen kaikis-
sa teoissaan. Herra on lähellä kaikkia, jotka Häntä avuksensa
huutavat, kaikkia, jotka totuudessa Häntä avuksensa huutavat.
Hän tekee, mitä Häntä pelkääväiset halajavat, Hän kuulee hei-
dän huutonsa ja auttaa heitä; Ps 145:17-19. Ja Herra varjelee
kaikkia, jotka Häntä rakastavat, jae 20; me rakastamme, sillä
Hän on ensin rakastanut meitä. 1 Joh 4:19

Sinä neuvot minulle elämän tien; ylenpalttisesti on iloa Sinun
kasvojesi edessä, ihanuutta Sinun oikeassa kädessäsi iankaik-
kisesti. Ps 16:11

Nöyrät saavat syödä ja tulevat ravituiksi; ne, jotka etsivät Her-
raa, ylistävät Häntä. Teidän sydämenne on elävä iankaikkises-
ti. Ps 22:27 – Anna tiesi Herran haltuun ja turvaa Häneen, sillä
Hän sen tekee. Ps 37:5

... me saatamme Hänen edessään rauhoittaa sydämemme sil-
lä, että jos sydämemme syyttää meitä, niin Jumala on suurempi
kuin meidän sydämemme ja tietää kaikki. 1 Joh 3:19,20

Apostoli Paavalin Roomalaiskirjeen neljännen luvun selitys

Usko, joka Jumalan Sanan vaikutuksesta sisimpään syntyy, vai-
kuttaa kuuliaiseksi tulemisen. On tapahtunut aito mielenmuu-
tos suhteessa Jumalaan, suunnanmuutos, kääntymys, joka ei
suinkaan ole mitään paremmaksi ensin tulemista, parannusta,
niin kuin harhaanjohtavasti suomeksi yleensä ilmaistaan, huon-
non käännöksen tähden ihan Agricolasta asti.

Aabrahamilla oli tämä sydämen usko Jumalaan. Sen tähden
hän osoitti kuuliaisuutta ja totteli sitä, mitä Jumala oli hänelle
sanonut, ja piti totena sen, mitä Jumala oli hänelle luvannut.
Tämä luottamus, tämä usko luettiin hänelle vanhurskaudeksi.

Usko on tottelemista; se on Sanan kuulemista, sydämen tilan
muutosta ja tottelemista uutena armon alla. Jumala halajaa kuu-
liaisuutta lapsiltaan, *sillä tottelemattomuus on taikuuden syntiä,*
ja niskottelu on valhetta; kts. 1 Sam 15:22,23.

Mutta onnistuva tekeminen on armon alla tekemistä. Se on
itsensä Isän Jumalan teko Kristuksessa Jeesuksessa, meissä us-
kovissa ilmenevä. Kristus meissä tekee työtä, senkin työn, mitä
me teemme uskon ja armon vaikutuksesta Pyhässä Hengessä.

Mutta omaan ansioon nojaaminen merkitsee sitä, että yrite-
tään itse tehdä täydellisiä, Jumalan mielen mukaisia, vanhurs-
kaita tekoja. Jos se onnistuisi, niin me saisimme palkan teoista.
Mutta kun se ei onnistu eikä voi onnistua, me tarvitsemme ar-
mon. Ja se armo vastaanotetaan sydämen uskossa, jonka Juma-
la lahjoittaa meihin syntymään. Perustus on Jumalassa, Kris-
tuksen ansiossa, ja teot ovat Jumalassa, Kristuksen Hengessä ja
voimassa. Nöyryvälle annetaan, sillä *jokainen anova saa, ja et-
sivä löytää, ja kolkuttavalle avataan;* Matt 7:8.

Jumala vanhurskauttaa jumalattoman; hänelle luetaan hä-
nen uskonsa vanhurskaudeksi. Jumala lahjoittaa uskon lahja-
vanhurskauteen ja lukee vastaanotetun lahjauskon ihmisen van-
hurskaudeksi. Hän siirtää siis Jeesuksen Kristuksen täydellisen
vanhurskauden uskovaan, iankaikkiseksi suojaksi ja iankaikki-

seksi tilanmuutokseksi uskon kautta. Jumala tekee näin sen, mitä armontarpeeseen tulleet kaipaavat; kts.* Ps 116:5; 78:38; 145:17-20; 1 Joh 4:19; Ps 16:11; 22:27; 37:5.

Profeetta on katsellut Jumalan tekoja ja nähnyt ja julistanut, että ne ovat autuaita, joiden rikokset ovat anteeksi annetut ja joiden synnit ovat peitettyt. He eivät ole autuaita sen tähden, että ovat onnistuneet teoissansa, Jumalan käskyjen täyttämässä, vaan sen tähden, että Jumala on heidät korottanut autuuteen Jeesuksen Kristuksen ansion varassa. *Autuas se mies, jolle Herra ei lue syntiä!* (so. kadotustuomioksi); Room 4:8.

Alkutekstissä on tässä kohden kaksi hyvin tärkeitä sanaa, joista vain toinen on kirkkoraamatussa käännetty. Alkutekstissä on kaksi kieltosanaa peräkkään, yhdessä ne merkitsevät: ei mitenkään, ei millään tavalla, ei millään ehdolla, ei missään tapauksessa. *Autuas se mies, jolle Herra ei missään tapauksessa lue syntiä.* Kun tuo vahvistus alkuteksti-kreikassa on, se totta kai kannattaa myös kääntää, sillä se vahvistaa uskovaan käsittämään armon täydellisyyden, uskonsa horjuvasta alusta alkaen! Sillä Jumala sanoo uskossa armon nostamalleen: *Minä olen oleva hänen Isänsä ja hän minun poikani, niin että, jos hän tekee väärin, minä rankaisen häntä ihmisviitsalla ... mutta minun armoni ei poistu hänestä;* 2 Sam 7:14,15.

Jumalan koko siunaus on luvattu Aabrahamissa kaikille, jotka uudestisyntyvät elävään uskoon. Ja Aabrahamissa tämä Jumalan itsensä vaikuttama usko näkyi: Jumala oli lahjoittanut hänelle luottamuksen Hänen lupauksiinsa. Mutta luottamus on elävää uskoa. Ja Jumala teki Aabrahamista esikuvan kaikelle uskovalle kansalle.

Ja näin ymmärrämme: jo Vanhan liiton aikana Jumala siunasi omiansa Pyhässä Hengessä lupauksensa mukaisesti. Sillä heitäkin koski se sovitus ja lunastus, joka oli ajallaan ilmestynyt Messiaan, Voidellun kautta, - joka on Jeesus Nasaretilainen.

Tällä jaksolla Paavali haluaa erityisesti alleviivata sitä, että lailla ei ole suinkaan tärkeintä osaa Jumalan siunauksen tulemisessa, vaan uskolla. Jokainen, joka uskoo, tulee Kristuksessa

tähti* Sanan-kohtien edellä viittaa aukeaman ensimmäisen palstan alaosaan

Jeesuksessa vanhurskaaksi. Jumalan lahjan kautta me uskomme. Niin että kun esimerkiksi epämääräiset syytökset vaivaavat mieltämme, vaikka olemme tuntomme vapauttaneet lankeemuksen jälkeen anteeksi pyynnön kautta uskossa Jeesukseen, niin ei tarvita mitään muuta, kuin että uskova muistuttaa itseänsä tästä Jumalan uskon ihmeestä; kts. myös* 1 Joh 3:19,20. Joka on uudestisyntynyt, se saa yhä uudestaan tulla rauhaan ja lepoon, iloon ja kiitollisuuteen eli autuutensa muistamiseen, yksinkertaisesti kysymällä mielellään: "Uskonko, että Jeesuksen ansion ja voiton kautta olen saanut lahjaksi Jumalan mielisuosion?"

Tätä ei ahtaallakaan olevan uudestisyntyneen tarvitse pitkään tutkia; asia kirkastuu ja hän palaa taas todellisuuteen. "Miksi siis tuijottaisin itseäni, mahdollisuuksiini, epäonnistumisiini, yli malkaan mihinkään tässä maailmassa, hyvään taikka pahaan? Minunhan tulee oppia kiinteästi katsomaan siihen ihanuuteen, siihen vertaamattoman kalliiseen lahjaan ja aarteeseen, jonka Jumala on käsittämättömässä laupeudessaan minullekin lahjoittanut: lahjavanhurskauteen ja lahjamielisuosiota lahjauskon kautta, täyteen sovintoon Jumalan kanssa! Synnit ovat sovitettut, Jeesuksen Kristuksen kautta pois pyyhityt. Ajallinen, olipa mitä hyvänsä, asettukoon paikalleen, korkeintaan toissijaiseksi. Vuoret kaatuvat edestäni, kun saan taas uuden voiman kaikkeen Jumalan tahdon mukaiseen näkemiseen ja vaellukseen."

Sillä totuus on, että kaikki on hyvin. On siis turhaa antaa sydämensä olla rasittunut, kun asia on näin täydellisesti Jumalan lapeuden ja uskollisuuden huomassa!

On selvää, ettei tällaisista uskoa, joka läikyyttää ilon ja kiitoksen sisimpään ahtaassa tilanteessa ja vapauttaa rauhaan ja lepoon, voi kukaan itsestään kehittää.

Kannattaa siis harjaantua katselemaan tätä ihmettä, jossa ei uskovalla itsellään ole minkäänlaista ansiota. Jää vain syvä ihmetys: "Tällainen rauhan siunaus todellakin minun sisimmästäni jälleen löytyi: usko Jumalan mielisuosiota, Hänen rakkautensa tähden ja Hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen uhrautumisen kautta uskossa ja Pyhässä Hengessä minulle lahjoitettuun.

Roomalaiskirje 4:9-15

9. Koskeeko sitten tämä autuaaksi ylistäminen ainoastaan ympärileikattuja, vai eikö ympärileikkaamattomiakin? Sanommehan: "Aabrahamille luettiin usko vanhurskaudeksi". 10. Kuinka se sitten siksi luettiin? Hänen ollessaanko ympärileikattuna vai ympärileikkaamatonna?

Ei ympärileikattuna, vaan ympärileikkaamatonna. 11. Ja hän sai ympärileikkauksen merkin sen uskonvanhurskauden sinetiksi, joka hänellä oli ympärileikkaamatonna, että hänestä tulisi kaikkien isä, jotka ympärileikkaamattomina uskovat, niin että vanhurskaus heillekin luettaisiin; 12. ja että hänestä tulisi myöskin ympärileikattujen isä, niiden, jotka eivät ainoastaan ole ympärileikattuja, vaan myös vaeltavat sen uskon jälkiä, mikä meidän isällämme Aabrahamilla oli jo ympärileikkaamatonna.

13. Sillä se lupaus, että Aabraham oli perivä maailman, ei tullut hänelle eikä hänen siemenelleen lain kautta, vaan uskonvanhurskauden kautta.

14. Sillä jos ne, jotka pitäytyvät lakiin, ovat perillisiä, niin usko on tyhjäksi tehty ja lupaus käynyt mitättömäksi. 15. Sillä laki saa aikaan vihaa; mutta missä lakia ei ole, siellä ei ole rikkomustakaan. Room 4:9-15

Sillä ei se ole juutalainen, joka ulkonaisesti on juutalainen, eikä ympärileikkaus se, joka ulkonaisesti lihassa tapahtuu; vaan se on juutalainen, joka sisäisesti on juutalainen, ja oikea ympärileikkaus on sydämen ympärileikkaus Hengessä, ei kirjaimessa; ja hän saa kiitoksensa, ei ihmisiltä, vaan Jumalalta. Room 2:28,29

Sillä oikeita ympärileikattuja olemme me, jotka Jumalan Hengessä palvelemme Jumalaa ja kerskaamme Kristuksessa Jeesuksessa, emmekä luota lihaan. Fil 3:3

"Iankaikkisella rakkaudella minä olen sinua rakastanut, sen tähden minä olen vetänyt sinua puoleeni armosta." Jer 31:3

Sillä Hänen armonsa meitä kohtaan on voimallinen, ja Herran uskollisuus pysyy iankaikkisesti. Halleluja! Ps 117:2

Nyt on jälleen helppo käsittää, että Jumala uskollisuudessaan minuakin rakentaa kaikkina päivinäni, kunhan vain tahdon ruokailen kulkea ja valvoa. Jumala itse Sanansa ja Henkensä kautta minua silloin herkeämättä ohjaa, rakentaa, lujittaa, puhdistaa käytöstäni edelleen, valmistaa yhä alttiimpaan ja siunattampaan palveluksen työhön – ja samalla Jeesuksen paluuseen."

Tämmöisiä autuaaksi tehtyjä siis ovat uskon lapset. Aabrahamin lapset, Pyhässä Hengessä.

Israelin kansalle annettiin ympärileikkauksen merkki sitomaan heitä Jumalan hyvyden ja liiton muistamiseen. Tiedämme, että kansa kuitenkin nopeasti unohti. Lopputulos oli, että kaikki olivat kyllä ympärileikattuja, mutta sydän ei ollutkaan ympärileikattu. Ei vaellettukaan avoimella ja rehellisellä mielellä Jumalan edessä eikä kysytty Hänen tahtonsa. Niinpä ei myöskään saatu Jumalalta johdatusta rauhaan vaan kuritukseen. Ja näin ympärileikkauksesta tuli suurille kansanjoukoille Israelissa vain ulkonainen liiton tila, jossa kokonaan oli kuoltu pois hengellisestä uskon asenteesta, luottamuksen ja kuuliaisuuden osoittamisesta Jumalaa kohtaan. – Oikeasta ympärileikkauksesta kts.* Room 2:28,29; Fil 3:3.

Ympärileikkauksesta oli vanhassa Israelissa tullut laajalti ympärileikkaamattomuus. Mutta siellä, missä usko vaikuttaa, on ympärileikkaamattomuus tullut hengelliseksi ympärileikkaukseksi. Sillä todelliset uskovat vaeltavat sen uskon jälkiä, mikä meidän isällämme Aabrahamilla oli jo ympärileikkaamatonna.

Ulkonainen ei siis ole mitään sen rinnalla, että sydämen tila Jumalan edessä ratkaisee. Jos Jumala on sisimpään uskon lahjoittanut ja jos ihminen sitten siihen täydellä vakavuudella suhtautuu eikä ole muistamaton, hän lähtee koko sydämestään Uuden liiton sanaan juurtumaan ja vihkiytyy Jumalan koulittavaksi. Eikä hänellä enää ole mitään hätää, kun hän siinä asemassaan valvoen pysyttäytyy. Iloitkoot kaikki, jotka Sinuun turvaavat, ja riemuitkoot iankaikkisesti! Ps 5:12

Jumalan siunaus ei siis tullut lain kautta, vaan suoraan Aabrahamille annetun lupauksen kautta. Kaikelle siunattavalle Ju-

malan siemenelle tuli hänen kauttaan lupaus siitä, minkä Jumalan Poika Jeesus Kristus sitten täytti meidän kaikkien Jumalan omien hyväksi.

Jos lakiin pitäytyjät olisivat perillisiä (kts. Room 4:14; tarkka käännös kreikasta kuuluu: "Sillä jos ne, jotka laista, perillisiä"), olisi alkuperäisempi, lupaus perillisyydestä uskon kautta, todellakin tyhjäksi tehty. Ne, jotka ovat kilvoitelleet jo pitempään elämän tiellä, tietävät sydämensä pohjasta, miksi laki on. Että se totisesti on annettu osoittamaan ihminen Jumalan edessä syntiseksi ja syntiinlankeemus äärimmäisen vakavaksi ja todelliseksi ihmiskuntaa kohdanneeksi onnettomuudeksi.

Koko maailman ihmisistä kaikki ne, jotka suostuvat Jumalan lakia kuulemaan ja nöyrytyvät lain edessä – eivätkä heittäydy vilpillisiksi muka "lain toteuttajiksi eikä pienimmästäkään kohdassa rikkoviksi" – ovat tulleet osallisiksi lain todellisesta merkityksestä sielulle. Tuomio tulee julistetuksi, kadotus uhkaa, synnistä olisi päästävä eroon. Miten se tapahtuu? "Enhän kykene lakia täyttämään, en voi olla Jumalalle otollinen!"

Suuri on ilo, kun silloin kirkastuu Jumalan säätämällä tavalla sielulle, ettei Jumala hylkää tällaiseen ahdistukseen joutunutta sielua, vaan todistaa Sanansa kautta: **"Sinulle, joka pyydät minulta apua, minä olen kirjoittanut: syntisi annetaan sinulle anteeksi uskon kautta Jeesukseen Kristukseen."** Herra odottaa, että voisi olla teille armollinen, sen tähden Hän noussee armahtaaksensa teitä; sillä Herra on oikeuden Jumala. Autuaita kaikki, jotka Häntä odottavat! ... Hän on sinulle totisesti armollinen, kun apua huudat; sen kuullessaan Hän vastaa sinulle kohta; Jes 30:18,19. Kts. myös* Jer 31:3.

Jos joku jäisi vain lain alle kamppailemaan eikä tätä jumalallista lahja-apua eli armoa olisikaan Kristuksessa saatavissa, silloin vilpittömän sielun yltyisi kapinaan ja vihaan Jumalaa kohtaan. Sillä hän tulisi äärimmäisen syvästi tuntemaan, että lain reitti Jumalan tykö ei mitenkään voi onnistua. Muistakaamme Lutherin kokemuksia. Mutta semmoista kilvoittelijaa Jumala armahdaa eikä jätä liian pitkäksi aikaa lain alaisena kitumaan.

Huonosti ovat sen sijaan asiat niiden kohdalla, jotka tyytyvät lakiin, kun katsovat sen riittävässä määrin täyttävänsä, eivätkä näin ollen koskaan tule todelliseen synnintuntoon ja armontarpeeseen ja siis myöskään pelastuksen osallisuuteen, iankaikkiseen Jumala-yhteyteen Jeesuksessa.

Näin ei käynyt Psalmin 119 kirjoittajalle, sillä huolimatta siitä, miten ponnekkaasti hän tuomionpelon tähden suositteliekin itseään Jumalan lain, käskyjen, asetusten, todistusten, teitten, oikeuksien jne. vilpittömänä noudattajana, hän kymmenin kohdin tunnustaa olevansa armon tarpeessa. Esimerkiksi: *Tulkoon minulle Sinun armosi, Herra, Sinun apusi, Sinun lupauksesi mukaisesti; jae 41. Minä etsin Sinun mielisuosiotasi kaikesta sydäimestäni; ole minulle armollinen lupauksesi mukaan; 58. Sinun armosi olkoon minun lohdutukseni, niin kuin Sinä olet palvelijallesi luvannut; 76. Sinun apuasi minun sieluni ikävöitsi, Sinun Sanaasi minä panen toivoni; 81. Virvoita minua armosi mukaisesti; 88. Vahvista minua, että minä pelastuisin; 117. Käänny minun puoleeni, ole minulle armollinen; 132. Tee minun askeleeni vakaiksi Sanallasi äläkä salli minkään vääryyden minua hallita; 133. Kuule minun ääneni armosi mukaisesti; 149. Herra, Sinun armahtavaisuutesi on suuri, virvoita minua oikeutesi mukaan; 156. Aja minun asiani ja lunasta minut; 154. Minä ikävöitsen pelastusta Sinulta, Herra; 174. Hyvä oli minulle, että minut nöyryytettiin ... Ennen kuin minut nöyryytettiin, minä eksyin; jakeet 71 ja 67. Kaikesta sydäimestäni minä huudan; vastaa minulle, Herra; jae 145.*

Psalmi 119 loppuu puhuttelevasti tavalla, joka osoittaa hyvin kirjoittajan sydämentilan: *Minä olen eksyksissä kuin kadonnut lammas; etsi palvelijaasi; 176; ja vaikka hän vielä vetoaakin käskyihin, ei hän kuitenkaan nojaa noudattamisen kykyyn, vaan sanoo lopuksi: sillä minä en unhotta Sinun käskyjäsä. Hän on tullut tuntemaan: Kaikella (ihmisvoiman) täydellisellä on rajansa – sen olen nähnyt; jae 96.*

Olemme Psalmin 119 kirjoittajaan ja yleensäkin Vanhan liiton kilvoittelijaan verrattuna paljon paremmassa asemassa siinä, että

Roomalaiskirje 4:16-25

16. Sen tähden se on uskosta, että se olisi armosta; että lupaus pysyisi lujana kaikelle siemenelle, ei vain lain vaan myös Aabrahamin uskon siemenelle, hänen, joka on meidän kaikkien isä 17. – niin kuin kirjoitettu on: "Monen kansan isäksi minä olen sinut asettanut" – sen Jumalan edessä, johon hän uskoi ja joka kuolleet eläviksi tekee ja kutsuu olemattomat, ikään kuin ne olisivat. 18. Ja Aabraham toivoi, vaikka ei toivoa ollut, ja uskoi tulevaisuuden monen kansan isäksi, tämän sanan mukaan: "Niin on sinun jälkeläistesi luku oleva", 19. eikä hän heikontunut uskossansa, vaikka näki, että hänen ruumiinsa oli kuolettunut – sillä hän oli jo noin satavuotias – ja että Saaran kohtu oli kuolettunut; 20. mutta Jumalan lupausta hän ei epäuskossa epäillyt, vaan vahvistui uskossa, antaen kunnian Jumalalle, 21. ja oli täysin varma siitä, että minkä Jumala on luvannut, sen Hän voi myös täyttää. 22. Sen tähden se luettiin hänelle vanhurskaudeksi.

23. Mutta ei ainoastaan hänen tähtensä ole kirjoitettu, että se hänelle luettiin, 24. vaan myös meidän tähtemme, joille se on luettava, kun uskomme Häneen, joka kuolleista herätti Jeesuksen, meidän Herramme, 25. joka on alttiiksi annettu meidän rikostemme tähden ja kuolleista herätetty meidän vanhurskauttamiseksi Room 4:16-25

Roomalaiskirje 5:1-5

Koska me siis olemme uskosta vanhurskaiksi tulleet, niin meillä on rauha Jumalan kanssa meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta, 2. jonka kautta myös olemme uskossa saaneet pääsyn tähän armoon, jossa me nyt olemme, ja meidän kerskauksemme on Jumalan kirkkauden toivo.

3. Eikä ainoastaan se, vaan meidän kerskauksenamme ovat myös ahdistukset, sillä me tiedämme, että ahdistus saa aikaan kärsivällisyyttä, 4. mutta kärsivällisyys koettelemuksen kestämistä, ja koettelemuksen kestäminen toivoo; 5. mutta toivo ei saata häpeään; sillä Jumalan rakkaus on vuodatettu meidän sydämiimme Pyhän Hengen kautta, joka on meille annettu. Room 5:1-5

meille selkeästi Uuden liiton kirjoituksissa todistetaan Jumalan armahtavasta rakkaudesta ja syntien sovituksesta Jeesuksen Kristuksen uhrin voimasta, ilman lain tekoja. Olemme todellisesti autuaita, kaikki, jotka sisimmässämme tiedämme saaneemme elävän uskon Kristuksessa Jeesuksessa Isän Jumalan laupeuteen ja Jeesuksen Kristuksen ansioon.

Samalla, kun saamme uskon osallisuuden, pääsemme lain alta armon alle. Ja kun siinä vahvistumme, armo pääsee täydessä voimassaan kuljettamaan meitä Jumalan tahdossa puhdistumiseen, vahvistumiseen, kaikkinaiseen hengelliseen rakentumiseen, vapautumiseen puhtaudessa ja pyhittymiseen. Näin kaikki uskolliset tulevat siunatuiksi armon täydellä voimalla. Osoittautukaamme siis me, jotka olemme uskossa, vakaasti kilvoitellen uskollisiksi. Jumala, rakastava Isä, vakuuttaa: *iha-nuuden minä annan elävien maahan*; Hes 26:20.

Vuoden 1938 suomennos jää Roomalaiskirjeen neljännen luvun 16. jakeessa epäselväksi. Kun vertaamme jakeen sanomaa 14. jakeeseen, käsitämme, että tässä ei suinkaan puhuta siunauksen saamisesta lakiin pitäytyville. Kun sananmukainen käännös on: "kaikelle siemenelle, ei vain lain vaan myös Aabrahamin uskon, hänen, joka on meidän kaikkien isä", niin ajatus luonnollisesti on: tarvitaan **ennen kaikkea Aabrahamin usko**, olimme pa alkujaan lain alaisia tai pakanasyntisiä, juutalaisia tai pakanaita. Vain uskon kautta tulemme osallisiksi lupauksen sisällöstä. Ja näin uskon isä on hengellinen esi-isä monille kansoille, kaikille tosi israelilaisille eli Jumalan omille Hengessä.

Roomalaiskirjeen viidennen luvun selitys

Se, mitä edellä on kerrattu siitä, kuinka meidän tulee levoton mielemme tyyntyttää, on ensimmäisessä jakeessa hyvin lyhyesti sanottu. Kun ensin pysähdymme tarkistamaan, onko meillä luottamus siihen, että olemme saaneet pelastavan uskon Jeesukseen Kristukseen ja lahjavanhurskauden Jumalan lahjana, niin seuraus on, että havaitsemme: "minullahan on rauha Jumalan kanssa Jeesuksen Kristuksen, Herrani kautta!" Ja näin itsensä muis-

tuttaminen ja tälle järkähtämättömälle kalliopohjalle palaaminen tuottaa levon ja antaa meidän jälleen pelotta palvella Jumalaa Hänen edessään Kristuksessa Jeesuksessa.

Yksinkertaiset ja samalla äärimmäisen kalliit asiat vain tahtovat vihollisen ja harjaantumattoman sydämemme vaikutuksesta unohtua, juuri ne kaikkein yksinkertaisimmat, joiden kautta kuitenkin vain voimme palauttaa itsemme Jumalan lepoon. Sen tähden jokaisen kannattaa panna vakaasti tämä merkille. Tällä on ratkaiseva merkitys meidän jokahetkisellet kilvoittelullemme.

Jeesuksen Kristuksen kautta olemme uskossa saaneet pääsyn tähän armoon, jossa me nyt olemme. Kun kerran armon osallisuudessa olemme, niin saamme suorastaan kerskata siitä, että Jumalan kirkkauden ilmestyminen meihin on elävän toivon takana. Sanahan todistaa, mitä niille tapahtuu, jotka Jumala on Kristuksessa ostanut ja mielisuosioonsa nostanut. Jeesuksella on katoamaton pappeus, sen tähden että Hän pysyy iankaikkisesti, jonka tähden Hän myös voi täydellisesti pelastaa ne, jotka Hänen kauttaan Jumalan tykö tulevat, koska Hän aina elää rukoillakseen heidän puolestansa. Senkaltaisen ylimmäinen pappi meille sopikin: pyhä, viaton, tahraton, syntisistä erotettu ja tavaita korkeammaksi tullut; Hepr 7:24-26. Sillä Hän on yhdellä ainoalla uhrilla aintaaksi tehnyt täydelliseksi ne, jotka pyhittään; Hepr 10:14. Jumala antaa niille, jotka ... etsivät kirkkautta ja kunniaa ja katoamattomuutta, iankaikkisen elämän ... kirkkaus ja kunnia ja rauha jokaiselle, joka tekee sitä, mikä hyvä on; Room 2:7,10. Ja hyvää on vain se, mikä on Jumalassa tehty.

Taivaallinen kirkkaus on ilmestyvä Herran paluun yhteydessä viisaisiin neitseisiin, ja iankaikkisuusruumis, kirkastettu ruumis annetaan asumukseksi. Katoava väistyy, katoamaton ilmestyy. Katoamattomuudessa saamme häiriintymättä aina olla Jumalan ja Herran Jeesuksen yhteydessä.

Kun meillä siis on elävä usko ja elävä toivo, niin näin asioita katsellen ja jumalalliset perusasiat muistaen me olemme myös valmiit ahdistuksiin, koska olemme käsittäneet ja oppineet, että ahdistuksillakin Jumala vie meitä eteenpäin. Hän vahvistaa mei-

dän uskoamme aika ajoin tavalla, joka ei olisi mahdollista ilman ahdistuksia. Niissä pelokkaasta ja säikystä tulee luottavainen ja kärsivällinen, uudella valmiudella koetuksen kestävä. Hänen siimmässään on Jumalan koettelema todistus siitä, että toivo ei saata häpeään. Todistuu käytännössä, että Jumalan rakkaus to- tisesti ilmestyy avuksi, se rakkaus, joka on vuodatettu meidän sydämiimme Pyhän Hengen kautta, kts. Room 5:5.

Ahdistuksessani minä huusin Herra, Herra vastasi minulle ja asetti minut avaraan paikkaan. Herra on minun puolellani, en minä pelkää; mitä voivat ihmiset minulle tehdä? ... Herra on minun väkevyyteni ja ylistysvirtteni, ja Hän tuli minulle pelastajaksi. Riemun ja pelastuksen huuto kuuluu vanhurskaitten majoissa: Herran oikea käsi tekee väkeviä tekoja. Ps 118:5,6,14,15

"Koska Hän riippuu minussa kiinni, niin minä hänet pelastan; minä suojelen hänet, koska hän tuntee minun nimeni. Hän huutaa minua avuksensa, ja minä vastaan hänelle, minä olen hänen tykönänsä, kun hänellä on ahdistus, minä vapahdan hänet ja saatan hänet kunniaan." Ps 91:14,15

Ketä muuta minulla olisi taivaassa! Ja kun Sinä olet minun kanssani, en minä mistään maan päällä huoli. Vaikka minun ruumiini ja sieluni nääntyisi, Jumala on minun sydämeni kallio ja minun osani iankaikkisesta. ... minun onneni on olla Jumalaa lähellä, minä panen turvani Herraan Jumalaan kertoakseni kaikkia Sinun tekojasi. Ps 73:25,26,28

Jos jollakulla lukijoista on sellainen olo, ettei oma sydän olekaan ilahtunut toivotulla tavalla kerratuista ilosanoman sanoista, silloin tulee yksinkertaisesti rukoilla Jumalalta armon kirkastumista ja syntien anteeksisaamista siinä uskossa, jonka yksin Jumala voi vaikuttaa, ja Pyhän Hengen osallisuutta. Uskossa jo olevan tulee puhdistaa tarpeen mukaan omatuntonsa, pyytää uskon kirkkauden uudistumista, sydämellistä rakkautta laupiasta Isää kohtaan, syvää kiittolisuutta Jeesusta Kristusta, meidän puolestamme uhrautunutta veljeämme, Jumalan Poikaa, kohtaan.

Mutta ilman elävää uskoa, jonka Pyhä Henki vaikuttaa, eivät nämä sanat voi olla eläviä sydämelle. Ne voivat kyllä olla toivoa

Roomalaiskirje 5:6-14

6. Sillä meidän vielä ollessamme heikot kuoli Kristus oikeaan aikaan jumalattomien edestä. 7. Tuskinpa kukaan käy kuolemaan jonkun vanhurskaan edestä; hyvän edestä joku mahdollisesti uskaltaa kuolla.

8. Mutta Jumala osoittaa rakkautensa meitä kohtaan siinä, että Kristus, kun me vielä olimme syntisiä, kuoli meidän edestämme.

9. Paljoo enemmän me siis nyt, kun olemme vanhurskautetut Hänen veressään, pelastumme Hänen kauttansa vihasta.

10. Sillä jos me silloin, kun vielä olimme Jumalan vihollisia, tulimme sovitetuiksi Hänen kanssaan Hänen Poikansa kuoleman kautta, paljon enemmän me pelastumme Hänen elämänsä kautta nyt, kun olemme sovitetut; 11. emmekä ainoastaan sovitetut, vaan me vieläpä kerskaamme Jumalassa meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta, jonka kautta me nyt olemme sovitukset saaneet.

12. Sen tähden, niin kuin yhden ihmisen kautta synti tuli maailmaan, ja synnin kautta kuolema, niin kuolema on tullut kaikkien ihmisten osaksi, koska kaikki ovat syntiä tehneet – 13. sillä jo ennen lakiakin oli synti maailmassa, mutta syntiä ei lueta, missä lakia ei ole; 14. kuitenkin kuolema hallitsi Aadamista Mooseseen asti niitäkin, jotka eivät olleet syntiä tehneet samankaltaisella rikkomuksella kuin Adam, joka on sen esikuva, joka oli tuleva. Room 5:6-14

”Paitsi minua ei ole yhtään Jumalaa; ei ole vanhurskasta ja auttavaa Jumalaa muuta kuin minä. Kääntykää minun tyköni ja antakaa pelastaa itsenne, te maan ääret kaikki, sillä minä olen Jumala, eikä toista ole. Minä olen vannonut itse kauttani, minun suustani on lähtenyt totuus, peruuttamaton sana: Minun edessäni pitää kaikkien polvien notkistuman, minulle jokaisen kielen valansa vannoman. Ainoastaan Herrassa – niin pitää minusta sanottaman – on vanhurskaus ja voima.” Jes 45:21-24

herättäviä: ”Jospa minäkin saisin pelastuksen, josta tässä on puhuttu!” Mutta silloin ollaan vasta Jumalan vaikuttamassa herätyksen tilassa, kaipaamassa sitä, mitä Jumala tarjoaa. Tulee siis rukoilla uskon oven avautumista sydämelle.

Joka on uskossa, sanoo sen sijaan tähän tapaan: ”Kiitos, rakas Isä, pelastuksen osallisuudesta Jeesuksessa! Ja kiitos tästä opetuksesta, jonka kautta pääsen eteenpäin uskossani ja kilvoituksessani!”

Nämä kaksi eri tilaa on hyvin tärkeä käsittää ja erottaa toisistaan, ettei kukaan – niin kuin sanotaan, ’hyvässä uskossa’ – ajautuisi ikään kuin loputtomassa herätyksen tilassa uskovien mukana ja kuvittelisi kaiken olevan hyvin. Mikään ei ole hyvin, ennen kuin Jumalan vaikuttama elävä usko on todella vastaanotettu.

Niin kuin ennenkin olemme sanoneet: ihmisen ainoa todella tärkeä asia ja tarkoitus maailmassa on päästä sydämenuskoon Kristuksessa Jeesuksessa elämänsä aikana. Sehän on ajallisen elämän perimmäinen tarkoitus: päästä ihmisen kuolemantilasta Jumalan Elämän osallisuuteen. Erityisen kiitollinen sopisi olla sen, joka tulee uskoon varhain! Mutta mittaamattoman onnen saa myös se, joka vanhanakin pelastuu. Pääasia on, että pelastuisi, ennen kuin on täältä lähdettävä. Ja lähtö taas tapahtuu, niin kuin tiedämme, itse kunkin kohdalla täysin salattuun aikaan, yhdellä aikaisemmin, toisella myöhemmin. Emme tiedä päiviamme. Ei pidä missään tapauksessa pitkittää suostumustansa, kun Jumala kutsuu yhteyteensä Jeesuksen ilosanoman kautta – niin kuin ehkäpä juuri nyt tämän viestin ja kehotuksen kautta.

Vanhan liiton profeetat ovat selkein sanoin todistaneet Jumalan mielenlaadusta etsiviä ja sopuun kaipaavia kohtaan. Kts. esim.* Jes 45:21-24.

Kun Paavali sanoo kuudennessa jakeessa: *meidän vielä ollessamme heikot kuoli Kristus oikeaan aikaan jumalattomien edestä*, niin tämä ’heikot’ merkitsee täydellistä ja totaalista heikkoutta, kuoleman tilaa. Kaikki jumalallinen voima ja Jumalan mielen mukainen vanhurskaus puuttui. Sillä kaikki on säästutettua peruslankeemuksen kautta.

Mutta tässä kohdassa Paavali ei näytä koko kuoleman alaisuuden tilaa, vaan hän puhuu heikkoudesta ja viittaa näin juuri siihen, ettei meillä ollut itsessämme mitään mahdollisuutta pelastukseen; olimme siihen kelvottomat ja kykenemättömät.

Kun Sovittaja ilmestyi, silloin myös Jumala alleviivaten osoitti kaikille pelastusta kaipaaville elämän tien Hänessä. Elämän tie tehtiin avoimen ilmeiseksi kaipaaville sieluille.

Tässä Jumalan rakkaus näkyy kirkkaana! Hän lähetti Poikansa Jeesuksen Kristuksen maailmaan meidän, syntisten, keskuuteen ja tähden. Ja tässä näkyy Jeesuksen Kristuksen rakkaus samalla: Hän uhraisi itsensä, että Isän Jumalan päätös Hänen kauttansa toteutuisi.

Pelastus on siis ilmestynyt täydellisenä. On selvää, että kaikki, jotka ovat saaneet vastaanottaa tämän aarteen ja tulleet vanhurskautetuiksi sekä antautuneet Jeesuksen askeliin valvoen vaeltakseen, pelastuvat Kristuksen kautta myös tulevasta Jumalan vihan päivästä, joka kohtaa kaikkea jumalatonta yli koko maanpiirin. Jumala on lähtenyt tekemään töitään meissä ja Hän on uskollisuudessaan vievä meidät perille. Kallis hinta meidän puolestamme on maksettu, kaikki on hyvin Isän edessä Jeesuksen voiton täydellisyydessä meidän hyväksemme.

Kun tämä on perustila, on selvää, että Jumala kaikin tavoin pitää huolen Jeesuksen askeliin suostuneista, rukoillen kulkevista, valvoen vaeltavista. Sillä Jumalan vihollisuudessa ennen vaeltaneet mutta sovittukseen suostuneet lunastettiin Jeesuksen kuoleman kautta. Uskollisuudessaan Jumala on pelastava meidät Hänen elämänsä kautta nyt, kun olemme sovitettut. Kuolemassa sovitus synneistä, elämässä pelastus kadotuksesta – ja myös vihan päivästä, kunhan vain valvoen vaellamme.

Jeesus on voittaja meidän hyväksemme, ei itsensä hyväksi. Hän ei tarvinnut sovittusta, ainoa täydellinen. Kristuksessa Jeesuksessa meillä on oikeus ja sydämen ilo kerskata Jumalassa Hänen iankaikkisesta hyvydestään ja rakkaudestaan meitä kohtaan.

Mutta se, mikä estää meitä Jumalaa ylistämästä tällaisesta armojen armosta, on ainoastaan meidän lihallisuutemme eli vanhan luomuksen jättämät tottumukset, jotka sitä enemmän haittaavat meidän vakaata oloamme Jumalan yhteydessä ja sen kautta tekojamme Jumalan yhteydessä, mitä suuremmassa määrin olemme vielä tietämättömiä pyhityksen tien yksityiskohdista. Kun pyhityksen askelissa pääsemme eteenpäin, Jumala tulee yhä kirkkaammin ylistetyksi, katseemme siirtyy yhä vakaammin Jumalan hyvyttä katselemaan, pois itsestämme, jossa ei ole mitään katsomisen arvoista, ei hyvää eikä pahaa. On ainoastaan uusi huomus totuudessa, uskon kautta, ja tarkoitus on, että me opimme vaeltamaan uudessa emmekä enää vanhassa kuoleman olmuksen mukaisessa käytöksessä.

Paavali kertoo tässä lyhyesti sen, mitä tapahtui Aadamin ja Eevan lankeemuksessa: koko ihmisuku kuoli pois Jumalan yhteydestä. Ja kun joudutaan pois Jumalan yhteydestä, ei voida Jumalan tahdon mukaan vaelttaa. Tarvitaan syntien sovitus ja Jumalan Hengen osallisuus, että Jumalan tahto tapahtuisi ihmisen vaelluksessa.

Näin ollen on selvää, että kun Jumalan Henki poistuu ja vihollisen henki tulee vaikuttajaksi ihmiseen, ei voi mitenkään syntyä Jumalan tahdon mukaista vaan valheen isän mukaista. Kaikki Jumalan tahdon vastaisuus istuu vanhassa luomuksessa, synnin ruumiissa, eikä ihmisellä ole mitään keinoa päästä siitä eroon ja oppia Jumalan Hengen mukaista käytöstä.

Ja niin on ihminen tuomittu syntinsä mukana kadotukseen joutumaan, Jumalan kasvojen edestä kokonaan pois suljetuksi tulemaan. Ei siis ole mistään vähäisestä asiasta ihmissuvun kohdalla kysymys, kun lankeemuksen järkyttävästä tuloksesta puhutaan. Ihminen ei enää olekaan Jumalan kuva, vaan saatanan kuva, kun hänen saastuneen sielunsa olemukseen katsotaan. Mutta synnin sokeuttama ihminen ei tätä näe, ei kavahtaa eikä luonnostaan myönnä.

Jos ihmiset käsittäisivät, että tämä on ihmissuvun kohtalo ilman pelastukseen suostumista Jeesuksen Kristuksen kautta,

Roomalaiskirje 5:15-17

15. Mutta armolahjan laita ei ole sama kuin lankeemuksen; sillä joskin yhden lankeemuksesta monet ovat kuolleet, niin paljoa enemmän on Jumalan armo ja yhden ihmisen, Jeesuksen Kristuksen, lahja armossa tulvinut moniin.

16. Eikä lahjan laita ole, niin kuin on sen, mikä tuli yhden synnintekijän kautta; sillä tuomio tuli yhdestä ihmisestä kadotukseksi, mutta armolahja tulee monesta rikkomuksesta vanhurskauttamiseksi. 17. Ja jos yhden ihmisen lankeemuksen tähden kuolema on hallinnut yhden kautta, niin paljoa enemmän ne, jotka saavat armon ja vanhurskauden lahjan runsauden, tulevat elämässä hallitsemaan yhden, Jeesuksen Kristuksen, kautta. Room 5:15-17

Sillä Jumalan viha ilmestyy taivaasta kaikkea ihmisten jumalattomuutta ja vääryyttä vastaan, niiden, jotka pitävät totuutta vääryyden vallassa, sen tähden että se, mikä Jumalasta voidaan tietää, on ilmeistä heidän keskuudessaan; sillä Jumala on sen heille ilmoittanut. Sillä Hänen näkymätön olemuksensa, Hänen iankaikkinen voimansa ja jumalallisuutensa, ovat, kun niitä Hänen teoissansa tarkataan, maailman luomisesta asti nähtävinä, niin etteivät he voi millään itseänsä puolustaa. Room 1:18-20

Hän antakoon sinulle, mitä sydämesi halajaa, ja täyttäköön kaikki sinun aivoituksesi. Suotakoon meidän riemuja sinun voitostasi ja nostaa lippumme Jumalamme nimeen. Täyttäköön Herra kaikki sinun pyyntösi. Nyt minä tiedän, että Herra auttaa voideltuansa, vastaa hänelle pyhästä taivaastansa, auttaa häntä oikean kätensä voimallisilla teoilla. Toiset turvaavat vaunuihin, toiset hevosiin, mutta me tunnustamme Herran, Jumalamme, nimeä. Ps 20:5-8

Maistakaa ja katsokaa, kuinka Herra on hyvä. Autuas se mies, joka Häneen turvaa! Peljätäkää Herraa, te Hänen pyhänsä, sillä Häntä pelkääväisiltä ei mitään puutu. Ps 34:9,10

kaikki säikähtäisivät ja lähtisivät kiiruusti ottamaan selvää, miten voidaan pelastua.

Rientämiseen olisikin mitä suurin syy: Jumalalla oli suuressa laupeudessaan jo ennen aikojen alkua valmis suunnitelma, miten Hän korjaa tämän ihmissuvun ja ihmisyksilön kannalta suunnattoman suuren vahingon. Ja Jeesus Kristus on täyttänyt tämän suunnitelman viimeistä piirtoa myöten.

Mutta vihollisen vallan tila vallitsee tänäkin päivänä kaikkien niiden kohdalla, jotka eivät Jumalan laupeuden suunnitelmaa Kristuksessa Jeesuksessa ole ottaneet sydämensä pohjasta vastaan.

Kun kymmenen käskyn laki annettiin, se annettiin sitä varten, että ihmiset sen peilissä tulisivat tuntemaan voimattomuutensa lain kirjaimelliseen täyttämiseen – puhumattakaan Jumalan Hengen mukaisesta täyttämisestä, joka on täysin mahdotonta luonnolliselle ihmiselle. Ja Hengen mukainen täyttäminen taas on se, mitä Jumala edellyttää.

Jo Aadamin lankeemuksesta asti oli siis synty eli epäkuuliaisuus Jumalalle – ja Jumalan tahdon vastaisuus kaikissa muodoissaan – ihmissuvussa. Syntiä vain ei siinä vaiheessa ymmärretty synniksi, kun ei ollut olemassa kymmenen käskyn lakia, joka syntisyyden poikkeuksettoman tilan ihmissuvussa paljastaa. Se paljastaa tilan myöskin siinä tapauksessa, että ihminen ei valheellisuutensa tähden suostukaan lain peiliin katsomaan rehellisesti vaan vilpistellen. Sillä laki on horjumaton, sen peilissä ihminen joka tapauksessa tulee punnituksi, halusi hän itse nähdä tilansa tai ei. Hänen vilpillisyytensä lain edessä sinällään jo paljastaa syntisyyden.

Mutta koska synty oli olemassa, niin kuolema hallitsi myös aikakauden Adamista Moosekseen koko ihmissukua. Jumala lähetti kuitenkin täydellisen lahja-armon. Hän antoi julistettavaksi sen täydellisen voiton, jonka Jumalan Poika, Jeesus Kristus, ansaitsi kärsimyksellään ja kuolemallaan saatanaa ja iankaikisesta kuolemasta kaikkien niiden hyväksi, jotka ottavat Jumalan suunnitelman mukaisesti tämän sijaisuhrin ansion yllensä.

Sillä semmoiset ovat nöyriä, jotka Jumala-yhteyden kaipuun ja armontarpeen tähden suostuvat Jumalan suunnitelmaan.

Mutta sellaiset osoittautuvat parantumattoman ylpeiksi, jotka katsovat olevansa viisaampia kuin Jumalan Sana ja ilmoitus ja pitävät sen jopa tyhjänarvoisena ajatellen: "Kyllä minä tämän asian paremmin tiedän."

Jumalan nimi on: 'Minä olen, joka On'. Hän ilmoittaa Sanassaan selvästi, että Hän on ainoa 'On'; kaikki muu on olematonta, kaikki muu on 'Ei'. Nyt yksi miljardeista ihmissuvun jäsenistä vuorollaan suvaitsee ilmoittaa, kun se selväsanaiseksi puetaan: "Minä täydellinen 'Ei' julistan, että sitä, joka julistaa nimekseen 'Minä olen, joka On' ja 'minä olen ainoa On', ei ole olemassakaan". Tuommoista asennetta ei voi muuksi sanoa kuin äärimmäisen sokeaksi ylpeydeksi, jonka itse valheen isä on aikaansaanut. Ovat-han jo Jumalan luomistekojen vääjäämättömät, julkiset todisteet jokaisen ihmiseksi syntyneen silmien edessä, niin kuin mm. Roomalaiskirjeen ensimmäisestä luvusta luemme,* Room 1:18-20.

Mutta nöyrät eli ne, jotka suostuvat kuulemaan Jumalan laupeutta, ottavat vastaan Jumalan armon lahjan ja saavat synnit anteeksi uskossa tähän Jumalan hyvyyteen Kristuksessa Jeesuksessa. Jumalan Pojan voiton kautta tulee Jumalan armo ja lahja ylenpalttisesti heidän osakseen. Uuden testamentin teksti ja monissa kohdin jo Vanhan liiton teksti todistavat, kuinka ihmeellisen ja täydellisen ylenpalttinen se armo onkaan, jonka jokainen armon osallisuutta tosissaan anova saa. Ihmisen kaikki synnit luetaan silloin anteeksiannetuiksi, pois pyyhityiksi.

Syntyy uusi uskon ihminen, joka, jos ihminen on kuuliainen Jumalan äänelle vastedeskin, tulee täyteen Jumalan tuntemista. Hänen mittaamattoman rakkautensa tuntemista Pyhän Hengen osallisuudessa. Ja Jumalan rakkauden syyttämänä hän rohkeenee antautua Hänen käsiinsä, että Jumalan tahto kaikessa tapahtuisi. Uskova hylkää aikaisemman, vanhan luomuksen mukaisen vaelluksen: hän hylkää itsekkyyden, ylpeyden, ahneuden ja kaiken muun saastaisuuden. Hän kärsii jokaikinen kerta, kun havaitsee, että ei ole kyennyt vielä niin armossa vaeltamaan, että

olisi voinut synnin välttää. Hän kärsii tästä käytännön tason epätäydellisyydestään sydämensä pohjasta, ja kun hän tällä tavalla suhtautuu Jumalan lahjaan, Jumala uskollisuudessaan vapah-taa hänet synnin orjuudesta ja vie eteenpäin käytännön puhdistumisessa ja pyhittymisessä, lujittumisessa kohti täyttä miehuutta Kristuksessa.

Olivatpa rikkomukset mitkä hyvänsä, semmoinen sielu, joka on saanut Jumalan täyden armon osallisuuden, saa kaiken anteeksi, tulee kaikessa uskon kautta puhdistetuksi; hänellä on *avoin lähde syntiä ja saastaisuutta vastaan* Jeesuksen ansiossa: Sak 13:1. Hän on saanut alkaa uuden elämän, jossa ei katso-ta hänen kompurointeihinsa kadotustuomioksi, vaan Jumala uskollisesti pitää päätöksensä nähdä hänet aina tässä suhteessa täydellisenä, Jeesuksen Kristuksen vanhurskauden ja pyhyiden osallisuuteen ja peittoon lunastettuna.

Niinpä siis olemme todellakin saaneet 17. jakeen mukaisesti armon runsauden ja vanhurskauden lahjan runsauden. Ja kun Sana todistaa elämässä hallitsemisesta yhden, Jeesuksen Kristuksen, kautta, niin tässä yhteydessä sillä luonnollisesti tarkoi-tetaan sitä armon voimaa, jossa uskoontullut vähitellen oppii hallitsemaan vaellustansa Jumalan tahdon mukaisesti. Kts.* Ps 20:5-8; 34:9,10.

Kun meillä on täydellinen pelastus, viettäkäämme säännöllisesti aikaa Jumalan Sanan ääressä, että vähitellen syventyisimme pelastuksen ehdottomuuteen ja Jumalan uskollisuuteen. Niin saamme voiman vaellukseen, ymmärrystä valvomiseen ja kasvamme eteenpäin, emme inhimillisen käsityksen mukaista uskonnollista kasvua, vaan Jumalan voimasta, ja niin kuin alkuteksti ilmaisee, automaattisesti (kreikaksi 'automatee'): *itsestään maa tuottaa viljan*, Mark 4:28. ja Sana hengellisen kasvun, joka merkitsee raitista ja kirkasta kristillisyyttä, Hengen eikä lihan kristillisyyttä.

Sillä Jeesus todistaa, että emme voi murehtimisella saada mitään aikaiseksi, vaan itsestään Sana tuottaa kaiken, minkä Jumala hyvydessään tahtoo pelastamansa hyväksi tehdä. Valvo-

Roomalaiskirje 5:18-21

18. Niinpä siis, samoin kuin yhden ihmisen lankeemus on koinut kaikille ihmisille kadotukseksi, niin myös yhden ihmisen vanhurskauden teko koituu kaikille ihmisille elämän vanhurskauttamiseksi; 19. sillä niin kuin yhden ihmisen tottelemattomuuden kautta monet ovat joutuneet syntisiksi, niin myös yhden kuuliaisuuden kautta monet tulevat vanhurskaiksi.

20. Mutta laki tuli väliin, että rikkomus suureksi tulisi; mutta missä synti on suureksi tullut, siinä armo on tullut ylenpalttiseksi, 21. että niin kuin synti on hallinnut kuolemassa, samoin armokin hallitsisi vanhurskauden kautta iankaikkiseksi elämäksi Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme, kautta. Room 5:18-21

Roomalaiskirje 6:1,2

Mitä siis sanomme? Onko meidän pysyttävä synnissä, että armo suureksi tulisi? 2. Ei suinkaan! Me, jotka olemme kuolleet pois synnistä, kuinka me vielä eläisimme siinä? Room 6:1,2

Ja minä annan heille yhden sydämen, ja uuden Hengen minä annan teidän sisimpäanne ... annan heille sydämen, heidän tunteakseen minut, että minä olen Herra; ja he saavat olla minun kansani, ja minä olen heidän Jumalansa; sillä he kääntyvät minun tyköni kaikesta sydämeästään. Hes 11:19; Jer 24:7

Ja Hän antoi muutamat apostoleiksi, toiset profeetoiksi, toiset evankelistoiksi, toiset paimeniksi ja opettajiksi, tehdäkseen pyhät täysin valmiiksi palveluksen työhön, Kristuksen ruumiin rakentamiseen, kunnes me kaikki pääsemme yhteyteen uskossa ja Jumalan Pojan tuntemisessa, täyteen miehuuteen, Kristuksen täyteen täyden iän määrään, ettemme enää olisi alaikäisiä, jotka ajelehtivat ja joita viskellään kaikissa opintuulissa ja ihmisten arpapelissä ja eksytyksen kavalissa juonissa; vaan että me, totuutta noudattaen rakkaudessa, kaikin tavoin kasvaisimme Häneen, joka on pää, Kristus, josta koko ruumis, yhteen liitettyä ja koossa pysyen jokaisen jänteensä avulla, kasvaa rakentuakseen rakkaudessa sen voiman määrän mukaan, mikä kullakin osalla on. Ef 4:11-16

minen on myös hiljaa Herran edessä olemista, Sanaan syventymistä, että Jumalan salaisuudet yksi toisensa jälkeen pääsisivät siehulle kirkastumaan. Ja kun ne kirkastuvat, ne vääjäämättä myöskin lähtevät sulautumaan; Sana tulee lihaksi, käytännön omaisuudeksi ja voimaksi. Eikä haittaa, vaikka kasvu osoittautuukin ihmisen toiveita paljon hitaammaksi. Päinvastoin: sen täytyy olla hidasta, uskovalle suojaksi, ettemme kompastuisi saatana-anseen ja ylpistyisi.

On selvää, että pinnallinen kristillisyyks ei tästä mitään tiedä, ei ole koskaan tiennyt, mutta tosi kilvoittelijat tulevat sen tuntemaan Jeesuksen lupauksen mukaan. Semmoiseksi Jumala on kutsunut kaikki omansa. Jospa vain kaikki olisivat niin ymmärtäviä, että lähtisivät tosissaan Herran Jeesuksen Kristuksen askeliin vihkiytyneinä, omapäisestä elämästään uskon kautta luopuneina, Jumalan Sanaan juurtumaan.

Niin kuin siis tiedämme, kaikki ovat kadotustuomion alaisia jo peruslankeemuksen tähden. Mutta Jeesuksen Kristuksen, yhden ihmisen, vanhurskauden teko riitti kaikille elämän vanhurskauttamiseksi; kaikille, jotka ikinä Jumala kutsuu ja jotka saavat sydämeensä armon Sanan hedelmää kantamaan.

Paavali kertoo tässä vielä sen tärkeän tosiasian, että lain tehtävä on synnin todelliseksi ja suureksi ihmisille paljastaminen. Hän alleviivaa asiaa, että se kaikille kilvoittelijoille mahdollisimman varhaisessa vaiheessa avautuisi. Sillä siellä, missä totuus syntisyydestä lain kautta paljastuneena otetaan todesta, siellä tullaan armon tarpeeseen ja siellä tarvitaan armon ylenpalttisuuden vakuutusta. Mutta missä lain ei anneta tuomita, siellä jäädaän synnin valtaan, so. perkeleen valtaan. Synnin sokaisema ihminen ei käsitä olevansa enemmän perkeleen kuva kuin Jumalan. Niin kuin aikaisemmin totesimme, hän ei usko näin olevan, koska hän on valheeseen sidottu, ennen kuin nöyrytyy päästämään Totuuden sisintään valaisemaan ja puhdistamaan.

Jumalan Sana saa aikaan sen, että joku havahtuu lain edessä omantunnon tuomitsemana havaitsemaan syntisyytensä. Joka

ottaa totuuden vastaan, se saa osaksensa armon enenevästi hallitsemaan vaellustansa. Tämä on mahdollista täydellisen Välimiehen ja Uhrin, Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme, kautta, Pyhän Hengen osallisuudessa.

Roomalaiskirjeen 6. luvun selitys

Mitä siis sanomme? Onko meidän pysyttävä synnissä, että armo suureksi tulisi? Ei suinkaan! Me, jotka olemme kuolleet pois synnistä, kuinka me vielä eläisimme siinä? Room 6:1,2

On selvää, että kun Jumalan armon avaruus ja täydellisyys on näin suuri, on täysin sopimatonta, että suhtautuisimme siihen niin kevytmielisesti, että jatkaisimme synnissä. Pyrkisimme siis lisäämään armoa synnin tekemisen kautta, niin kuin jotkut kautta historian ovat ymmärtämättömyydessään erehtyneet opettamaan. Mutta sillä tiellä joudutaan pian kuritukseen, että lihalisuuden vallan tuomionalaisuus tulisi osoitetuksi tuntuvalta tavalla sielulle.

Mutta armo on jo tullut uskovien Herran omien osaksi ylenpalttisenä. Se annetaan kerralla, täydellisenä, niin ettei sielua enää kadotustuomio uhkaa. Kts.* Hes 11:19; Jer 24:7.

Jumalan koko laupeuden iankaikkinen täyteys on lahjoitettu uskossa Jeesukseen Kristukseen uskoontulleelle, Pyhässä Hengessä sinetöidylle. Kestää kuitenkin aikansa, ennen kuin pääsemme lujittumaan Jumalan täydellisen hyvyyden omistamisessa siinä määrin, että jaksamme kaikissa tilanteissa muistaa: armohan on täydellisenä minun ylläni! Aivan niin kuin Paavali aikaisemmin todistaa: *Autuas se mies, jolle Herra ei missään tapauksessa lue syntiä*; Room 4:8.

Mutta uskossaan nuoria, joissa vielä suuressa määrin vallitsee tietämättömyys, Paavali joutuu monessakin kohdassa tähän tapaan neuvomaan: "Ei ole lainkaan soveliasta, että puhutaan synnin tekemisestä niin kuin siitä olisi jotain hyötyä armossa vahvistumiseen". Silloinhan nuori uskova ja vanhempikin laiska kilvoittelija, jos ei nyt suoraan pilkkaa, niin tietämättään kuiten-

kin suuresti vähentää mielessään sen armon täydellisyyttä, johon hänet kerta kaikkiaan on nostettu.

Se, että syntiä eli Jumalan tahdon vastaista käytöstä edelleen uskovissa vapaasti esiintyy, on kaikki uskovan alaikäisyyttä. Mutta alaikäisyyden ei pidä olla vakiintunut, muuttumaton tila, sillä meidät on kutsuttu varttumaan kohti täyttä miehuutta Kristuksessa Jeesuksessa; kts.* Ef 4:11-16.

Ero uskovien hengellisessä edistymisessä riippuu siitä, kuinka kukin uskoontullut suhtautuu saatuun lahjaan: suostuuko hän seuraamaan niitä välähdyksenomaisia ihania näkyjä Jumalan hyvyydestä ja laupeudesta ja rakkaudesta ja armosta ja uskollisuudesta, joita Pyhä Henki hänen sisimpäänsä kirkastaa, niin että hänestä tulee Sanan tekijä eikä vain sen kuulija. Vai jääkö hän harrastelun tasolle, käytännössä siis aivan vanhan luomuksensa, langenneen olemuksensa tottumusten mukaiseen ajatteluun, reagointiin, tuntemiseen, puhumiseen ja toimimiseen.

Tämä jälkimmäinen on valitettavasti kristityn normaali tila maailmassa. Katsommepa kristillisyyttä mihin suuntaan hyvän-
sä ja minä aikakautena hyvänsä, paljon on huonoa esimerkkiä edessämme.

Mutta on myöskin esimerkkejä niistä sieluista, jotka ovat juurtuneet Jumalan hyvyyteen, tulleet Jumalan todella tuntemaan ja saaneet rauhan, päässeet suureen ja varsin vakaaseen lepoon teoistansa Kristuksen teoissa ja ovat sen mukaan meitä opettaneet. Ja tässä tietenkin ensimmäisinä tulevat Mestarin opetuslapset Sanassa – nämä jokaisen tosikristityn hovisaarnaajat – kuten apostoli Paavali, jonka äärimmäisen arvokasta kirjettä nytkin kertaamme.

Se on siis täyttä todellisuutta, että jotkut pääsevät syvällisesti sisälle Jumalan salaisuuksiin, joita Hän todellakaan ei ole tarkoittanut jäämään salaisuuksiksi omilleen. Mutta se ratkaisee, miten ihminen uskoontulonsa jälkeen valitsee elämänsä kulun: suostuuko hän Sanassa rikastumaan vai etsiikö hän edelleen, suuressa ymmärtämättömyydessään, tämän maailman kuvitel-
tuja rikastumisen kohteita, kaikkea sitä katoavaa, mistä ei toi-

Roomalaiskirje 6:3-6

3. *Vai ettekö tiedä, että me kaikki, jotka olemme kastetut Kristukseen Jeesukseen, olemme Hänen kuolemaansa kastetut?*

4. *Niin olemme siis yhdessä Hänen kanssaan haudatut kasteen kautta kuolemaan, että niin kuin Kristus herätettiin kuolleista Isän kirkkauden kautta, samoin pitää meidänkin uudessa elämässä vaeltaman.*

5. *Sillä jos me olemme Hänen kanssaan yhteenkasvaneita yhtäläisessä kuolemassa, niin olemme samoin myös yhtäläisessä ylösnousemuksessa.* 6. *kun tiedämme sen, että meidän vanha ihmisemme on Hänen kanssaan ristiinnaulittu, että synnin ruumis tehtäisiin voimattomaksi, niin ettemme enää syntiä palvelisi.* Room 6:3-6

*Tee siis sovinto ja elä rauhassa Hänen kanssaan, niin saavutat onnen. Ota opetusta Hänen suustaan ja kätke Hänen sanansa sydämeesi. Kun palajat Kaikkivaltiaan tykö, niin tulet rake-
tuksi, jos karkoitat vääryyden majastasi kauas ... on ilosi oleva Kaikkivaltiaassa, ja sinä nostat kasvosi Jumalan puoleen. Kun rukoilet Häntä, niin Hän kuulee sinua, ja sinä saat täyttää lupauksesi. ... Jos tie painuu alaspäin, niin sinä sanot: "Ylös!" ja Hän auttaa nöyryyväistä.* Job 22:21-29 lyh.

Nurja sydän väistyköön minusta; pahasta minä en tahdo tietää. Joka salaa panettelee lähimmäistänsä, sen minä hukutan; jolla on ylpeät silmät ja kopea sydän, sitä minä en siedä. Maan uskollisia minun silmäni etsivät, että he asuisivat minua lähellä; joka vaeltaa nuhteettomuuden tietä, se on oleva minun palvelijani. Vilpin tekijä älköön asuko minun huoneessani, valheen puhuja ei kestä minun silmäini edessä. Joka aamu minä hukutan kaikki jumalattomat maasta, lopettaakseni kaikki väärintekijät Herran kaupungista. Ps 101:4-8. Sillä Sinä et ole se Jumala, jolle jumalattomuus kelpaa. Paha ei saa asua Sinun tykönäsi. Ylvästelijät eivät kestä Sinun silmiesi edessä; Sinä vihaat kaikkia väärintekijöitä. Sinä hukutat valheen puhujat; murhamiehet ja viekkaat ovat Herralle kauhistus. Mutta minä saan Sinun suuresta armostasi tulla sinun huoneeseesi. Ps 5:5-8

sella puolella tule olemaan minkäänlaista hyötyä ja joka elämän aikana monin tavoin raskauttaa ihmistä ja estää häntä antautumasta ehyellä sydämellä Jeesuksen Kristuksen askeliin, Jumalan koulittavaksi. Kts.* Job 22:21-29.

Vai ettekö tiedä, että me kaikki, jotka olemme kastetut Kristukseen Jeesukseen, olemme Hänen kuolemaansa kastetut? Room 6:3. Vedessä kastaminen merkitsee julkista tunnustautumista itsensäkieltämiseen eli vanhan luomuksen kuolemaan. Niin kuin Jeesus kielsi itsensä, niin ovat Häneen uskovat kutsutut Häntä seuraamaan. Vihkiydymme siis uskoon tultuamme tietoisesti Jeesuksen askeliin, pyhään kilvoitukseen, jossa pyritään armon voimassa käytännössä eroon vanhan jättämistä tottumuksista, *kaikesta lihan ja hengen saastutuksesta;* 2 Kor 7:1. Onnistumisen edellytys tässä kilvoituksessa on Jeesuksen ristinkuolema, jossa *meidän vanha ihmisemme on Hänen kanssaan ristiinnaulittu, että synnin ruumis tehtäisiin voimattomaksi, niin ettemme enää syntiä palvelisi;* Room 6:6.

Blaise Pascal, ranskalainen uskova matemaatikko, kirjoitti 1600-luvun puolivälissä kirkkaan totuuden niistä kohtalokkaisuista epäkohdista, jotka aiheutuvat kasteen väärästä ajoituksesta:

"Kun opetus edelsi kastetta, kaikki saivat oppia. Mutta nyt kun kaste edeltää opetusta, sakramentin edellyttämä valmistaminen on muuttunut vapaaehtoiseksi, sitten sitä on alettu lyödä laimin, ja vihdoinkin siitä on miltei kokonaan luovuttu. Tällaisen menettelyn todellinen syy on se, että ihmiset ovat vakuuttuneita kasteen välttämättömyydestä, mutta eivät opetuksen välttämättömyydestä. Kun siis opetus edelsi kastetta, jälkimmäisen välttämättömyys pani ihmiset välttämättä turvaamaan edelliseen.

Kun taas kasteen tänä päivänä edeltäessä opetusta, kun ihmisestä on tullut opettamatta kristitty, hän luulee voivansa pysyä kristittynä opetusta hankkimatta.

... pelastuksen varmistamiseksi tarkoitetuista toimista on tullut miltei varma kadotuksen välikappale ..." B.P., Geometrisesta mielestä, Juva 2002; s. 93-95.

Näin siis Pascal sanoo halki sen, mikä on väärän kasteeseen turvaamisen seuraus: **jää välttämätön, henkilökohtainen, jokapäiväinen, elävä ja toimiva uskonsuhde Jeesukseen Kristukseen Pyhän Hengen osallisuudessa huomaamatta ja syntymättä. Kuitenkin vasta tässä asemassa on pelastus! Jolla Poika on, sillä on elämä; jolla Jumalan Poikaa ei ole, sillä ei ole elämää;** 1 Joh 5:12.

Uskon lahjan ja Pyhän Hengen osallisuuden kautta Jeesus teki meidät eläviksi; kasteessa julkistamme vakaan tahtomme vaeltaa vastedes vanhan luomuksemme kuolemassa ja sen jättämien tottumusten eli kaiken Jumalan vihollisuuden kuolettamisessa. Pyhä halumme on kaikesta kirotusta ja tuhon omaksi julistetusta ja serimukaisuudesta itsessämme eroon pääseminen.

Profeetta Daavid puhuu seuraavissa psalmeissa vertauskuvallisesti uuden luomuksen mielestä ja osasta ja vanhan luomuksen hukuttamisesta. Hyvät ja uskolliset kuvaavat uutta luomusta, keltottomat vanhaa. Kts.* Ps 101:4-8, 5:5-8.

Vanha luomus on totisesti kuollut. Sen merkinä me tulemme kastetuiksi, että muistaisimme joka päivä: olemme suostuneet vanhan luomuksen kuoleman todellisuuteen emmekä sen tähden tänäänkään suostu senmukaiseen käytökseen. Jos epähuomiossa semmoiseen joudummekin, tarkoitus on, että käännymme nopeasti siltä kuoleman tieltä elämän askeliin jälleen Kristuksessa. Saamme lukea armon lankeemuksemme ylle ja luottaa siihen, että Jeesuksen uhri on tässäkin kohdassa voimassa. Olemme *yhdessä Hänen kanssaan haudatut kasteen kautta kuolemaan, että niin kuin Kristus herätettiin kuolleista Isän kirkkauden kautta, samoin pitää meidänkin uudessa elämässä vaeltaman.* Room 6:4

Niin kuin vanha on kuollut, niin tulee meidän kuolettaa myöskin sen tottumukset, etteivät ne enää olisi pahennukseksi vaeluksessamme todistamassa pelastumattomuuden tunnusmerkkejä, kun meidän pitäisi uuden voimassa todistaa pelastuksen osallisuutta ja hedelmää Kristuksessa.

Onhan täysin sopimatonta, jos me julistamme vihollisen työtä emmekä eläväksitehneen Jumalan ja Herran Jeesuksen Kristuk-

sen työtä itsessämme. Joka tämän käsittää, se todellakin kärsii kaikesta väärästä vaelluksessaan, tuomitsee kompurointinsa, puhdistaa tuntonsa ja saa jatkaa matkaa Jumalan täydellisestä laupeudesta iloiten ja entistä tarkemmin vaelluksensa ja valvoimisensa tilasta huolta pitäen. – Jaakob antaa esimerkin tästä ristiriidasta: *Samasta suusta lähtee kiitos ja kirous. Näin ei saa olla, veljeni;* Jaak 3:10.

Sydämestämme toivomme, että lukijat käsittäisivät, miten mieletöntä on pinnallisen asennoitumisen tähden suostua vääränä kirjeenä näkyväisten ja näkymättömien edessä vaeltamaan, kun olemme päässeet osallisiksi täydellisestä ja voimme enenevästi Jumalan armon voiman rakentamina todistaa Jumalan ja Jeesuksen Kristuksen laupeuden täydellisyyttä ja kaikkea Jumalan täydellisyyttä koko käytöksellämme eikä vain suullamme.

Siispä me, jotka olemme uudessa elämässä tässä ja nyt, me uskovat, Jumalan Hengestä osalliset, olemme velvolliset uudessa elämässä vaeltamaan Isän kirkkauden mukaisesti Jeesuksen askelissa, itsemme kieltäen, Jumalan tahtoa etsien ja tehden. Muuten ei voi mitään käytännön tason muutosta meissä tapahtua. Sen ovat miljoonat uskoontulleet mutta epäkuuliaisesti Jumalan Sanaan sittemmin suhtautuneet, pinnalliseksi jääneet, kautta historian edistymättömyydellään todistaneet.

Olkaamme sitä pientä, poikkeavaa joukkoa, joka heidän keskuudessaan on kautta kahden vuosituhannen tosissaan kilvoitellut ja kärsinyt. Nämä ovat tulleet oikeiksi israelilaisiksi, oikeiksi Jumalan ja Herran Jeesuksen Kristuksen ja kristillisyyden todistajiksi. *Jumalamme käsi on kaikkien päällä, jotka etsivät Häntä, heidän parhaakseen;* Esra 8:22. *Sinä neuvot minulle elämän tien; ylenpalttisesti on iloa Sinun kasvojesi edessä, ihanuutta Sinun oikeassa kädessäsi iankaikkisesti;* Ps 16:11. *Herran silmät tarkkaavat kaikkea maata, että Hän voimakkaasti auttaisi niitä, jotka ovat ehyellä sydämellä antautuneet Hänelle;* 2 Aik 16:9.

Jos olemme niitä, jotka suostuvat olemaan Jeesuksen kanssa yhteenkasvaneita yhtäläisessä kuolemassa, niin myös samoin silloin olemme niitä, jotka ovat yhtäläisessä ylösnousemuksessa.

Roomalaiskirje 6:5-11

5. Sillä jos me olemme Hänen kanssaan yhteenkasvaneita yhtäläisessä kuolemassa, niin olemme samoin myös yhtäläisessä ylösnousemuksessa, 6. kun tiedämme sen, että meidän vanha ihmisemme on Hänen kanssaan ristiinnaulittu, että synnin ruumis tehtäisiin voimattomaksi, niin ettemme enää syntiä palvelisi; 7. sillä joka on kuollut, se on vanhurskautunut pois synnistä.

8. Mutta jos olemme kuolleet Kristuksen kanssa, niin me uskomme saavamme myös elää Hänen kanssaan, 9. tietäen, että Kristus, sitten kuin Hänet kuolleista herätettiin, ei enää kuole: kuolema ei enää Häntä vallitse. 10. Sillä minkä Hän kuoli, sen Hän kerta kaikkiaan kuoli pois synnistä; mutta minkä Hän elää, sen Hän elää Jumalalle.

11. Niin tekin nähkää itsenne synnille kuolleina, mutta Jumalalle elävinä Kristuksessa Jeesuksessa. Room 6:5-11

Mutta mikä minulle oli voitto, sen minä olen Kristuksen tähden lukenut tappioksi.

Niinpä minä todella luen kaikki tappioksi tuon ylen kalliin, Kristuksen Jeesuksen, minun Herrani, tuntemisen rinnalla, sillä Hänen tähtensä minä olen menettänyt kaikki ja pidän sen roskana – että voittaisin omakseni Kristuksen ja minun havaittaisiin olevan Hänessä ja omistavan, ei omaa vanhurskautta, sitä, joka laista tulee, vaan sen, joka tulee Kristuksen uskon kautta, sen vanhurskauden, joka tulee Jumalasta uskon perusteella; tunteakseni Hänet ja Hänen ylösnousemisensa voiman ja Hänen karsimyksiensä osallisuuden, tullessani Hänen kaltaiseksi samankaltaisen kuoleman kautta, jos minä ehkä pääsen valinta-ylösnousemiseen kuolleista. Fil 3:7-11

”Niin ei myös teistä yksikään, joka ei luovu kaikesta (so. itsensä), mitä hänellä on, voi olla minun opetuslapseni.” Luuk 14:33

Me hajotamme maahan järjen päätelmät ja jokaisen varustuksen, joka nostetaan Jumalan tuntemista vastaan, ja vangitsemme jokaisen ajatuksen kuuliaiseksi Kristukselle. 2 Kor 10:5

Ylösnousemuksen todellisuus on varmaa todellisuutta niille, jotka tässä maailmassa suostuvat Kristuksen kanssa yhteenkasvaneina olemaan ja vaeltamaan, uuden syntymästä ja vanhan kuolemasta alkaen. Onhan vanha ihmisemme Hänen kanssaan ristiinnaulittu, että synnin ruumis tehtäisiin voimattomaksi – parempi ilmaisu 'kukistettaisiin'-sanana tilalle – ettemme enää syntiä palvelisi. Synnistä kuollut on synnistä pois vanhurskautunut.

Me totisesti uskomme saavamme elää Kristuksen kanssa, me, jotka olemme suostuneet käytännön tasollakin Hänen kuolemaansa ja vaeltamaan Hänen ylösnousemuksensa voiton voimassa. Tulemme Hänen kuolemansa kaltaisiksi, niin kuin apostoli Paavalin Filippiäiskirjeessä* (Fil 3:7-11) kirjoittaa, ja Hänen elämänsä kaltaisiksi.

Kristus on kuolleista herätetty, Hän ei voi enää kuolla, kuolema ei mitenkään voi enää Häntä vallita. Me olemme Kristuksen matkassa kaikkeen siihen suostuttuamme, minkä Jumala on omillensa säätänyt. Sillä minkä Kristus kuoli, sen Hän kerta kaikkiaan kuoli pois synnistä; mutta minkä Hän elää, sen Hän elää Jumalalle, 6:10.

Jos Kristus elää Jumalalle, olemme mekin velvolliset elämään Jumalalle, me, jotka kuolimme uskon kautta pois synnistä. Ei siis sovi olla enää temppelin ryöstäjä, joka ottaa Jumalan temppelin eli tämän savimajan omaan käyttöönsä, niin kuin ei itsekkyiden ja omapäisyyden tuomiosta olisi vielä kuultukaan.

Olemme kalliisti ostetut; olkaamme siis ehyellä sydämellä Ostajamme omia eikä enää kuvitellun itsemme omia eli suoraan ja paljaasti ilmaisten: vihollisen omia käytännön tasolla. Ristiriita on suuri, jos uskon kautta olemme Jumalan omia, mutta käytännön tasolla toimimme, niin kuin vihollisen omat toimivat, mitä mistään erotuksesta tietämättä, mitä eroa vanhassa ja uudessa vaelluksessamme hengellisellä tasolla todistamatta.

On helppoa joitakin karkeitä syntejä pois karistaneena jäädä oman vanhan luonnollisen minän tottumusten kahleisiin, vihollisen suosiollisella avustuksella. Siksi tarvitaan se vihkiytyminen, joka Luukkaan evankeliumissa (Luuk 14:26-33*) on Jeesuksen

sanoissa talletettuna; punnitseminen ja vihkiytyminen. Eikä ole mitään vähäisempää vihkiytymistä, on vain ehytsydämisyyys Jumalan ja Karitsan edessä. Oikea ratkaisu johtaa käytännössä mm. siihen, että suostutaan luopumaan siitä tekotodellisuudesta ja haavemaailmasta, jota keskeytyksestä koteihin tuputetaan. Sillä houkuttavathan esim. olohuoneitten sisään-toimivista sontaluukuista loimottavat virtuaalielämän virvatulet näkymättömän kahleiden vetäminä ei vain uskosta osattomia vaan jo uskoon tulleita elämänsä ajattelemattomaan tuhlaamiseen.

Jeesus sanoo: *"Katsokaa siis, miten kuulette; sillä sille, jolla on, annetaan, mutta siltä, jolla ei ole, otetaan pois sekin, minkä hän luulee itsellään olevan"*; Luuk 8:18. Ymmärtämättömien tyhjän vakuuttelun perusteella luullaan niin helposti oltavan kristittyjä ja taivaaseen menossa, olipa elämäntapa sitten mikä hyvänsä. Ja kuitenkin Jeesus sanoo selvästi: *"Ei jokainen, joka sanoo minulle: 'Herra, Herra!', pääse taivasten valtakuntaan, vaan se, joka tekee minun taivaallisen Isäni tahdon"*; Matt 7:21.

Jumala halajaa, että jokainen uskova kantaisi Hengen hedelmää, joka voi syntyä vain elävän uskon perustukselle Kristuksessa. *Ylhäältä tuleva viisaus on ensiksikin puhdas, sitten rauhaista, lempeä, taipuisa, täynnä laupeutta ja hyviä hedelmiä, se ei epäile, ei teeskentele. Vanhurskauden hedelmä kylvetään rauhaissa rauhan tekijöille (= Jumalan rauhaan suostuneille ja sen varassa keskinäistä rauhaa rakentaville);* Jaak 3:17,18.

Jumala on luvannut kasvattaa teidän vanhurskautenne (= vanhurskaudessa vaeltamisenne) hedelmät; 2 Kor 9:10. Ja Jumalan valtakunta ... annetaan kansalle, joka tekee sen hedelmiä; Matt 21:43.

*

Roomalaiskirjeen kuudennen luvun 11. jakeen selitys on: niin tekin nähkää ja omistakaa voimaksenne uskossa se Jumalan ilmoittama ja valmistama totuus, että olette synnille kuolleet ja Jumalalle elävät Kristuksessa Jeesuksessa. – Kun tämän uskotte, niin se teille myös käytännössä tapahtuu.

Pankaamme pois synti, joka niin helposti meidät kietoo, Hepr 12:1. Ne, jotka ovat tosissaan kilvoitelleet tullakseen itsensä ja synnin voittajiksi, tietävät, ettei uskoontulon jälkeen ole mikään niin tärkeätä tässä maailmassa kuin oman vanhan luomuksen mukaisen käytöksen voittaminen, ajatuksista (kts.* 2 Kor 10:5) ja tunteista alkaen. Roomalaiskirjeen 5. luvun 17. jaeen viittasi juuri siihen, että armon runsaus ja vanhurskauden runsaus, jotka lahjana on saatu Kristuksessa Jeesuksessa, tulevat hallitsemaan elämässä Hänen kauttaan. Itsensä voittaja on väkevämpi kuin sankari tai kaupungin valloittaja, kts. Snl 16:32.

Tämä on se kaikkein oleellisin hallintataito, joka ihmisille on lahjoitettu uskossa ja Pyhän Hengen osallisuudessa. Ja se osoittaa vähitellen lisääntyvän toimivuutensa sille, joka valvoo ja antautuu Sanan kuuliaisuuteen.

Kuuliaisuus merkitsee koko sydämeästään punnitusten kautta Herralle ja Hänen askeliinsa antautumista. Semmoisille jaetaan voimaa yllin kyllin, ja he pääsevät vähitellen, sen mukaan kuin Pyhä Henki Jumalan Sanan käytännön todellisuutta heidän sielunsa silmille avaa, näkemään ensinnäkin, mikä elämässä on edelleenkin Jumalan tahdon vastaista. Jumala armossansa, ei vihassa, näyttää meille vääriä tottumuksiamme sitä varten, että käsittäisimme Hänen tahdoksensa vahvistua armossa ja rukoilla puhdistumisen voimaa tähänkin vaelluksen yksityiskohtaan. On siis turha säikähtää sitä, mitä Pyhän Hengen vaikutuksesta it sessämme näemme, sillä karvaskin totuus on parhaaksemme.

Mutta sielullisen kokonaisvaltainen vaihtaminen hengelliseen käytännön tasolla ei suinkaan tapahdu hetkessä. Niinpä sitten suuri osa uskoontulleista jää loppuelämäkseen tätä taitoa vaille. Kun uskon aseet eivät uskovalla ole kunnossa, pysyvät vihollisen syytökset alussa voimakkaina. Jumala sallii sen, että uskova lopulta huomaisi käytännön puhdistumattomuutensa ja rohkenisi katsoa tilanteensa yli Jumalan täydelliseen armoon, voimaan ja uskollisuuteen.

Tosi kilvoittelijat pääsevät eteenpäin, heille tapahtuu semmoisen ihme – jota tosin lihan kristillisyyys pitää pelkkänä ylpeytenä

Roomalaiskirje 6:11-13

11. Niin tekin nähkää itsenne synnille kuolleina, mutta Jumalalle elävinä Kristuksessa Jeesuksessa.

12. Älköön siis synti hallitko teidän kuolevaisessa ruumiissanne, niin että olette kuuliaisat sen himoille, 13. älkääkä antako jäseniänne vääryyden aseiksi synnille, vaan antakaa itsenne, kuoleista eläviksi tulleina, Jumalalle, ja jäsenenne vanhurskauden aseiksi Jumalalle. Room 6:11-13

Jos te siis olette herätetyt Kristuksen kanssa, niin etsikää sitä, mikä on ylhäällä, jossa Kristus on, istuen Jumalan oikealla puolella. Olkoon mielenne siihen, mikä ylhäällä on, älköön siihen, mikä on maan päällä.

Sillä te olette kuolleet, ja teidän elämänne on kätkeytynä Kristuksen kanssa Jumalassa; kun Kristus, meidän elämämme, ilmestyy, silloin tekin Hänen kanssaan ilmestytte kirkkaudessa.

Kuolettakaa siis maalliset jäsenenne: haureus, saastaisuus, kiihko, paha himo ja ahneus, joka on epäjumalanpalvelusta, sillä niiden tähden tulee Jumalan viha, ja niissä tekin ennen vaelsitte, kun niissä elitte.

Mutta nyt pankaa tekin pois ne kaikki: viha, kiivastus, pahuus, herjaus ja häpeällinen puhe suustanne. Älkää puhuko valhetta toisistanne, te, jotka olette riisuneet pois vanhan ihmisen tekoinensa ja pukeutuneet uuteen, joka uudistuu tietoon, Luojansa kuvan mukaan. Kol 3:1-10

Pankaa siis pois kaikki pahuus ja kaikki vilppi ja ulkokultaisuus ja kateus ja kaikki panettelu, ja halatkaa niin kuin vastasyntyneet lapset sanan väärentämätöntä maitoa, että te sen kautta kasvaisitte pelastukseen ... minä kehotan teitä pidättymään lihallisista himoista, jotka sotivat sielua vastaan, ja vaeltamaan nuhteettomasti pakanain keskuudessa, että he siitä, mistä he parjaavat teitä niin kuin pahantekijöitä, teidän hyvien tekojenne tähden, niitä tarkatessaan, ylistäisivät Jumalaa etsikkopäivänä. 1 Piet 2:1,2,11,12

ja jumalattomuutena – että enenevästi pääsevät voitolle itsestänsä Kristuksen kautta Jumalan täydellisessä armossa.

Mutta tämä ei todellakaan tapahdu itsestään, ei ketään kasvateta, puhdisteta, pyhitetä, lujiteta väkisin. Jumala halajaa tehdä meistä työtovereita ensinnäkin oman kouliintumisemme suhteen, ei niin, että itse itseämme rakentaisimme, vaan että oppisimme; emme voi mitään tehdä emmekä mihinkään edetä ilman Kristusta. Emme voi mitenkään itseämme auttaa muuten kuin Sanan lupauksen tutkimisen kautta ja uskossa armoon lujittumisen kautta. Tässä meidän tulisi itse kunkin tulla ymmärtäviksi, että luonnollisen ihmisen itseriittoisuuden ajatustavasta ja -kaavasta yhä enemmän pääsisimme jumalalliseen rakentumiseen. Sillä Jeesus sanoo: "Ilman minua (oikeammin: "erillään minusta") te ette voi mitään tehdä"; Joh 15:5.

Jakeen Room 6:11 oikea ymmärtäminen on hyvin tärkeää kilvoittelun edistymisen kannalta. Sen avautuminen muodostuu suureksi ilonlähteeksi niille, jotka tosissaan kilvoittelevat. Kannattaa siis korjata 'pitäkää'-sana esim. 'nähkää'-sanalla, koska 'pitäkää' on täysin tähän sopimaton, lihan kristillisyyteen, mm. omavoimaisuuteen, johdattava käännös.

Sillä käännöksen tulee tässä kohdassa olla sellainen, että kysymys on suuresta ilosanomasta, ei käskyn pitämisen ponnistuksesta, joka johtaa väärään lainalaisuuteen. Niin että vapaasti voidaan sanoa: Katsokaa tarkkaan tätä ihmettä: te olette synnille kuolleet, te olette Jumalalle elävät Kristuksessa Jeesuksessa!

Semmoinen, joka on kilvoitellut itsensä voittamista, riemastuu tällaisesta ilmoituksesta, jonka Jumala antaa Sanassaan, mutta joka valitettavasti tässä suomalaisessa käännöksessä ja ilmeisesti monessa muussa käännöksessä jää tämän lainomaisen 'pitäkää'-sanana peittämäksi, niin että iloa ei synny, vaan tulee yksi taakka lisää: miten ihmeessä minä voin pitää itseni synnille kuolleena? Itse ydin toisin sanoen peittyi tämän yhden ainoan väärän käännössanan taakse.

Sillä asian ydinhän on se, että te olette jo synnille kuolleet uskon kautta. Jos te nyt otatte tämän uskoaksenne ja siinä lujit-

tuaksenne, niin teille tapahtuu se ihme, että myös käytännön tasolla pääsette yhä enemmän synnin tottumusten vallasta eroon.

Kasteeseensa kaiken uskon keskittäneet, Lutherin väärin kättäneet opettajat kautta luterilaisen kirkkokunnan opettavat sitkeästi, ettei muutos ole täällä alhaalla mahdollista eikä myöskään tarpeen, koska katsovat saaneensa kasteessa jo vauvana kaiken. Sydämen hedelmääkantaravasta uskosta Jeesukseen, joka kuitenkin on välttämättömyys, että voitaisiin pelastua, ei puhuta mitään. Usko vakuutetaan salaperäisellä tavalla kasteen yhteydessä saaduksi, vaikka sitä ei sitten missään olekaan, kun ihminen varttuu aikuiseksi. Samoin väitetään Pyhän Hengen osallisuus jo vauvakasteessa saaduksi, vaikka mitään todisteita ei myöhemmin olekaan olemassa. Aivan kuin Kristus olisi hedelmätön uskovissaan. Sillä elävä uskohan merkitsee, että uskova tulee käytännön tasolla synnin voittajaksi omassa elämässään. Teoreettisella kasteeseen yhä uudestaan viittaamisella ei luonnollisestikaan mitään synny, kun ei ole elävää Kristuksen Jeesuksen uskoa, iloa, rauhaa, kiitollisuutta, kilvoittelun ja Jeesuksesta todistamisen voimaa läsnä. Silloin on kuolleesta toimituksesta kysymys eikä suinkaan elävää. Ja silloin on myös selvää, että jos kieltäydytään Jeesusta seuraamasta, tulee kastekin kastamattomuudeksi.

Sillä ei Jeesus tullut maailmaan taikoja tekemään, vaan lahjoittamaan tietoiseen, synnintuntoiseen sydämeen pelastuksen ja voiman, että uskovat voivat kulkea sitä tietä, jonka Hän esimerkillään viitoitti.

Jumalan Sanassaan ilmoittama ja lahjoittama tosiasia on: Jeesuksen uskoon ja Pyhän Hengen osallisuuteen tullut on synnille kuollut ja Jumalalle elävä: *se, mikä on vanhaa, on kadonnut, katso, uusi on sijaan tullut*; 2 Kor 5:17. Tämän tähden me tässä kirjasessa korostaen pidämme esillä, että kun puhumme vanhasta luomuksesta uskovan suhteen, tarkempi ilmaisu on vanhan ihmisen jättämät tottumukset.

Sillä vanha ihminen on kuollut, siitä ei ole mitään haittaa eikä häiriötä Jumala-suhteeseemme, koska olemme Kristuksessa täydelliset. Jeesuksen uhrissa Jumala otti meidät yhteyteensä, van-

hurskautti ja pyhitti ja kirkasti meidät, kaikki on valmista. Kun näin on tapahtunut uskon kautta ja kun siinä uskossa lujitumme, niin myös tässä ajallisessa elämässä me todellakin pääsemme vanhurskaiksi tehtyinä puhdistumaan, pyhittymään ja Herran tulemuksessa kirkastumaan näkyvälläkin tavalla.

Paavali alleviivaa armon täydellisyyttä ja armon voiman täydellisyyttä jokaiselle, joka tähän perustuneena kilvoittelee. Kun tämä on tosiasia, älköön siis synti hallitko teidän kuolevaisessa ruumiissanne; jae 12. Sillä vanha on kuollut ja hävitetty.

On murheellista, että päivästä toiseen, vuodesta ja vuosikymmenestä toiseen monen uskovan elämä on niin kuin ei tätä 12. jakeen kehotusta ollenkaan toteltaisi. Niinpä sitten synti hallitsee monen kuolevaisessa ruumiissa, ei jakseta kuvitellakaan, että mitään todellista voisi tässä ajassa uskovaiselle pyhityksen suhteen tapahtua. Moni on jonkun aikaa, mielestäänsä vilpittömästi, yrittänyt, mutta ei ole jaksanut hetkeä pitemmälle, niin että jumalalliset tosiasiat olisivat lähteneet kirkastumaan ja Jumalan laupeuden, rakkauden ja armon avaruus ja Kristuksen Jeesuksen tekojen täydellisyys uskovan hyväksi avautumaan, niin että pohja olisi kirkas ja selkeä ja voimallinen viemään kaikessa eteenpäin. "Laiska, joka ei viitsi henkityöhön (= hengelliseen kilvoitukseen) ruveta, ei sitä (Sanan voimaa) käsitä", kirjoitti arkkipiispa Gustaf Johansson eräässä tekstissään viime vuosisadan alussa. – Lue kehotuksen sanoja*: Kol 3:1-10 ja 1 Piet 2:1,2,11,12.

Kuka uskoo meidän saarnamme, kenelle Herran käsivarsi ilmoitetaan? Jes 53:1

Kaiken täytyy tapahtua Herran käsivarren, Jeesuksen Kristuksen kautta tulleen armon voimasta. Jos jumalallisen, autuaallisen totuuden perustus ei ole luja Jumalan aivoitusten tutkimisen kautta, on ensimmäinen asia ruveta Sanaan syventymään. Sillä omiin voimiinsa jättäytyvä ei voi uskovaisenaakaan vaellustansa puhdistaa eikä pyhittää. Ja surullinen tosiasia maailmassa on, että suurin osa uskovaisia jättää kilvoittelunsa kesken valheopettajien suosiollisella tuella.

Roomalaiskirje 6:14-16

14. Sillä synnin ei pidä teitä vallitseman, koska ette ole lain alla, vaan armon alla.

15. Kuinka siis on? Saammeko tehdä syntiä, koska emme ole lain alla, vaan armon alla? Emme tietenkään!

16. Ettekö tiedä, että kenen palvelijoiksi, ketä tottelemaan, te antaudutte, sen palvelijoita te olette, jota te tottelette, joko synnin palvelijoita, kuolemaksi, tai kuuliaisuuden, vanhurskaudeksi? Room 6:14-16

Sillä me olemme Jumalan työtovereita; te olette Jumalan viljelysmää, olette Jumalan rakennus. 1 Kor 3:9

Sillä maa, joka särpii sisäänsä sen päälle usein tulevan saateen ja kantaa kasvun hyödyksi niille, joita varten sitä viljelläänkin, saa siunauksen Jumalalta. Hepr 6:7

"Onko minun käteni liian lyhyt vapahtamaan, olenko minä voimaton auttamaan?" Jes 50:2. Katso, ei Herran käsi ole liian lyhyt auttamaan, eikä Hänen korvansa kuuro kuulemaan: vaan teidän pahat tekonne erottavat teidät Jumalastanne, ja teidän syntinne peittävät teiltä Hänen kasvonsa, niin ettei Hän kuule. Jes 59:1,2

Vahvistu siis ... siinä armossa, joka on Kristuksessa Jeesuksessa. 2 Tim 2:1

Te olette näet kutsutut vapauteen ... älkää vain salliko vapauden olla yllykkeeksi lihalle, vaan palvelkaa toisianne rakkaudessa ... vaeltakaa Hengessä, niin ette lihan himoa täytyä ... jos te olette Hengen kuljetettavina, niin ette ole lain alla ... Jos me Hengessä elämme, niin myös Hengessä vaeltakaamme. Gal 5:13,16,18,25

Vaeltakoon vain kukin sen mukaan, kuin Herra on hänelle hänen osansa antanut, ja siinä asemassa, missä hänet Jumala on kutsunut; näin minä säädän kaikissa seurakunnissa. ... Pysyköön kukin, veljet, Jumalan edessä siinä asemassa, missä hänet on kutsuttu. 1 Kor 7:17,24

Korostamme, että tämän lukijat eivät todellakaan tarvitse mitään muuta, jos uskossa ja Pyhän Hengen osallisuudessa ovat, kuin että ankkuroituvat Jumalan täydelliseen armoon siinä taroituksessa, että sitä nyt tässä ajassa käytetään vaelluksen puhdistumiseen ja pyhittymiseen ja sen kautta silmien avautumiseen kaikkeen siihen, mikä on Jumalan tahto, ei ainoastaan oman edistymisen vaan lähimmäistenkin hyväksi. Sen tähdenhän uskovia viljellään* 1 Kor 3:9; Hepr 6:7, jos he siihen suostuvat, että Jumalan laupeus tulisi myös lähimmäisten osaksi. Meidän tulisi olla selkeitä todistajia Jumalan ilosanomasta Kristuksessa Jeesuksessa ja alttiita opetukselle, jota tarvitaan, kun hengellisissä asioissa pyritään vahvistumaan ja rikastumaan ja lujittumaan.

Jumalan teko Kristuksessa meidän hyväksemme on täydellinen. Niinpä voima, joka siinä annettiin meille pyhittämämme myös käytännön tasolla, on täydellinen. Ja se perustuu tähän: synnin ei pidä teitä vallitseman, koska ette ole lain alla, vaan armon alla, 6:14.

Jos siis nyt uskoontulleessa synti vallitsee tuskaa tuottavalla tavalla, ja sisin todistaa, että näin ei saa olla, silloin ei tarvita mitään muuta kuin näiden tässä nyt kerrattujen sanojen mukaan ojentautuminen. Jos siis uskon, että syntiä ei ole minulle valtiaaksi enää jätetty, vaan minut on nostettu pois siitä uskon kautta, niin se myös minulle vähitellen yhä vakaammin toteutuu käytännön tasolla. Jokainen uskova saa tämän täydellä rohkeudella uskoa ja samalla muistaa ja käsittää, että niille tämä vääjäämättä vähitellen tapahtuu, jotka koko sydäimestään Jumalan tahtoa etsien ja tehden kilvoittelevat.

Mutta välinpitämättömille nämä kalliit sanat jäävät ulkokohtaisiksi ja unohtuvat pian, kun niitä ei sisäisesti käsitetä. **Tätä tahtoisimme tänäänkin alleviivata: ellette ole tosissanne, ette voi edistyä; jos olette tosissanne ja Jumalan Pojan uskossa, ette voi olla edistymättä.** Jumala itse sen tekee Jeesuksen kautta, sillä oksa ei voi kantaa hedelmää itsestään; Joh 15:4.

Vaikka valmiiksi asti ei kukaan elämänsä aikana ehdi – tämä pitää tosikilvoittelijat nöyryydessä – kilvoitelkaamme!

Uskollisille on Jumalan vaikutuksesta tullut tärkeimmäksi ja välttämättömäksi hengellisissä rakentuminen, kuitenkin samalla ahneutta välttäen. He ovat sisimmässään nähneet, että ei ole mitään arvossaan siihen verrattavaa. Jokainen, joka laiminlyö taivaallisissa vahvistumaan pyrkimisensä, katuu sitä kerran tilinteon hetkellä. Mahdollisuudethan olivat loistavat, koska Jumalan lahja oli täydellinen ja koska koko pelastumisen ja käytännön pyhittymisen työ oli Jumalan.

Ymmärtämättömien tähden Paavali joutuu varmuuden vuoksi moneen kertaan alleviivaamaan sitä, ettei kukaan ottaisi törkeän lihallisesti – ja lihanmieleisenä ilosanomana – armon alla olemisen suurta lahjaa ja niin kääntyisi vapaaseen synnintekoon. Monet ovat tässä kohdassa historian kuluessa langenneet.

Mutta jossa on Jumalan Hengen valtaa vähänkin, se kammoaa syntiä eikä suinkaan riennä täydellisen armon ilosanoman sydämelle kirkastuttua syntiä tahallansa tekemään. Mutta koska valvomattomuus vaanii, on selvennykseksi tämän asian keräminen välttämätöntä.

Täydellisen armon lahjan saaneet tulevat onnellisiksi, kun tämä kirkastuu omalle tuskaivalle, kilvoittevalle sydämelle. Eikä se suinkaan vie heitä synnin tekemisen vapauteen, vaan kohti synnin tekemättömyyden vapautta. Kts.* 2 Tim 2:1; Gal 5:13,16,18,25.

Kun aina korostamme, että kaikki on Jumalasta – kuten se, että uskomme ja se, että pyhitymme käytännössäkkin – niin samalla tulee aina muistaa alleviivata, että uskovilta itseltään edellytetään määrätietoista antautumista Jumalan kouluun ja sen punnitsemista, uskooko hän siinä määrin rakastavaan Isään, että rohkenee kaikki antaa Hänen käsiinsä.

Vain Pyhän Hengen opettamina me käsitämme, että rakastavan Isän käsiin on turvallista jättäytyä. *Sillä Sinun armosi on parempi kuin elämä, minun huuleni ylistäkööt Sinua. ... Sillä Sinä olet minun apurini, ja Sinun siipiesi suojassa minä riemuitsen. Minun sieluni riippuu Sinussa kiinni, Sinun oikea kätesi tukee minua;* Ps 63:4,8,9.

Ne, jotka Jumalan koulua ovat käyneet, kokevat punnitsemisen helppona, jopa itsestään selvänä asiana, luonnollisesti. Mutta muille se voi olla pitkällisen vaivannäön tulos, koska he erehtyvät etsimään tukea ratkaisuunsa itsestään ja ymmärtämättömiltä uskovilta.

Joka tapauksessa: **mitään parempaa ei elämässä voi olla löydettävissä kuin Jumalalle ja Herran Jeesuksen Kristuksen askeliin ehdoitta antautuneena taivaallisiin juurtuminen!**

Sanottakoon tässä yhteydessä selvästi: Jeesuksen askeliin antautuminen ei suinkaan aina merkitse automaattisesti suuria käytännön muutoksia ulkonaisissa, kaikesta 'romusta' ym. luopumista. Todistaahan Paavali: *pysyköön kukin siinä asemassa, missä hänet on kutsuttu;* 1 Kor 7:20; kts. myös jakeet* 17 ja 24. Kyseessä on sisäinen turvaamisvalinta, herruudenvaihto. Jos Jumalan rakkaus on voittanut sinussa vastuksen, antaudut ilolla rakastavan Isän käsiin, tahtoon ja johdatukseen. Ja Jumalan vaikuttama rakkaus sydämessä onkin ainoa terve vaikutin antautumiseen. Jeesuksen seuraaminen on Hänen antautumisensa esi-merkin noudattamista siinä, että Jumalan tahdon etsiminen ja tekeminen tulee tärkeimmäksi elämässä.

Mutta jos emme punnitukseen lähde emmekä näin ollen voi lähteä myöskään Herraa seuraamaan, olemme vielä kahden herran palvelijoita ja halveksimme silloin Kristusta. Silloinhan pidämme ymmärtämättömydessämme perkelettä ja Kristusta samanarvoisina ja horjumme puolelta toiselle, kumpaa nyt kulloinkin suvaitsisimme seurata. Täydelliset vastakohdat ovat silloin ymmärtämättömän silmissä suurin piirtein samanarvoiset. Räikeätä vastakohdaisuutta, kirkkauden ja pimeyden ristiriitaa, ei tajuta. – Silloin kannattaa rukoilla asioiden parempaa kirkastumista.

Me jäämme synnin palvelijoiksi, ehdottomasti, jos emme lähde Pyhän Hengen johdatuksessa tottelemaan Isää Jumalaa ja Herraa Kristusta Jeesusta, Sanaa. Sillä ei ole mitään muuta tietä. Tämä on kova puhe lihallisille kristityille, ja niin sen pitääkin olla: *kuoleman haju kuolemaksi,* 2 Kor 2:16, että havahtuisivat elämän askeliin. Kts.* Jes 50:2; 59:1,2.

Roomalaiskirje 6:17-23

17. Mutta kiitos Jumalalle, että te, jotka ennen olitte synnin palvelijoita, nyt olette tulleet sydämeštänne kuuliaisiksi sille opin muodolle, jonka johtoon te olette annetut, 18. ja että te synnistä vapautettuina olette tulleet vanhurskauden palvelijoiksi!

19. Minä puhun ihmisten tavalla teidän lihanne heikkouden tähden. Sillä niin kuin te ennen annoitte jäsenenne saastaisuuden ja laittomuuden palvelijoiksi laittomuuteen, niin antakaa nyt jäsenenne vanhurskauden palvelijoiksi pyhitykseen.

20. Sillä kun olitte synnin palvelijoita, niin te olitte vapaat vanhurskaudesta. 21. Minkä hedelmän te siitä silloin saitte? Sen, jota te nyt häpeätte. Sillä sen loppu on kuolema.

22. Mutta nyt, kun olette synnistä vapautetut ja Jumalan palvelijoiksi tulleet, on teidän hedelmänne pyhitys, ja sen loppu on iankaikkinen elämä. 23. Sillä synnin palkka on kuolema, mutta Jumalan armolahja on iankaikkinen elämä Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme. Room 6:17-23

Roomalaiskirje 7:1

Vai ettekö tiedä, veljet – minä puhun lain tunteville – että laki vallitsee ihmistä, niin kauan kuin hän elää? Room 7:1

Hurskas (= Uudessa liitossa Jeesuksen uskossa ja askelissa oleva) pysyy tiellänsä, ja se, jolla on puhtaat kädet, kasvaa voimassa; Job 17:9. Ja sinä kutsut pelastuksen muuriksesi ja kiitoksen portiksesi ... Herra on sinun iankaikkinen valkeutesi ja sinun Jumalasi sinun kirkkautesi. Jes 60:18,19

Heidät ravitaan Sinun huoneesi lihavuudella, Sinä annat heidän juoda suloisuutesi virrasta; Ps 36:9. Nöyrät saavat syödä ja tulevat ravituiksi; ne, jotka etsivät Herraa, ylistävät Häntä. Teidän sydämenne on elävä iankaikkisesti; Ps 22:27. Sinä muutat minun murheeni ilokarkeloksi, Sinä riisuit minun surupukuni ja vyötöt minut riemulla, että minun sieluni veisaisi Sinulle kiitosta, eikä vaikenisi. Herra, minun Jumalani, Sinua minä ylistän iankaikkisesti; Ps 30:12,13.

Mutta niille, jotka sydämeštään todella ovat tulleet kuuliaisiksi ilosanoman ja pyhityksen opille, avautuu synnistä vapautuksen ihanaus. He suostuvat vapaaehtoisesti orjuutetuiksi vanhurskauteen (tarkka käännös; jae 18), ei suinkaan vanhurskauden palvelijoiksi, johon kaikki liha haluaa. Sillä näinhän käy: kun uskoon on tultu, niin liha rientää vanhurskauden palvelijaksi ja toimittaa kaikkea 'hengellistä' täysin lihallisuutensa vallassa. Senkin takia tämä 18. jae on hyvä korjata. Oikea käännös kuuluu: synnistä vapautettuina olette orjuutetut vanhurskauteen.

Eikä Sanassa muutenkaan ole vanhurskauden palvelijoista tässä jaksossa kysymys, vaan orjista. On ihana osa olla vanhurskauteen orjuutettu. Sehän tarkoittaa, että minulla todellakin on voima Jumalalta vanhurskaudessa vaeltamiseen, olen suorastaan sen orjaksi asetettu! Ihana asia, en olekaan itsenäinen, niin kuin olen ennen kuvitellut, vaikka todellisuudessa olin vastoin sisintäni vihollisen orjuudessa. Nyt olen orjuutettu vanhurskauteen, ja nyt ei tarvita muuta kuin lujittuminen Jumalan ihanissa totuuksissa, niin pääsee tapahtumaan kuuliaisuuden hedelmän kasvaminen Jumalan armon voimasta, Hänen täydellisen uskolisuutensa alla.

Jospa kaikki kuulijat olisivat niitä sieluja, joiden sydän avautuu Jumalan ihanuutta niin näkemään, että rohkenevat antaa jäsenensä vanhurskauden orjiksi pyhitykseen ja niin luopuvat kahdella tiellä kulkemisestaan. Antautuminenhan ei ole mitään muuta kuin nöyrytmistä toteamaan vallitseva asiointila: "Jumala osti minut kalliilla hinnalla omakseen. Sopiiko minun vastustella? Voinko kapinoiden siunaantua uskossani? – Varmasti en." Nöyryville lähtee vääjäämättä käytännön tasolla toteutumaan kaikki se, mitä Jumala on luvannut. Kts.* Job 17:9; Jes 60:18,19.

Joka Jumalan ihanuuteen katselee, sille ei tule siinä mitään väsymystä. Uskon kautta hän luottaa siihen, että se, mitä Jumala on luvannut, toteutuu; toteutuupa ennemmin tai myöhemmin, ei ole merkitystä. Vain meidän lihallisuutemme tottumukset häiritsevät yhdessä vihollisen kanssa asioiden todellisen tilan näkemisen nopeutta ja kirkkautta. Ja meidän lihallisuuden tottumuk-

semme tuottavat häiriöitä tässä kärsivällisyyden koetuksen koulussa.

Näin on Jumala hyväksi nähnyt, että meitä ei nopeasti saate- ta käytännön tasolla Kristuksen täyteen miehuuteen, vaan se tapahtuu vakaasti, turvallisesti, hitaasti, että emme joutuisi uusiin lankeemuksiin, jotka syntyvät yksinkertaisesti juuri niistä lihalisuuden tottumuksista, joista eroon olemme kilvoittelemassa. Vähän kerrallaan on sen tähden jumalallinen tapa näissä asioissa. Sillä vanha sanonta on tosi: rikkaruohot kasvavat nopeasti, tammet hitaasti. Onnellinen se, joka siihen tyytyy eikä anna luotamuksensa Jumalaan heikentyä.

Tässä onkin hyvin tärkeä kohta, missä meitä punnitaan: suostumeko hengessä raittiisti edistymisen hitauteen antamatta sen vaikuttaa velttoutta kilvoittelussa. Samalla kun edistyminen on kiusallisen hidasta, samalla tulee osoittaa uskollisuutta kilvoittelussa, sillä muuten vääjäämättä jäämme jälkeen siitä, missä muuten olisimme Jumalan tahdon mukaan suhtautumalla menossa.

Synnin palvelijoina, synnin orjina ollessamme olimme vapaat siitä vanhurskaudesta, joka vain uskossa voidaan omistaa. Ja selvää on, että synnistä on häpeän hedelmä. Mutta Paavali muistuttaa rohkeasti: "olette synnistä vapautetut ja Jumalan orjiksi tulleet, ja teidän hedelmänne on pyhitys, ja sen loppu on iankaikkinen elämä", kts. Room 6:22; * Ps 36:9; 22:27; 30:12,13. Tämä lupaus toteutuu jokaiselle tosikilvoittelijalle vääjäämättä Jumalan voimasta.

Roomalaiskirjeen 7. luvun selitys

Siellä missä Jumalan lakia pidetään esillä (niin kuin Suomessa- kin 'ennen vanhaan' 'kristillisessä' yhteiskunnassa tapahtui), ihmiset todella joutuvat etsikköaikanaan lain rusikoitavaksi. Herranneellä sielulla on ahdistus, pelko ja epävarmuus Jumalan edessä niin vahva, että kaikki muu täysin häipyy ja elämän ja kuoleman kysymykseksi nousee, miten voisin lain niin täyttää, että pelastuisin.

Nyt, lopunajan viimeisillä hetkillä, Jumalan laki on kaikkialla huolellisesti peitetty. 'ettei vain kukaan ahdistuisi'. Näin estetään Jumalan työn vaikutus heränneen sisimmässä. Niinpä sitten ihmiset suostuvat uskoon useimmiten vaillinaisesti tuomionalaisiksi joutuneina, jolloin lain tunteminen ja tuomio vasta sitten pääsee vaikuttamaan, kun Jumalan Sanaa syvennytään uskovaisina tutkimaan. Tästä syystä heränneen tila ja nuoren uskovan tila ovat nykyaikana usein samankaltaiset. Jommassa kummassa tilassa on kuitenkin tultava tuntemaan lain tinkimätön tuomio synnille ja 'syntitehtaalle', vanhalle luomukselle, sillä muuten ei sielullisuus erotu hengellisyydestä eikä mitään käytännön puhdistumista ja pyhittymistä vaelluksessa voi kestäväällä tavalla tapahtua.

Kertaukseksi Jumalan kymmenen käskyn laki

Jumala sanoi:

2. "Minä olen Herra, sinun Jumalasi.

3. Älä pidä muita jumalia minun rinnallani. (Huomaa tässä kohdassa myös jae 23: Älkää tehkö jumalia minun rinnalleni; hopeaisia tai kultaisia jumalia älkää tehkö itsellenne.) 4. Älä tee itsellesi jumalankuvaa äläkä mitään kuvaa, älä niistä, jotka ovat ylhäällä taivaassa, älä niistä, jotka ovat alhaalla maan päällä, äläkä niistä, jotka ovat vesissä maan alla. 5. Älä kumarra niitä äläkä palvele niitä.

7. Älä turhaan lausu Herran, sinun Jumalasi, nimeä, sillä Herra ei jätä rankaisematta sitä, joka Hänen nimensä turhaan lausuu.

8. Muista pyhittää lepopäivä. 9. Kuusi päivää tee työtä ja toimita kaikki askareesi; 10. mutta seitsemäs päivä on Herran, sinun Jumalasi, sapatti; silloin älä mitään askaretta toimita. ... 11. Sillä kuutena päivänä Herra teki taivaan ja maan ja meren ja kaikki, mitä niissä on, mutta seitsemäntenä päivänä Hän lepäsi; sen tähden Herra siunasi lepopäivän ja pyhitti sen.

12. Kunnioita isääsi ja äitiäsi, että kauan eläisit siinä maassa, jonka Herra, sinun Jumalasi, sinulle antaa.

Roomalaiskirje 7:1-6

Vai ettekö tiedä, veljet – minä puhun lain tunteville – että laki vallitsee ihmistä, niin kauan kuin hän elää? 2. Niinpä sitoo laki naidun vaimon hänen elossa olevaan mieheensä; mutta jos mies kuolee, on vaimo irti tästä miehen laista. 3. Sen tähden hän saa avionrikkajan nimen, jos miehensä eläessä antautuu toiselle miehelle; mutta jos mies kuolee, on hän vapaa siitä laista, niin ettei hän ole avionrikkoja, jos menee toiselle miehelle.

4. Niin, veljeni, teidätkin on kuoletettu laista Kristuksen ruumiin kautta, tullaksenne toisen omiksi, Hänen, joka on kuolleista herätetty, että me kantaisimme hedelmää Jumalalle.

5. Sillä kun olimme lihassa, niin syynnin himot, jotka laki herättää, vaikuttivat meidän jäsenissämme, niin että me kannoimme hedelmää kuolemalle. 6. mutta nyt me olemme irti laista kuoltuamme siinä, missä meitä pidettiin kiinni, niin että me palvelemme Jumalaa Hengen uudessa tilassa emmekä kirjaimen vanhassa. Room 7:1-6

”Niin on Jumala maailmaa rakastanut, että Hän antoi ainoaisen Poikansa, ettei yksikään, joka Häneen uskoo, huku, vaan hänellä on iankaikkinen elämä.” Joh 3:16

Ei ole taivaan alla muuta nimeä ihmisille annettu, jossa meidän pitäisi pelastuman ... ei ole pelastusta yhdessäkään toisessa kuin Jeesus Kristus, Nasaretilainen. Apt 4:12

Hänestä kaikki profeetat todistavat, että jokainen, joka uskoo Häneen, saa synnit anteeksi Hänen nimensä kautta. Apt 10:43

Mutta kuka ikinä kieltää Pojan, hänellä ei ole Isääkään. 1 Joh 2:23

Sillä Isä on lähettänyt Poikansa maailman Vapahtajaksi. Joka tunnustaa, että Jeesus on Jumalan Poika, hänessä Jumala pysyy, ja hän Jumalassa. 1 Joh 4:14,15

Me kaikki, jotka peittämättömin kasvoin katselemme Herran kirkkautta kuin kuvastimesta, muutamme saman kuvan kaltaiseksi kirkkaudesta kirkkauteen, niin kuin muuttaa Herra, joka on Henki. 2 Kor 3:18

13. Älä tapa.

14. Älä tee huorin.

15. Älä varasta.

16. Älä sano väärrää todistusta lähimmäisestäsi.

17. Älä himoitse lähimmäisesi huonetta. Älä himoitse lähimmäisesi vaimoa äläkä hänen palvelijaansa, palvelijatartaan, härkänsä, aasiansa äläkä mitään, mikä on lähimmäisesi omaa.” 2 Moos 20:2-17,23; lyh.

Jumala kysyy sinulta näitä asioita kerran:

Oletko kunnioittanut Luoja ja kaikkivaltiaista Jumalaa? Oletko uskollisesti rakastanut Herraa, sinun Jumalaasi, kaikesta sydämestäsi ja kaikesta sielustasi ja kaikesta mielestäsi? Oletko ottanut vastaan Hänen ilosanomansa, armonsa Jeesuksessa Kristuksessa?

Oletko vapaa epäjumalanpalveluksesta? – Ihmisen jumalia ovat ne, joihin hän tulevaisuutensa varaa ja joihin hän hädän hetkellä turvautuu.

Jatka näin kysyen käskyt loppuun. Kun vastaat kysymyksiin rehellisesti, huomaat, että monin kohdin ja monesti olet Jumalan tahdon rikkonut. Olet tehnyt syntejä, josta syystä olet lain tuomion alainen. Yksikin synti riittää tuomioon: sillä joka pitää koko lain, mutta rikkoo yhtä kohtaa vastaan, se on syyppä kaikissa kohdin; Jaak 2:10.

Jokainen synti tarvitsee sovituksen Jumalan edessä. Uhraisinko eläimen? Mitä sanoo Sana? Mahdotonta on, että härkään ja kauristen veri voi ottaa pois syntejä; Hepr 10:4. Mutta niissä on jokavuotinen muistutus synneistä; jae 3. Sillä koska laissa on vain tulevan hyvän varjo, ei itse asiain olemusta, ei se koskaan voi samoilla jokavuotisilla uhreilla ... tehdä niiden tuojia täydelliseksi; Hepr 10:1.

Mutta ilman verenvuodatusta ei tapahdu anteeksiantamista; Hepr 9:22. Mikä sitten on tie? Taivaalliset itse puhdistetaan pa-

remmilla uhreilla kuin nämä; jae 23. Kts.* myös Joh 3:16; Apt 4:12,10; 10:43; 1 Joh 2:23; 4:14,15.

*

Jos siis tahdot pelastua lain kautta, lakkaa tekemästä syntiä. Tämä ainoastaan vaaditaan.

Mutta kun lakkaat, älä luovu ainoastaan karkeimmista julki-synneistä, vaan pienimmästäkin pahasta sanasta. Muuten et voi lain edessä pelastua. Jeesus sanoo: *"Mikä käy suusta ulos, se ... saastuttaa ihmisen"*; Matt 15:18. *"Ellei teidän vanhurskautenne ole paljoo suurempi kuin kirjanoppineiden ja fariseusten, niin te ette pääse taivasten valtakuntaan"*; Matt 5:20.

Jos lain täyttämistä yrittäessäsi havaitset, että paha riippuu sinussa kiinni, niin että kumminkin teet sitä pahaa, mitä et tah-toisi, olet tullut lähelle Jumalan valtakuntaa.

Jos tässä tilanteessa nöyrryt tunnustamaan itsesi pelastuk-seen kykenemättömäksi ja mahdottomaksi ja anot sen tähden Jumalalta armoa, sen kautta pelastuaksesi, saat myös uskoa täy-delliseen armahdukseen Jeesuksen Kristuksen uhrikuoleman ja ylösnousemuksen kautta. Jumala vakuuttaa sisimpäsi pelastuk-sesta, kun Hänen lupauksiansa Uudesta testamentista rukoillen tutkit, ja vastaa myös suosiollaan anomukseesi Pyhän Hengen osallisuudesta.

Silloin et enää yritäkään itse pelastua tekojen kautta, vaan sinä uskot pelastuvasi uskon ja Isän Jumalan lähettämän ar-mahduksen kautta Hänen Pojassaan Jeesuksessa Kristuksessa.

Näin sinusta tulee uskovainen, joka sydäimestään antautuu Jumalan omaksi ja etsii Hänen tahtoaan kaikkeen vaellukseensa ollakseen Hänelle enenevästi mielihyväksi ja Jeesuksen ansiolle ja alttiudelle kiitokseksi ja seurakunnalle ja ihmisille hyödyksi.

*

Kaikille niille, jotka ovat päässeet ymmärrykseen lain kautta tulleesta kuolemastaan synnin tähden, julistetaan elämää Kris-tuksessa uusina luomuksina ja täyttää armon alaisuutta.

Jumala on apostoli Paavalin kautta antanut hyvin selkeän ver-tauksen kaikkien niiden rikkaudeksi, jotka rukoillen Sanaa tut-kivat, siitä, kuinka täydellistä on käskyjen lain alaisuudesta erossa oleminen uudestisyntyneiden kohdalla.

Ja tätä kirkasta näkyä tarvitaankin yhä uudestaan eri Sa-nan-kohtien kautta, että se luonnollinen taipumus, mikä uskon-tulleella langenneen ihmissuvun jäsenenä on palata aina uudes-taan lain mukaan asioita käsittämään, lopulta vaipuisi. Sillä sie-lu halajaa päästä aina vain vakaammin iloitsemaan uudesta luo-makunnasta, johon hänet on uskon kautta siirretty ja jossa Ju-malan tahto toteutuu aivan eri pohjalta: armon vapauttavan voi-man kautta.

Niin kuin kuoleman kautta on eloonjäänyt aviopuoliso vapaa menemään uusiin naimisiin olematta avionrikkoja, niin on ian-kaikkisuusasiassa täydellisellä tilanteen muuttumisella lain liit-to kuollut olemasta uskovan liitto Jumalan kanssa ja armon liit-to tullut tilalle. Vertauksessa on Paavali osoittanut, että sama Jeesus Kristus on sekä tämän lakiliiton syrjäänpanija että myös hedelmää tuottavan liiton, Uuden liiton, perustus ja päämies. Hän on omalla kärsimisellään ja uhrautumisellaan saanut tämän ai-kaan ja valmistanut täydellisen armoliiton, niin että kun vain roh-kenisimme, saisimme alusta alkaen, uskoontulostamme lähtien, *pelkäämättä palvella Jumalaa kaikkina elinpäivinämme*. kts. Luuk 1:74,75.

Mitä suurempaan vapauteen olemme päässeet näiden äärim-mäisen kalliitten asioiden käsittämisessä, sitä vapaammin myös Hengen hedelmä Jumalan voimasta meihin kasvaa. Sitä vapaam-pia meistä tulee totuudessa, puhtaudessa ja pyhyudessa palvele-maan lähimmäisiämme rakkaudessa, itsemme unohtaen, elä-mämme pois pannen, Herran askelissa Jumalan tahtoa etsien ja tehden. Kts. myös* 2 Kor 3:18.

Mutta laki on semmoinen auktoriteetti, että niin kauan kuin sitä palvellaan ja sen orjina ollaan, voimat helposti keskitetään siihen, miten omavanhurskauden vaatimusten mukaan oltaisiin Jumalan mielen mukaisia. Ja silloin lähimmäiset hyvin usein koe-

Roomalaiskirje 7:4-6

4. Niin, veljeni, teidätkin on kuoletettu laista Kristuksen ruumiin kautta, tullaksenne toisen omiksi, Hänen, joka on kuolleista herätetty, että me kantaisimme hedelmää Jumalalle.

5. Sillä kun olimme lihassa, niin synnin himot, jotka laki herättää, vaikuttivat meidän jäsenissämme, niin että me kannoimme hedelmää kuolemalle, 6. mutta nyt me olemme irti laista kuoltuamme siinä, missä meitä pidettiin kiinni, niin että me palvelemme Jumalaa Hengen uudessa tilassa emmekä kirjaimen vanhassa. Room 7:4-6

Sinä talutat minua neuvosi mukaan ja korjaat minut viimein kunniaan. Ps 73:24

Kiitä Herraa, minun sieluni, ja kaikki, mitä minussa on, Hänen pyhää nimeänsä. Kiitä Herraa, minun sieluni, äläkä unhota, mitä hyvää Hän on sinulle tehnyt, Hän, joka antaa kaikki sinun syntisi anteeksi ja parantaa kaikki sinun sairautesi, joka lunastaa sinun henkesi tuonelasta ja kruunaa sinut armolla ja laupeudella, joka sinun halajamisesi tyydyttää hyvyydellään, niin että sinun nuoruutesi uudistuu kuin kotkan. Ps 103:1-5

Kun Herra käänsi Siionin kohtalon, niin me olimme kuin unta näkeväiset. Silloin oli meidän suomme naurua täynnä, ja kielemme riemua täynnä; silloin sanottiin pakanain keskuudessa: "Herra on tehnyt suuria heitä kohtaan". Niin, Herra on tehnyt suuria meitä kohtaan; siitä me iloitsimme. Ps 126:1-3

Te saatte ilolla ammentaa vettä pelastuksen lähteistä. Jes 12:3

Herra paljastaa pyhän käsivartensa kaikkien kansojen nähdessä, ja kaikki maan ääret saavat nähdä meidän Jumalamme autuuden. Pois, pois! Lähtekää sieltä, älkää koskeko saastaiseen; lähtekää sen keskeltä, puhdistautukaa, te Herran aseenkantajat. Sillä ei teidän tarvitse kiiruusti lähteä, ei paeten kulkea; sillä Herra käy teidän edellänne, Israelin Jumala seuraa suojananne. Jes 52:10-12

taan hurskauden harjoituksille häiriötekijöinä. Lihallisuutta on siis kahta äärilaitaa: joko lihallista hurskautta tai täydellistä välinpitämättömyyttä.

Tosiasia on, ettemme laintäyttämispyrkimyksissä voi saada rauhaa sydämeemme. Emme koskaan voi tulla täysin varmoiksi lain täyttämisestä. Silloin ei ole voimaa mihinkään, vähiten lähimmäisten palveluun rakkaudessa. Kaikki pyörii sen ympärillä, millä tavalla voisin kirjaimen täyttää. Ja vain itseänsä pettäen ihminen voi kuvitella lain edessä elossa kestävänsä. Tilanne johtaa vääjäämättä, ilman armon kirkastumista, todelliseen käytännölliseen orjuuteen, jossa ei lähimmäisiä lainkaan sydämellä huomata, korkeintaan vain velvollisuuden tähden.

Jokainen uudestisyntynyt ja Jumalan Hengen opettama vähitellen avarammin ja avarammin käsittää, mitenkä turhaa ja kuolettavaa ja elämästä vierottavaa semmoinen itseensä kääpertyminen on.

Mutta nyt ei ole tarkoitus puhua fariseuksina vaeltavista enempää, ei myöskään niistä ihmisistä, jotka ovat huolettomia ja pinnallisia eivätkä mistään mitään välitä, vaan puhua niistä, jotka todella parempaa Jumalan tuntemista etsivät, mutta ovat epä-määräisellä huonolla omallatunnolla ja näin joutuvat kierteeseen, jossa ei mitään iloa löydy; jos jotakin Jumalan hyvyydestä aika ajoin uskotaankin, kuitenkin on pääasiallisesti ahdistus vallalla.

Sillä valitettavasti on niin, että myös aidosti uskoontulleet ja Pyhän Hengen osallisuuteen tulleet ovat varsinkin aluksi luonnollisen ihmisensä järkeily- ja tuntemistottumusten vankeja, niin että yhä uudestaan vaivutaan tekojen liiton alle. Silloin tuntuu helposti, ettei mistään löydy enää sitä, mitä jo on kokenut Jumalan suloisuudesta armon vapaudessa, Hänen mielisuosiensa lahjan alaisena.

Niinpä meille ei jää muuta vaihtoehtoa kuin tosissamme kilvoitella Jumalan ilmoituksen tuntemisessa edistymistä, onhan meillä äärimmäisen arvokas testamentti Jumalan laupeudesta talletettuna, osuvalta käännösnimeltään ilosanoma. Ei meidän

tarvitsisi muuta muistaa, kuin että se testamentti, jonka Jumala on meille jättänyt Kristuksen Jeesuksen voitossa, on ilosanoma = hyvä uutinen (sananmukaisesti). Kyse ei siis olekaan tekoihin katsomisen liitosta, vaan pelastuksen tähden illoiksi tulleet armonvoiman liitosta Jeesuksessa Kristuksessa. Kts.* Ps 73:24; 103:1-5; 126:1-3; Jes 12:3; 52:10-12.

Se tarkoittaa, että kun sitä tutkimme, niin ahdistukset ja pelot väistyvät ja kaikkalainen taivaallinen ihanuus vähitellen aukeaa sielulle. Ja kun sielu näin avartuu ja vapautuu itseensä käpertymistä aiheuttavista peloista, on selvää, että silloin tulee yksinkertaiseksi itsensä unohtaminen. Tulee uusi luonnollinen käytös ja silmät avautuvat lähimmäisten tarpeitten näkemiseen. Silloin ei enää ollakaan sidottuja oman tilan tuijottamiseen, itseensä katselemiseen avun löytymiseksi, silloin katsellaankin pelotta ulospäin, Jumalan hyvyteen. Ja Jumala avaa silmät muutenkin, kaikessa.

Tämähän olisi äärimmäisen yksinkertaista, jos uskova sen vaikutisesti näin näkisi ja jaksaisi uskoa, että Sanan tutkiminen onkin ennen kaikkea ilosanoman tutkimista. Mutta omien-tekojen-lain väärät käsitykset yhä uudestaan sumentavat ilosanoman kirkkauden todellisuuden, jonka takia Uutta testamenttiakin siten luetaan niin kuin lakikirjaa. Emme pääse tästä yli minkään muun kautta kuin uskollisesti rukoillen tutkimalla, mitä Uusi liitto on ja mitä siitä opetetaan, silloin kun raittiisti opetetaan.

Tässä ja monessa muussa kohdassa Roomalaiskirjettä törmäämme jälleen siihen valitettavaan tosiasiaan, että Raamatunkäännöskomiteoissa jäsenten enemmistön käsityskyky, mitä syvällisiin, hengellisiin aarteisiin tulee, osoittautuu hyvin puutteelliseksi. Seurauksena on, että kompromissi estää selkeimpien löytöjen käyttönoton uudessa käännöksessä. Sen sijaan käytetään sellaisia käännöksiä ja lisääillään semmoisia sanoja, jotka joko kumoavat tai heikentävät mm. sitä kirkasta selvitystä, joka Paa-valilla Pyhässä Hengessä näistä asioista on.

Niinpä tässäkin kohdassa, viidennessä jakeessa: ei sovi sanoa 'lihan vallassa', sillä se tarkoittaa lihan tottumusten vallassa

vaeltamista, siis valvomattomana vaeltamista. Tekstin käsittelemässä kohdassa ollaan vielä lihassa, ei Hengessä, koska ei olla uudestisyntyneitä eikä armon Hengessä, vaan lain vallan alla lihassa. Siinä tilassa ihminen ei voi muuta kuin kantaa hedelmää kuolemalle.

Sillä lain alaisen ihmisen tila, niin kuin sen äsken kuvasimme, on käpertymistä omiin huoliin ja ongelmiin, niin että kaikki muu jää huomaamatta. Siinä tilassa ei voida tuottaa mitään selkeästä taivaallista, iankaikkista, jonka Jumala itse armon kautta vaikuttaa. Pelon alaisina olemme pelossa, armon alaisina olemme armon ilossa. Joka on armon ilossa, sillä on voima; hänessä Jumala automaattisesti vaikuttaa tahtonsa toteutumisen. Lain alaisina pelko automaattisesti vaikuttaa asioiden epäonnistumista Jumalan tarkoituksen suhteen.

Armon alaisina olemme **irti laista kuoltuamme siinä, missä meitä pidettiin kiinni** (tarkennettu käännös); kts. 7:6. Jos käännetään kirkkoraamatun tapaan: *olemme kuolleet pois siitä, mikä meidät piti vankeina*, niin silloinhan me olemme ennemminkin paenneet lain alaisuudesta pois kuin tulleet tapetuiksi lain alaisuudessa. Ero on suuri. Tässä jälleen, niin kuin huomaatte, käännöksen syvällisen ymmärryksen puute johtaa aivan muuhun kuin mikä on totta ja kirjaimellisesti alkutekstiin kirjoitettu.

Nyt *palvelemme Jumalaa Hengen uudessa tilassa emmekä kirjaimen vanhassa*, 7:6. Ennen ainoa toivon tie näytti meillä olevan kirjaimen toteuttaminen. Mutta kuten jokainen sitä todella yrittänyt tietää, se ei voi onnistua, sillä Jumalan tahtoa ei langennut ihminen kykene koskaan tekemään sellaisena, että se voisi Jumalalle kelvata, koska se on lihan teko, kaikessa epätäydellinen, kaikessa epäpuhdas. Lankeemuksen luonto on mukana jokaisessa asiassa.

Tarvitaan koko lankeemuksen luonnon, synnin ihmisen, kuolemaan joutuminen uuden syntymisen tieltä. Sielun tulee suosua lain tuomioon täydellisesti ja hyväksyä sen seurauksena kuolema itsekkäälle minälle, vanhalle luomukselle. Armossa Jumala lahjoittaa uuden elämän, elämän Kristuksessa.

Roomalaiskirje 7:7-11

7. Mitä siis sanomme? Onko laki syntiä? Ei suinkaan! Mutta syntiä en olisi tullut tuntemaan muuten kuin lain kautta; sillä en minä olisi tiennyt himosta, ellei laki olisi sanonut: "Älä himoitse".
8. Mutta kun synti otti käskysanasta aiheen, herätti se minussa kaikkinaisia himoja; sillä ilman lakia on synti kuollut.

9. Minä elin ennen ilman lakia; mutta kun käskysana tuli, niin synti virkosi, 10. ja minä kuolin. Niin kävi ilmi, että käskysana, joka oli oleva minulle elämäksi, olikin minulle kuolemaksi.
11. Sillä kun synti otti käskysanasta aiheen, petti se minut ja kuoletti minut käskysanan kautta. Room 7:7-11

Olkaa minun seuraajiani, niin kuin minä olen Kristuksen seuraaja. 1 Kor 11:1

Sillä kaikki, jotka perustautuvat lain tekoihin, ovat kirouksen alaisia; sillä kirjoitettu on: "Kirottu olkoon jokainen, joka ei pysy kaikessa, mikä on kirjoitettuna lain kirjassa, niin että hän sen tekee". Ja selvää on, ettei kukaan tule vanhurskaaksi Jumalan edessä lain kautta, koska "vanhurskas on elävä uskosta". Mutta laki ei perustaudu uskoon, vaan: "Joka ne täyttää, on niistä elävä". Kristus on lunastanut meidät lain kirouksesta, kun Hän tuli kiroukseksi meidän edestämme – sillä kirjoitettu on: "Kirottu on jokainen, joka on puuhun ripustettu" – että Aabrahamin siunaus tulisi Jeesuksessa Kristuksessa pakanain osaksi ja me niin uskon kautta saisimme luvatus Hengen. Gal 3:10-14

"Ja heissä käy toteen Esaiaan ennustus, joka sanoo: 'Kuulemalla kuulkaa, älkääkä ymmärtäkö, ja näkemällä nähkää, älkääkä käsittäkö. Sillä paatunut on tämän kansan sydän, ja korvillaan he työläästi kuulevat, ja silmänsä he ovat ummistaneet, etteivät he näkisi silmillään, eivät kuulisi korvillaan, eivät ymmärtäisi sydämellään eivätkä kääntyisi ja etten minä heitä parantaisi.' Mutta autuaat ovat teidän silmänne, koska ne näkevät, ja teidän korvanne, koska ne kuulevat." Matt 13:14-16

Tarvitaan täydellinen ero elämän ja kuoleman välillä, eikä niin kuin kristityille yleensä valitettavasti tapahtuu, ettei itsekään tiedetä, ollaanko eläviä vai ollaanko kuolleita, mitä hengellisiin tulee. Kun ei lähdetä syventymään asioihin, eivät ne välttämättä koko elämän aikana kirkastu. On selvää, että silloin on Jumalan laupeuden suuri osoitus, jos semmoinen sielu uskonvauvana tai vaalliseen valtakuntaan lopultakin selviää.

Jumala ei yhdenkään omansa kohdalla suinkaan soisi, että jäisimme voimattomiksi vauvoiksi hengessä, vaikka aikaa olisi yllin kyllin, vaan että meistä tulisi vaelluksessakin puhdistuvia ja pyhittyviä, todellisia Sanan tekijöitä Kristuksessa lähimmäisten keskelle. Ja että vapautuaksemme Jumalan iloon, lepoon ja kiittolisuuteen pääsisimme eteenpäin kaikessa taivaallisessa rikkauksessa. Hän halajaa, että me siinä vapaudessa tulisimme voimakkaiksi, itsemme unohtaviksi lähimmäisten palvelijoiksi, itseemme katsomatta aidossa epäitsekkyudessa toimiviksi. Mutta vaelluksemme suunta on meidän itse valittava.

Tässä kohdassa on taas kiirehdittävä muistuttamaan, ettei semmoisen pidä hätääntyä, joka nyt tähän aikaan, viime hetkilä, pelastuu. Sillä tärkeintä on nyt valvoen kilvoittelemaan vihiä kiittyminen. Paavali rauhoittaa: *Kunhan vain, mihin saakka olemme ehtineetkin, vaellamme samaa tietä*, so. apostolin seuraajina, niin kuin hän on Herran Jeesuksen seuraaja; kts. Fil 3:16,17.

*

Kun käskysana ilmestyy ihmisen omalletunnolle noudatettavaksi, silloin ihminen joutuu vääjäämättä tuomion paikalle. Mutta jos hän ei suostu tuomioon, on kyseessä fariseus, joka tulee hyvin toimeen syntisyytensä kanssa ja jaksaa kuvitella asioiden olevan riittävän hyvin Jumalankin edessä. Hän lähtee kevytmielisesti paikkailemaan puutteitaan ja syntejään – jos niitä nyt yleensä lainkaan suostuu näkemään – niillä sanoilla, jotka Jumalan armollisuudesta todistavat. Mutta hän ei tule sille paikalle, jossa sielu todella etsii Jumalan armoa, kun näkee: "Mitään muuta ei minusta parhaalla tahdollanikaan eikä ymmärryksellänikään lähde kuin Jumalan silmissä epätydyttävää lain täyttämistä." Sillä

lain antama ainoa oikea vastaus sille, joka Jumalan edessä lähtee omantunnon rasittamana kysymään, mitä tästä on synnin olemukseni tähden seurauksena, on kuolema. Kts.* Gal 3:10-14.

Mutta Jumala ei ole ilmoittanut ainoastaan kuolettavaa lakia, vaan todellakin ratkaissut ihmisten suurimman ongelman Poikansa kärsimysten ja kuoleman kautta: antanut meille uskon ja uskossa täydellisen anteeksiantamuksen. Hän lukee meille kaiken mielisuosionsa rakkautensa tähden ja Jeesuksen alttiiksi-antautumisen kautta.

Kymmenennessä jakeessa sanotaan: *... ja minä kuolin. Niin kävi ilmi, että käskysana, joka oli oleva minulle elämäksi, olikin minulle kuolemaksi.* Jälleen tulemme kohtaan, jossa kääntäjien ymmärrys ei ole ollut riittävä. Eihän Jumala sitä varten väittä Sannassaan, että käskysana on elämäksi, että Hän sitten lain kautta pelastaisi, vaan että tulisimme tuntemaan sen tien mahdottomuuden. Se olisi kyllä sielulle elämäksi, kun sitä voisi noudattaa. Tästä syystä alkutekstissä ei ole lainkaan näitä sanoja: *joka oli oleva, vaan: **niin kävi ilmi, että käskysana elämäksi olikin minulle kuolemaksi.*** – Olisi siis parempi, että jätettäisiin kaikki lisäsanat pois, ellei Pyhä Henki niitä anna. Jos lisäsanoja halutaan käyttää, on hengellisesti oikein sanoa: joka **näytti olevan.**

Jakeen 11 'kuoletti'-käännöstä parempi on alkukielen mukaisesti 'tappoi'. *Sillä kun synti otti käskysanasta aiheen, petti se minut ja tappoi minut käskysanan kautta.* Se on kertakaikkisempi ja suorempi ilmaisu kuin 'kuoletti'. Käskysana oli annettu määrätarkoitukseen: ihmisen kirouksenalaisen ja kuolemanalaisen tilan paljastamiseen, synnin tähden. Vanha luomus on kuolemaa; ihminen ei ole elossa ilman uuden syntymistä. Ihminen luulee elävänsä, vaikka tosiasia on eläessään kuollut Jumalan elämästä, ainoasta tosielämästä.

*

Muotiyllätykseksi on tullut: "Sinun täytyy elää joka päivä täyttää elämää!" Jospa tarkoitettaisiinkin todellista täyttää elämää! Mutta tarkoitetaankin yhä vain vahvempaa kuolemaa. Sillä ihminen luulee erityisen varmasti elävänsä viettäessään aikaansa tämän maa-

ilman iloissa ja himoissa, eikä ymmärrä olevansa syvällä kuolemassa.

Ja että valheen lumous säilyisi, on olemassa erityinen ammattikunta, jonka tehtävänä on kansan uskonnollisen tarpeen tyydyttäminen niin, ettei se huomaa pysyvänsä kuolemassa. On mahtavat puitteet, koreat varusteet, vaikuttava musiikki, teat-raaliset eleet, rituaalit ja vihkimiset, ja Raamattua siteerataan. Kaikella tällä ammattikunta vahtii, ettei vain kukaan havahtuisi kaipaamaan todellista elämää kuoleman sijasta. He eivät itse mene portista sisälle, *eivätkä salli meneväisten sisälle mennä*, Matt 23:13. Ja vankat kivimuuritkin kansan ympärillä vakuuttavat: "Te olette turvallisesti perillä, perillä ..." Porttia todelliseen elämään ei neuvota eikä sitä kaivata, vaan se on kuvina seinillä ja kaikki kuitataan valheellisesti kasteessa saaduksi.

Ja kansa toteaa uneliaasti: "Näin on hyvä; tähän meen haluamme edelleen tuudittautua, elämään kuolemassa pelastuksen portin ulkopuolella, tässä on hyvä ja turvallinen olla yhä pimenevässä maailmassa." Niin he nukkuvat yhä syvempää unta eivätkä kuule, kun Sana kehottaa: *"Heräjä sinä, joka nukut, ja nouse kuolleista, niin Kristus sinua valaisee!"* Ef 5:14

Eräässä päivälehdessä oli hiljattain otsikko: Todella kuuro on se, joka ei tahdo kuulla. Näissä pelastuksen asioissa ihmiset erityisen mielellään tukkivat korvansa, etteivät vain pelastuisi. Jeesus todistaa asiasta: kts.* Matt 13:14-16.

Valhe-elämä peittää nukkuvilta tilansa näkemisen ja sen, että elämä on kokonaan toisella tiellä, päinvastaisella suunnalla. Osa havahtuu ja alkaa harrastaa uskonnollisuutta uutterammin ja luulee elämän olevan siinä. He eivät käsitä, että sama maailmanruhtinas hallitsee vielä sitäkin valtakuntaa, ja oikea suunta on edelleen kadoksissa.

*

Sillä oikeita teitä on vain yksi: sydämensä antaminen Jeesukselle Kristukselle, Jumalan Pojalle, Hänelle, joka sanoo: *"Minä olen tie ja totuus ja elämä. Ei kukaan tule Isän tykö muutoin kuin minun kauttani";* Joh 14:6.

Roomalaiskirje 7:12-25

12. Niin, laki on kuitenkin pyhä ja käskysana pyhä, vanhurskas ja hyvä. 13. Onko siis hyvä tullut minulle kuolemaksi? Ei suinkaan! Vaan synti, että se synniksi nähtäisiin, on hyvän kautta tuottanut minulle kuoleman, että synti tulisi ylenmäärin synnilliseksi käskysanan kautta.

14. Sillä me tiedämme, että laki on hengellinen, mutta minä olen lihallinen, myyty synnin alaisuuteen. 15. Sillä minä en tunne omakseni sitä, mitä teen; sillä minä en toteuta sitä, mitä tahdon, vaan mitä minä vihaan, sitä minä teen. 16. Mutta jos minä teen sitä, mitä en tahdo, niin minä myönnän, että laki on hyvä.

17. Niin en nyt enää tee sitä minä, vaan synti, joka minussa asuu. 18. Sillä minä tiedän, ettei minussa, se on minun lihassani, asu mitään hyvää. Tahto minulla kyllä on, mutta voimaa hyvän toteuttamiseen ei; 19. sillä sitä hyvää, mitä minä tahdon, minä en tee, vaan sitä pahaa, mitä en tahdo, minä teen. 20. Jos minä siis teen sitä, mitä en tahdo, niin sen tekijä en enää ole minä, vaan synti, joka minussa asuu.

21. Niin huomaan siis itsessäni, minä, joka tahdon hyvää tehdä, sen lain, että paha riippuu minussa kiinni; 22. sillä sisällisen ihmiseni puolesta minä ilolla yhdyin Jumalan lakiin, 23. mutta jäsenissäni minä näen toisen lain, joka sotii minun mieleni lakia vastaan ja pitää minut vangittuna synnin laissa, joka minun jäsenissäni on.

24. Minä viheliäinen ihminen, kuka pelastaa minut tästä kuoleman ruumiista? 25a. Kiitos Jumalalle Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme, kautta! Room 7:12-25a

25b. Niin minä siis tämmöisenäni palvelen mielellä Jumalan lakia, mutta lihallalla synnin lakia. Room 7:25b

Anna armosi pian kohdata meitä, sillä me olemme sangen viheliäisiksi tulleet. Auta meitä Sinä, pelastuksemme Jumala, nimesi kunnian tähden, pelasta meidät ja anna meidän syntimme anteeksi nimesi tähden. Ps 79:8,9

Mutta miten sydän annetaan Herralle Jeesukselle? Hyväksymällä Hänet omalle kohdalle Syntiuhriksi, syntien Sovittajaksi, niin kuin Isä Jumala rakkaudessaan ihmisiä kohtaan aivoitteli ennen aikojen alkua. Tämä hyväksyminen tapahtuu siinä uskossa, jonka Isä nöyrytyvien sisimpään lahjoittaa.

Kymmenen käskyn laki näyttää synnin todellisuuden, antaa ahdistuksen ja johtaa rukoilemaan Jumalalta armoa. Silloin Jumala rakkaudessaan rientää lahjoittamaan uskon Jeesukseen Kristukseen ja Hänessä elämän pelastuksen osallisuudessa. Eikä mitään muuta tietä voi olla Uuden liiton ihmisen syntymiseen. Kaikki muu uskonnollisuus merkitsee vielä perillepääsemättömyyttä.

Ellei uskovana itseään pitävä käsitä näitä asioita, on hän silloin ennemminkin 'hyvässä toivossa uskova' kuin Jumalan Hengen vaikuttamalla tavalla uskova: todellisen ilosanoman sisällön omistaja, iloinen, onnellinen, rauhallinen, kiitollinen, vanhurskaaksi tehty. Hän on kaikkea sitä, mikä on Jumalan mielen mukaista oman lapsensa sydämessä, kun Hän näin osoittaa täydellisellä rakkaudella lastaan rakastavansa. Tämä onnellinen tila on kylläkin pitkään hyvin häilyvä, jonka takia onkin välttämätöntä, että uskoontullut ymmärtää lähteä armossa vahvistumistaan kilvoittelemaan.

Vanhan luomuksen tottumusten mukaan vastoin Jumalan selvää ilmoitusta yhä uudestaan toimiminen hidastaa meidän edistymistämme. Ja kun näin on, meillä ei olisi varaa laiminlyödä tilaisuuksia päästä eteenpäin ymmärryksessä ja senmukaisessa puhdistautumisessa vääristä tottumuksista, käsityksistä, ajatuksista ja sekalaisten tuntemusten mukaan ojentautumisesta.

Jos emme näin toimi, emme ole pelkästään itseltämme riistämässä taivaallisten siunausten tuloksia, vaan samalla myös lähimmäisiltämme. Sillä jos yksi siunaantuu, on siitä siunausta kaikille ympärillä oleville lähellä ja kaukana, sen mukaan kuin Jumala johdattaa. Älkäämme siis estelkö, muistakaamme, että emme ole itsemme omat, Jumala on meidän kalliisti Kristuksessa Jeesuksessa ostanut; kts. 1 Kor 6:19,20.

Heittäkäämme siis pois se valheellinen käsitys, joka leimaa Sanan tutkimisen helposti joksikin aivan muuksi. Uuden liiton Sana, ilosanoma, on kukkuroillaan siunausta. Jos meillä ei ole siunausta, johtuu se siitä, ettemme ano, ja siitä, ettemme tutki. Sillä jokainen, joka ei tunne kirjoituksia ja Jumalan voimaa, eksyy väistämättä; kts. Mark 12:24. Alaikäisiksi jääneet ajelehtivat edelleen, ja heitä viskellään kaikissa opintuulissa ja ihmisten arpapeleissä ja eksytyksen kavalissa juonissa; kts. Ef 4:14.

Mutta joka rukoillen tutkii, ei voi olla siunaantumatta, jos hän todella on uudestisyntynyt, Jumalan Hengestä osalliseksi tullut, niin kuin tosikristitty on. Eikä vielä uskosta osaton voi olla siunaantumatta, jos hän halajaa Jumalan herättämänä uskosta osalliseksi tulla.

Roomalaiskirjeen 7. luvun loppujakeisiin liittyy lähes 2000 vuotta kestänyt kiista siitä, tarkoittaako Paavali kuvauksellaan juutalaisten lakiuskossa vai kristinuskossa olevaa vaiko heränneessä tilassa olevaa, joka on kristityksi tulossa.

Niin kuin edellä jo olemme todenneet, olemme viime aikoina enenevästi käyttäneet, kun uskovasta puhutaan, vanhan luomuksen teoista tarkempaa, Pyhässä Hengessä opittua käsitettä. Tulee puhua vanhan luomuksen jättämien tottumusten mukaisista teoista.

Sillä näin ymmärtäen katoaa nuoreltakin uskovalta ristiriita peruskäsitteiden välillä. Uskova vahvistuu pelottomaan pyhityskilvoitukseen ymmärtäessään käytännöllisellä tasolla kirkkaasti, mitä apostoli tarkoittaa: *"Mikä on vanhaa, on kadonnut, katso, uusi on sijaan tullut"*.

Lähdemme nyt tarkastelemaan Roomalaiskirjeen 7. luvun jakeiden 21-25 kokonaisuutta ja sitä, mitä uutta entistä selvempi näkemys asiaan tuo.

Niin huomaan siis itsessäni, minä, joka tahdon hyvää tehdä, sen lain, että paha riippuu minussa kiinni; 22. sillä sisällisen

ihmiseni puolesta minä ilolla yhdyn Jumalan lakiin, 23. mutta jäsenissäni minä näen toisen lain, joka sotii minun mieleni lakia vastaan ja pitää minut vangittuna synnin laissa, joka minun jäsenissäni on.

24. Minä viheliäinen ihminen, kuka pelastaa minut tästä kuoleman ruumiista? 25a. Kiitos Jumalalle Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme, kautta! Room 7:21-25a

Paavali kuvaa tässä aivan yksiselitteisesti heränneen ihmisen tilan, jossa tämä tosissaan pyrkii toimimaan Jumalan mielen mukaan. Laki on päässyt osoittamaan voimattomuuden lain täyttämiseen. Sisimmässä on halu tehdä hyvää, so. Jumalan tottelemisen tahto on, mutta ei voimaa. Mieli on oikea: hänhän havaitsee hyvää tahtovansa. Mutta hän toteuttaa sitä, mitä vihaa, sitä, mitä ei enää tahtoisi tehdä. Kts.* Ps 79:8,9.

Näin on, kun uudestisyntyminen puuttuu – tai, jos kokija onkin uudestisyntynyt, hän on edelleen aivan alkeissa eikä vielä tiedä, kuinka suuren voiman Jumala on hänelle varannut syntiä vastaan lain ja armon tehtävien sekä vanhan ja uuden luomuksen eron selkiintymisessä sydämeen. Valitettavasti, todellakin, monen monet pitkään heikossa uskossa olleet ovat tässä suhteessa aivan alkeissa.

Luvun viimeisen jakeen loppuosan olemme selittäneet: *Niin minä siis tämmöisenäni (= mitä omaan voimaani – eli voimattomuuteeni ja kykenemättömyyteeni synnin voittamiseen – tulee) palvelen mielellä Jumalan lakia, mutta lihalla synnin lakia, 7:25b.*

Se, joka tuntee Pyhän Hengen opettamana Paavalin opin, ei voi hyväksyä tätä 7. luvun viimeistä lausetta tässä luvun päättämisen kohdassa. Niinpä ovatkin monet tutkijat eri aikoina Pyhän Hengen vaikutuksesta käsittäneet, että nykyisellä paikallaan lause selvääkin selvemmin polkee maahan Paavalin kirkkaan opetuksen ja vie motiivin todelliselta kilvoittelulta.

Ja todellakin; eihän meidän tarvitse – tuon lihallista kristittyä hyvin voimakkaasti houkuttelevan ajatuksen kumoamiseksi – kuin kerrata kuudennesta luvusta nuo sanat: *Onko meidän pysyttävä*

Roomalaiskirje 7:25a + 8:1

Kiitos Jumalalle Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme, kautta! + Niin ei nyt siis ole mitään kadotustuomiota niille, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat. Room 7:25a + 8:1

Roomalaiskirje 8:1-6

1. Niin ei nyt siis ole mitään kadotustuomiota niille, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat. 2. Sillä elämän hengen laki Kristuksessa Jeesuksessa on vapauttanut sinut synnin ja kuoleman laisista.

3. Sillä mikä laille oli mahdotonta, koska se oli lihan kautta heikoksi tullut, sen Jumala teki, lähettämällä oman Poikansa syntisen lihan kaltaisuudessa ja synnin tähden ja tuomitsemalla synnin lihassa, 4. että lain vanhurskaus täytettäisiin meissä, jotka emme vaella lihassa, vaan Hengessä.

5. Sillä niillä, jotka ovat lihan mukaan, on lihan mieli, mutta niillä, jotka ovat Hengen mukaan, on Hengen mieli. 6. Sillä lihan mieli on kuolema, mutta Hengen mieli on elämä ja rauha. Room 8:1-6

"Minun lampaani kuulevat minun ääntäni, ja minä tunnen ne, ja ne seuraavat minua. Ja minä annan heille iankaikkisen elämän, ja he eivät ikinä huku, eikä kukaan ryöstä heitä minun kädestäni. Minun Isäni, joka on heidät minulle antanut, on suurempi kaikkia, eikä kukaan voi ryöstää heitä minun Isäni kädestä. Minä ja Isä olemme yhtä." Joh 10:27-30

"Kiitetty olkoon Herra, Israelin Jumala, sillä Hän on katsonut kansansa puoleen ja valmistanut sille lunastuksen ... pelastukseksi vihollisistamme ja kaikkien niiden kädestä, jotka meitä vihaavat, tehdäkseen laupeuden meidän isillemme ja muistaakseen pyhän liittonsa, sen valan, jonka Hän vannoi Aabrahamille, meidän isillemme; suodakseen meidän, vapahdettuina vihollisistamme kädestä, pelkäämättä palvella Häntä pyhyudessa ja vanhurskaudessa Hänen edessään kaikkina elinpäivinä." Luuk 1:68,71-75

synnissä, että armo suureksi tulisi? Ei tietenkään! Me, jotka olemme kuolleet pois synnistä, kuinka me vielä eläisimme siinä? 6:1,2. Ja jakeista 14,15: Synnin ei pidä teitä vallitseman, koska ette ole lain alla, vaan armon alla. Kuinka siis on? Saammeko tehdä syntiä, koska emme ole lain alla, vaan armon alla? Emme tietenkään!

Niinpä monet tutkijat ovat esittäneet, että tämä lause kuuluu 23. ja 24. jakeen väliin. Ja niin kuin huomaamme, ehdotetulle paikalle se sopii yhteenvedoksi Paavalin antamalle tilanneselvitysjaksolle, joka 23. jakeeseen päättyy.

Asioihin perehtyneet ovat selittäneet virheen varhaisen kopioitsijan tekemäksi jo silloin, kun lukujakoa ei vielä ollut. Ongelmiahan syntyy siitä, ettei alkuperäisiä käsikirjoituksia ole tallella ja että kopiointi tapahtui aluksi nopeasti hapertuvalle papyrukselle ja varsinaisesti vasta 300-luvulla kestävämmälle pergamentille.

Nykyiselle paikalleen luvun lopetukseksi se ei sovi ollenkaan, kun nimittäin kirjeen ytimen ja Paavalin koko opetuksen turhentava lause ilmestyy tekstiin sen jälkeen, kun jo on julistettu kiitosta täydellisestä voitosta Kristuksessa Jeesuksessa.

Yhden tärkeän todisteen asian tästä järjestyksestä saamme, kun näemme 25. jakeen alun jatkuvan suoraan kahdeksannen luvun ensimmäisessä jakeessa: Kiitos Jumalalle Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme, kautta! Niin ei nyt siis ole mitään kadotustuomiota niille, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat; 7:25a + 8:1.

Ehkäpä nuoret uskovat eivät oikein käsitä vielä, miksi tästä yksityiskohdasta niin paljon puhumme. Mutta ne, jotka jo syvälisemmin ovat sisällä Jumalan salaisuuksissa, näkevät, mitenkä tällä paikkavirheellä väärät niin mielellään pyrkivät hävittämään pyhityskilvoituksen lähimmäisten käytännön elämästä. Juuri niin kuin käytännössä lähes 2000 vuotta on kaikkialla tapahtunut.

Sillä lihallisen ihmisen, tavallisen uudestisyntymättömän 'kristityn', on niin helppo tästä seitsemannen luvun loppuun joutu-neesta lauseesta vetää tämä johtopäätös: "Eipä tässä mitään kilvoittelua tarvitakaan, tällainen minä olen. Kyllä minä **tah-**

don Jumalan tahdon mukaan toimia, mutta **joudun** tässä lihalla synnin lakia noudattamaan täydessä, parantumattomassa voimatomuudessani." – Mutta tähän on täysin nurinkurista ja väärämielistä: ei näy mitään vanhurskauden ja pyhyiden rakkautta.

Uskovat ovat kuoleman tiellä, jos katsovat kristinuskon ja armon vapaudeksi synnissä jatkamiseen. Kun Jumala on meidät nostanut elämän tielle, niin on ristiriitaista suostua semmoiseen teologiaan, muka Uuden liiton oppiin, jossa tyydytään täydelliseen puhdistumattomuuteen ja pyhiinmättömyyteen, mitä vaelukseen tulee.

Mutta tämän ongelmakohdan Jumala on sallinut, että koeteltaisiin, ottavatko ne, jotka Sanaa tutkivat ja opettavat, tällaisesta ristiriitaisesta kohdasta ohjeen opettaakseen lihallisuuden säilyttämistä vastoin kaikkea Raamatun oppia, vai ottavatko vakseen tutkia, mikä tässä on Jumalan tahdon vastaista.

Kaikkialla, missä Uuden liiton Hengessä Sanaa tutkitaan ja Roomalaiskirjettä ja Paavalin opetusta tunnetaan, asia oikein ymmärretään.

Roomalaiskirjeen 8. luvun selitys

On mittaamattoman kallis ja suuri ilosanoma, että sielulta on otettu täydellisesti kadotustuomio pois! Jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat, niillä ei ole mitään kadotustuomiota. Ilosanomaan sisältyy, että elämän hengen laki Kristuksessa Jeesuksessa on vapauttanut meidät synnin ja kuoleman laista. Ei ollut mahdollista lain kautta päästä perille, ei langennut ihmiskunta kyennyt käskemällä puhdistumaan ja pelastumaan. Eikä se ollut Jumalan aioituksaan, että niin voisi tapahtua; kyllä Hän jo edeltä käsin on luotunsa ja langenneensa ja vihollisen juonet tuntenut. Jumalalla oli alusta alkaen pelastussuunnitelma valmiina, niin että ne, jotka lain vaatimusten vaikutuksesta nöyryivät syntisiksi, löytävät pelastuksen Hänen täydessä armossaan, Kristuksessa Jeesuksessa. Kts.* Joh 10:27-30; Luuk 1:68,71-75.

Jeesuksen kuoleman kautta on meidän syntimme tullut tuomituksi ja syyllisyys sovitetuksi; kun synti tuomittiin, tuomittiin

ja hävitettiin samalla myös itse syntitehdas, vanha luomus. Kun armo on vastaanotettu, on uusi luomus syntynyt uskossa, ja kun Pyhän Hengen osallisuus on saatu, on tämä usko aidoksi, Jumalan synnyttämäksi, todistettu ja taivaallinen perintökirja uskovan nimelle sinetöity.

Kun Jumalan yhteydessä, Hengen voimassa, onnellisina valvoen elämme, toteutuu Jumalan tahto automaattisesti. Armo itse vaikuttaa sen. Mutta aina kun putoamme pelkoon tai epävarmuuteen, armon ilo ja voima joutuvat väistymään. Onneksi se ei samalla merkitse pelastuksen menettämistä, ei sinnepäinkään! Mutta milloin on pelotonta uskoa ja luottamusta Jumalan hyvyteen, Jeesuksen täydelliseen voittoon, silloin on iloa ja voimaa ylitäkyllin, ja Jumalan hyvä tahto toteutuu.

Vanhan luomuksen osa on siis täydellisen mahdottomana miinkään Jumalalle kelvolliseen kuolla kirottuna ja tulla hävityksi. Ja niin kuin olemme ahkerasti tässä kirjassamme toistaneet, käytännön kilvoittelussa vanhan väistyminen merkitsee sen jättämien tottumusten kuoleentumista. Kaikkinaisen Jumalan tahdon vastaisuus käytöksestä vähitellen kuoleentuu uskollisesti kilvoittelevista, sillä he tulevat yhä enemmän täytetyiksi Jumalan rakkauden käsittämisellä ja omistamisella Jeesuksen kautta.

Mutta vihollisen luomus ylpeydessään, itsekkyydessään, pahuuudessaan ei suostunut lain alle eikä sillä ollut siihen mitään mahdollisuuksiakaan. Sen tähden Paavali lyhyesti toteaa: *eikä se voikaan*. Semmoiselle, joka on näissä asioissa tuskitellut, on ilosanoma ilosanoman päälle – niin kuin olemme siitä uskossanuoren taisteluihin viitaten aika ajoin maininneet – tämä, että kirkastuu lain perimmäinen tarkoitus: huomaamme, ettemme mitenkään voi, mitä luonnolliseen ihmiseemme tulee, Jumalan tahtoa täyttää. Tässä 8. luvun 7. jakeessa se on näin lyhyesti ja ytimekkäästi sanottu.

Kaikille ei varmaankaan ole oikein selvää, miksi alkuperäinen käännös 'ovat' 8:5 jakeen kahdessa kohdassa on ratkaisevasti pärempi kuin 'elävät'. Ensinnäkin: 'ovat' on sananmukainen käännös. Ja toiseksi: 'ovat' on tarkempi ilmaus kuin kirkkoraamatun

Roomalaiskirje 8:5-7

5. Sillä niillä, jotka ovat lihan mukaan, on lihan mieli, mutta niillä, jotka ovat Hengen mukaan, on Hengen mieli. 6. Sillä lihan mieli on kuolema, mutta Hengen mieli on elämä ja rauha;

7. sen tähden että lihan mieli on vihollisuus Jumalaa vastaan, **sillä se ei alistu Jumalan lain alle, eikä se voikaan.** Room 8:5-7

Sanokaa minulle te, jotka tahdotte lain alaisia olla, ettekö kuule, mitä laki sanoo?

Onhan kirjoitettu, että Aabrahamilla oli kaksi poikaa, toinen orjattaresta, toinen vapaasta. Mutta orjattaren poika oli syntynyt lihan mukaan, vapaan taas lupauksen voimasta.

Tämä on kuvannollista puhetta; nämä naiset ovat kaksi liittoa: toinen on Siinain vuorelta, joka synnyttää orjuuteen, ja se on Haagar; sillä Haagar on Siinain vuori Arabiassa ja vastaa nykyistä Jerusalemiä, joka elää orjuudessa lapsineen.

Mutta se Jerusalem, joka ylhäällä on, on vapaa, ja se on meidän äitimme. Sillä kirjoitettu on: "Iloitse, sinä hedelmätön, joka et synnyttä, riemahda ja huuda sinä, jolla ei ole synnytyskipuja. Sillä yksinäisellä on paljon lapsia, enemmän kuin sillä, jolla on mies."

Ja te, veljet, olette lupauksen lapsia, niin kuin Iisak oli.

Mutta niin kuin lihan mukaan syntynyt silloin vainosi Hengen mukaan syntynyttä, niin nytkin. Mutta mitä sanoo Raamattu? "Aja pois orjatar poikinensa; sillä orjattaren poika ei saa periä vapaan vaimon pojan kanssa."

Niin me siis, veljet, emme ole orjattaren lapsia, vaan vapaan. Gal 4:21-31

"Rauhan minä jätän teille; minun rauhani – sen minä annan teille. En minä anna teille, niin kuin maailma antaa. Älköön teidän sydämenne olko murheellinen älköönkään peljätkö." Joh 14:27

käännös. Sillä 'ovat' viittaa lahjoitettuun, pysyvään tilaan. 'elävät' taas apostolin tekstissä usein vaellukseen. Jos käsitteet ovat selvät, silloin on mahdollisuus saada myöskin varmuus Jumalan päätöksistä kirkkaana sisimpään.

Mutta jos käsitteet eivät ole selviä (niin kuin ne eivät ole olleet silloiselle, 1938 työnsä päättäneelle käännöskomitealle, vielä vähemmän näille nykyajan käännöskomiteoille. Eivätkä ne ole olleet selviä sille monessa suhteessa paremmin kääntäneelle käännöskomiteallekaan 1912-13 väliaikaiseksi jääneen Uuden testamentin kohdalla), jää helposti vähintäänkin muutamia kirkkaita asioita pimentoon. Nämä ovat semmoisia salaisuuksia, että siinä ei oppineisuus auta. Tarvitaan Jumalan siunaus, että hengelliset asiat avautuvat.

Muuten käy niin, että vuosikymmeniä pappien kouluttajana yliopistossa ollut professori ja käännöskomitean jäsen kirjoittaa niin kuin ymmärtäväisenä, Lutheria kyllä noudattaen: "Uskovat elävät tosiasiallisesti edelleen myös Aadamissa eivätkä vain Kristuksessa." Ja toinen, saksalainen luterilainen professori: "Uusi luomus on satuolento."

Jos siis käsitetään, että emme olekaan kuolleet Aadamista, vaikka Raamattu niin vakuuttaa, vaan sanotaan uskovien – niin kuin tämä nyt on täysin normaali 'kristillinen' harha – elävän synnin ruumiissa eli vanhassa luomuksessa ja tekevän syntiä tästä syystä, ei mitään motiivia vaelluksen puhdistamiseen ja pyhittäytymiseen synny. Niinpä he kiittävät Jumalaa pelastuksestaan, mutta samalla kieltävät uskoltansa voiman hedelmän kantamiseen. Mutta joka ei kanna hedelmää, on koko ajan vaarassa tulla poiskarsituksi; kts. Joh 15:1-8. On siis äärimmäisen tärkeää, että käsitteet ovat selvät.

Me emme ole Kristuksessa, kun olemme Aadamissa, emmekä ole Aadamissa, jos olemme Kristuksessa, sydämen uskossa Häneen. Vanha on silloin kerta kaikkiaan hävitetty, uusi on sijaan tullut. Jumala on tehnyt lopullisen selvän meidän vanhasta luomuksestamme: se ei suinkaan elä. Vanha minä ei enää elä, vaan uusi minä, Kristus, elää minussa; vrt. Gal 2:19,20.

Kaikki voima pyhään kilvoitteluun viedään uskovilta, kun heille vakuutetaan vuodesta toiseen – ei, vaan vuosikymmenestä, vuosisadasta ja vuosituhannesta toiseen: "me elämme Aadamissa ja teemme syntiä, tähän meidän on tyytyminen, ja me elämme ja pelastumme Kristuksessa". Jeesus muka tyytyy kosmetologiksi, kun taivaallisen kirurgin työ on uppiniskaisten mielestä aivan liian julmaa.

Mutta niin kuin todettiin, näin ei synny minkäänlaista todellista kilvoittelua, vaan alistutaan siihen surkeaan tilaan, ettei voida totella Paavalin opetusta, kun hän sanoo, ettei ole soveliasta edelleen synnissä pysyä; olemmehan lain alta tulleet armon alle nostetuiksi.

Tämä on varmaankin se hyvin oleellinen, sielullinen ja syvästi Hengen vastainen syy, minkä takia Paavalia niin paljon vierastetaan ja pilkataan. Eivät ihmiset suinkaan halua täyttää kristillisyyttä, vaan sitä, mikä vanhalle luomukselle tai sen jättämille totumuksille sattuu milloinkin soveltumaan kaltaisten seurassa. Ja niin sitten kielletään uudestisyntyneiltäkin ylpeytenä semmoiset ajatukset, ettemme enää muka eläisikään Aadamissa.

Vaikka koettelemattomuuden, ymmärtämättömyyden, taidollisuuden puutteen ja valvomattomuuden tähden vielä armon alaisuudessa eläessämme noudatamme lankeemuksen aikana meihin juurtuneita vanhan luomuksen kuolleita tapoja ja osoit-taudumme synnin tekijöiksi, ei kuitenkaan ole vanha luomus elossa, vaan ainoastaan sen meihin juurruttamat tottumukset vaivaavat meitä, kunnes armon täydellisyys voimasta kuoleennumme niistäkin yhä enemmän.

Me saamme voiman hedelmää kantavaan kilvoitteluun vain, jos me uskon kautta olemme saaneet sen suuren lahjan, että voimme uskoa vanhan luomuksemme kerta kaikkiaan hävitetyksi. Uskon kautta tämän totuuden omistamme, koska Jumala niin sanoo, ja koska olemme tulleet käytännössä näkemään, että se on todellakin voitollisen kilvoittelun perustus Kristuksessa.

Kun nyt viidennessä jakeessa sanotaan kirkkoraamatun mukaan: *niillä, jotka elävät lihan mukaan, on lihan mieli, mutta niil-*

lä, jotka elävät Hengen mukaan, on Hengen mieli, sekoitetaan juuri vaellus ja tila. Lihan mukaan oleminen on täysin eri asia kuin eläminen, joka on tässä yhtä kuin lihallisuuden tottumusten noudattamista. Vaellus on siis lihallista. On niitä, jotka ovat lihan mukaan, heillä on lihan mieli eikä muuta voi ollakaan. Ja on uskoviksi tulleita: he ovat Hengen mukaan olemassa, heillä on Hengen mieli, joka pysyy. Se ei väisty silloinkaan, kun valvomattomuuden ja ymmärtämättömyyden tähden lankeamme noudattamaan lihanmukaisia tottumuksia.

Sillä Henki ei väisty meistä, jotka Pyhän Hengen sinetin olemme saaneet. Me olemme Hengen mukaan olemassa, emme enää lihan mukaan. Meidän äitimme on ylhäällä oleva Jerusalem; kts.* Gal 4:21-31. Meillä ei ole lihan mieli, vaan Hengen mieli, joka on elämä ja rauha; kts.* Joh 14:27. Ja silloin on paljon rohkeammin kohdattavissa se, että vielä, vaikkakin täysin Jumalan tahdon vastaisesti, toimimme aika ajoin vanhan luomuksen tapojen ja tottumusten mukaan. Tilanne olisi toinen, jos meidän tulisi elossa ja voimissaan olevaa vanhaa luomusta vastaan ryhtyä taisteluun.

Tällä emme tietenkään vähättele syntiä, Jumalan tahdon vastaisuutta, vähimmässäkään määrin. Mutta rohkeasti on todettava, että on ratkaisevasti helpompi taisteluasia suhtautua vanhanmukaisiin kompurointeihin, kun on totta tämä ihana tosi-asia: "En ole enää olemassa lihan mukaan! Vanha on kuollut, kirottuna hävitetty, voimattomaksi tehty. Olen Hengen mukaan, minulla on Hengen mieli riippumatta tahattomista lankeemuksistani." Jotka näin asennoituvat, saavat rohkeutta runsaasti, enenevästi, armon tilan täydellisyydestä ja pääsevät menestykselliseen armon alaisuudessa vahvistumiseen!

Kahdeksannen ja yhdeksannen jakeen kohdalla huomaamme, että vihollinen on huolehtinut tässäkin epätarkasta käännöksestä, että menisivät nämä käsitteet sekaisin, niin ettei vain kukaan tosikilvoittelijakaan pääsisi tarkkaan ja selkeään näkemiseen, jolloin kilvoittelun voima jää heikoksi.

Ja näinhän tässä on käynyt 2000 vuoden ajan: kilvoittelun voima on ja on ollut heikkoa kaikkialla kristikunnassa. Niinpä

Roomalaiskirje 8:8-11

8. *Jotka lihassa ovat, ne eivät voi olla Jumalalle otolliset.*

9. *Mutta te ette ole lihassa, vaan Hengessä, jos kerran Jumalan Henki teissä asuu. Mutta jolla ei ole Kristuksen Henkeä, se ei ole Hänen omansa.*

10. *Mutta jos Kristus on teissä, niin ruumis tosin on kuollut synnin tähden, mutta Henki on elämä vanhurskauden tähden.*

11. *Jos nyt Hänen Henkensä, Hänen, joka herätti Jeesuksen kuolleista, asuu teissä, niin Hän, joka herätti kuolleista Kristuksen Jeesuksen, on eläväksitekevä myös teidän kuolevaiset ruumiinne Henkensä kautta, joka teissä asuu. Room 8:8-11*

Sen minä siis sanon ja varoitan Herrassa: älkää enää vaelta-ko, niin kuin pakanat vaeltavat mieltensä turhuudessa ...

Mutta näin te ette ole oppineet Kristusta tuntemaan, jos muutoin olette Hänestä kuulleet ja Hänessä opetusta saaneet, niin kuin totuus on Jeesuksessa:

että teidän tulee panna pois vanha ihmisenne, jonka mukaan te ennen vaelsitte ja joka turmelee itsensä petollisia himoja seuraten, ja uudistua mielenne hengeltä ja pukea päällenne uusi ihminen, joka Jumalan mukaan on luotu totuuden vanhurskauteen ja pyhyyteen. Ef 4:17,20-24

Pankaa sentähden pois valhe ja puhukaa totta, kukin lähimmäisensä kanssa, sillä me olemme toinen toisemme jäseniä.

Älkääkään saattako murheelliseksi Jumalan Pyhää Henkeä, joka on teille annettu sinetiksi lunastuksen päivään saakka.

Olkaa sen sijaan toisianne kohtaan ystävällisiä, hyväsydämiisiä, anteeksiantavaisia toinen toisellenne, niin kuin Jumalakin on Kristuksessa teille anteeksi antanut.

Olkaa siis Jumalan seuraajia, niin kuin rakkaat lapset, ja vaelta-kaa rakkaudessa, niin kuin Kristuskin rakasti teitä ja antoi itsensä meidän edestämme lahjaksi ja uhriksi, Jumalalle "suloi-seksi tuoksuksi". Ef 4:25,30,32;5:1,2 - kts. koko 5. luku.

sitten lihallisuus on vallinnut ja samalla leimannut kaikkea 'kristillistä' elämää. Uskovilla olisi pitänyt olla edessään alkuseurakunnan opetus eli mahdollisuus siihen itse syventyä ensisijaisesti alkaen Jeesuksen Kristuksen ylösnousemuksen jälkeen.

Sillä jo alussa tapahtui niin kuin apostoli Miletossa Efeson seurakunnan vanhimmille pitämässään jäähyväispuheessa enusti: "Minä tiedän, että minun lähtöni jälkeen teidän keskuuteenne tulee julmia susia, jotka eivät laumaa säästä, ja teidän omasta joukostanne nousee miehiä, jotka väärää puhetta puhuvat, vetääkseen opetuslapset mukaansa", Apt 20:29,30. Jopa monet niin sanotut apostoliset isät, siis miehet, joita arvostettiin seurakuntien johtajina (ja vieläkin arvostetaan) siksi, että he olivat ainakin nähneet(!) nuoruudessaan jonkun apostoleista, ovat jäljelle jääneitten kirjoitustensa perusteella monessa kohdin raittiista opista poispoikenneita.

Mutta ei sekään, että alkuperäinen opetus olisi aina saatavilla, vielä takaa, että näitä asioita oikein omaksuttaisiin. Senhän todistavat viimeiset, Raamatun vapaan tutkimisen vuosisadat monissa kansoissa. Sillä raittiin näkemisen esteet ovat aina ihmisessä itsessään: uskovankin ihmisen vahva taipumus pinnallisuuteen, maailmanrakkauden säilyttämiseen ja valvomattomuuteen. Herran Jeesuksen ja apostolien vakavaa varoitusta valvomiseksi ei ole kuunneltu eikä toteltu; mutta kun ei ole toteltu, ei ole myöskään opittu, mitä oikea valvominen on.

Mutta Jumala on hyväksi nähnyt lopunhetkinä avata tämän selkeäksi. Niinpä meidän ei tarvitse opettaa voimattomasti, vaan tavalla, jossa on yltäkyllin voimaa niille, jotka näitä salaisuuksia suostuvat tutkimaan ja joiden sisimmässä on se mieli, että ei ole mikään niin tärkeätä kuin pelastukseen juurtuminen ja Jumalan tahdon mukaisen vaelluksen löytäminen. Silloin armon voima alkaa vapaasti virrata kaikkeen hengelliseen edistymiseen ja toimeen lähimmäisenrakkaudessa.

Kahdeksannessa ja yhdeksännessä jakeessa on siis tarpeen tarkennus: *Jotka lihassa ovat, ne eivät voi olla Jumalalle otolliset. Mutta te ette ole lihassa, vaan Hengessä, jos kerran Jumalan*

Henki teissä asuu. Oikea sanamuoto on: 'olla lihassa', 'olla Hengessä', ei: 'olla lihan vallassa', 'olla Hengen vallassa'. Olemme aina Hengessä, niin kuin edellä totesimme, jos kerran olemme Jumalan Hengellä sinetöidyt pelastetuiksi, Jumalan omiksi Kristuksen kautta, lunastetuiksi. Sillä muuta ehtoa ei ole. Me, jotka olimme Jumalan lapsia, tulimme johdatetuiksi kuoleman tilasta elämän tilaan, kuolemasta elämään, Jeesuksen Kristuksen täydellisen voiton ja ansion kautta ja varassa.

Eli vieläkin kertaamme: näiden muutamien sanojen oikean kääntämisen kautta avartuu kilvoitelleille näkymä **täysin** selkeäksi, jolloin saamme heittää kaiken epävarmuuden ja pelon pois. Jumalan lahja on täydellisenä annettu. Me olemme ainoastaan velvolliset sillä tavalla kilvoittelemaan, että karistamme ne vanhan tottumuksetkin niskastamme häiriötä tekemästä ja pahennusta aiheuttamasta.

Perusta on selvä ja luja. Jumala sanoo: "Armoani, joka on Jeesuksessa Kristuksessa, minä en ota sinulta pois." (vrt. Ps 89:34) Ja kun perustus on luja ja kristallinkirkas, silloin on avoin, sydämellisen rakkauden mieli Jumalaa kohtaan ja lähimmäisiä kohtaan ja oikea avoin mieli kaiken puhdistumisen ja pyhityskilvoituksen suhteen eli siis Herran Jeesuksen askeliin suostumisen ja uskollisesti vaeltamisen suhteen. Kts.* Ef 4:17,20-32; 5. luku.

Ensin on Jumala kaiken Jeesuksessa meidän hyväksemme valmiiksi tehnyt, ja sitten lähdetään käytännössä puhdistautumaan. Se on aivan eri asia kuin että vähäisessäkin määrin jätämme sitä mieltä kilvoitteluumme, että jos en tee näin tai näin, niin sitten minun käy huonosti. Sen tähden meitä kehoitetaan kaivamaan syvälle, kaikki pehmeät maakerrokset pois jalkojen alta, ja seisomaan Kristus-kalliolla. Se merkitsee mm., että kirkkaasti näemme Jumalan kertakaikkisen laupeuden päätöksen kohdallamme todeksi ja rohkealla mielellä kilvoittelemme ja niin kuin asiaa itsestään selvänä pitäen rohkaistumme kaikin kohdin katselemaan asioita tästä näkökulmasta.

Ylistys Jumalalle, että me emme tosiasiallisesti elä edelleen myös Aadamissa, niin kuin nykykirjanoppineet opettavat, vaan

olemme jo uudestisyntymisessä kuolleet Aadamissa ja tehdyt eläviksi Kristuksessa. **Olemme onnellisina kutsutut käytännön puhdistustoimiin armossa lujittumisen kautta, että olisimme pelastuksen ja armon täydellisyyden kirkkauden oikeat todistajat, Kristuksen Jeesuksen avoimet kirjeet.**

Näinpä siis oleellinen asia kristinuskovan kohdalla on, että hän Jumalan vaikutuksesta vakuuttuu uskon ja Pyhän Hengen osallisuudesta. Kun tämä on varmistunut, silloin on perustus olemassa, asianomaisen sielun kohdalla kaikki on hyvin iankaikisesti. Toisen tason kysymys on sitten se, miten uskova tähän suunnattoman kalliiseen aarteeseen suhtautuu. Jos oikein suhtaudutaan, silloin lähdetään onnellisena kilvoittelemaan vahvistumista armossa. Tämä on se asema, johon olemme tulleet silloin asetetuiksi, ja kun perustus on valmiina, silloin on rakentaminen varmalla pohjalla.

11. jakeessa apostoli viittaa juuri tähän oleelliseen: Kristuksen Jeesuksen Hengen asumiseen uskovassa. Silloin on uskovan tuleva ruumiin ylösnousemuskin sinetöity! Ja näin ihanan täydellisen pelastusosan saaneina on selvää, etteivät ymmärtäväiset kuuntele kristinuskon perusteitten laimentamisia ja suostu tavanomaiseen, lihanmukaiseen, voimattomaan, arvottomaan, hedelmättömään kristillisyyteen, vaan he lähtevät kukin kohdallaan poistamaan ristiriitaa uskovan käytännön kristillisyyden puutteiden ja Sanan ihanien lupausten väliltä. Sillä ymmärtäväiset eivät ole niitä, joissa on jumalisuuden ulkokuori, mutta jotka kieltävät sen voiman; kts. 2 Tim 3:5.

Jos uskoontullut heti uskonkilvoituksen alussa selkeästi näkisi asiat, niin hänen olisi helppo valita kahden esimerkin välillä: niiden esimerkin, jotka eivät välitä lähteä Herraa seuraamaan, ja niiden, jotka näkevät asiat kirkkaasti ja lähtevät uuden luontonsa mukaisesti kilvoittelemaan käytännön puhdistautumista ja pyhittäytymistä armon täydellisyyden voimassa Kristuksessa Jeesuksessa.

Sillä on selvää, että 13. jae on sanottu niistä, jotka eivät ole selkeästi uuden elämän käytännössä vielä sisällä. Eihän sem-

Roomalaiskirje 8:12-17

12. Niin me siis, veljet, olemme velassa, mutta emme lihalle, lihan mukaan elääksemme (so. vaeltaaksemme). 13. Sillä jos te lihan mukaan elätte, tehän mielitte kuolla, (olette kuoleman askelissa); mutta jos te Hengellä kuoletatte ruumiin teot, niin saatte elää.

14. Sillä kaikki, joita Jumalan Henki kuljettaa, ovat Jumalan lapsia. 15. Sillä te ette ole saaneet orjuuden henkeä ollaksenne jälleen pelossa, vaan te olette saaneet lapseuden hengen, jossa me huudamme: "Isä!" 16. Henki itse todistaa meidän henkemme kanssa, että me olemme Jumalan lapsia. 17. Mutta jos olemme lapsia, niin olemme myöskin perillisiä, Jumalan perillisiä ja Kristuksen kanssaperillisiä, jos kerran yhdessä Hänen kanssaan kärsimme, että me yhdessä myös kirkastuisimme. Room 8:10-17

Siirrymme 28. jakeeseen, koska väljakso ei suoraan liity nyt tarkasteltavaan asiaan.

Roomalaiskirje 8:28-30

28. Mutta me tiedämme, että kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat, niiden, jotka Hänen aivoituksensa mukaan ovat kutsutut.

29. Sillä ne, jotka Hän on edeltätuntenut, Hän on myös edeltämäärännyt Poikansa kuvan kaltaisiksi, että Hän olisi esikoinen monien veljien joukossa; 30. mutta jotka Hän on edeltämäärännyt, ne Hän on myös kutsunut; ja jotka Hän on kutsunut, ne Hän on myös vanhurskauttanut; mutta jotka Hän on vanhurskauttanut, ne Hän on myös kirkastanut. Room 8:28-30

Autuaat ne ihmiset, joilla on voimansa Sinussa, joilla on mielessänsä pyhät matkat! Kun he käyvät Kyynellaakson kautta, he muuttavat sen lähteitten maaksi, ja syyssade peittää sen siunauksilla. He käyvät voimasta voimaan, he astuvat Jumalan eteen Siionissa. Ps 84:6-8

Siis, jos joku on Kristuksessa, niin hän on uusi luomus; se, mikä on vanhaa, on kadonnut, katso, uusi on sijaan tullut. 2 Kor 5:17

moiselle, joka kirkkaasti tietää olevansa uudestisyntyneen uskossa ja Pyhän Hengen osallisuudessa ja ymmärtää tämän asemansa edes jossain määrin, mitenkään sovellu vapaa lihallisuuden mukaisuudessa edelleen vaeltaminen ja synninteko, vaan jokainen Pyhän Hengen vaikutuksen alla oleva, Hänessä elävä, sisimmässään tietää ja ymmärtää kaivata puhtautta ja pyhyyttä.

Ne ovat elämän askelissa, jotka Hengessä ovat ja Hengen mukaan myös käytännössä ojentautuvat: näiden asioidenhan tulee kuulua vääjäämättä yhteen. Ja ne ovat kuoleman askelissa, jotka vähät välittävät Hengen mukaan vaeltamisesta, puhdistautumisesta ja pyhittäytymisestä. Semmoiset kulkevat edelleen kuoleman teitä, aivan kuin ei heitä olisi koskaan eläviksi tehtykään. Sillä he ovat sallineet tämän maailman asioiden tukahduttaa sanan, joka heidän sydämiinsä kylvettiin. Seurauksena on hedelmättömyys, ellei havahtumista tule. Sillä Jumalan armo tulee vastaanottaa niin, ettei se jää turhaksi; kts. 2 Kor 6:1. Jeesus sanoo: "Jumalan valtakunta annetaan ... kansalle, joka tekee sen hedelmiä"; Matt 21:43. Ja tiedämme, että tärkein hedelmistä on *pyhitys* (kts. Room 6:22), sillä se sisältää kaiken taivaallisen hedelmän.

Kun ihminen sydäimestään kaipaa uskoontulemistä ja tässä kaipauksessaan lukee näitä sanoja, hän saa voimakkaan rohkaisun Jumalalta. Uskossa jo oleville sanojen kirkkaus yhä syvenee.

Jumala kutsuu omiansa synnintunnon kautta. Joka nöyrytyy, se alkaa kaivata armahdusta. Hän lähtee etsimään sitä Sanasta ja kyselemään uskovilta, miten voisi pelastua. Sillä Jumala kyllä kutsuu tässä välinpitämättömyyden maailmassakin, jossa kaikkein oleellisin, ainoa oleellinen, niin mielellään siirretään syrjään, ainakin myöhemmäksi. Mutta niin kuin vihollinen on ihmisuvun ajatukset Jumalan lähellä olemisesta ja vaeltamisesta vääristänyt valheellisiksi kaikessa, niin on ihmisellä taipumus ajatella vielä silloinkin, kun Jumala armollansa Jeesuksessa kutsuu.

Ellei siis Jumala laupeudessaan avaisi sydäntä kuulemaan, ei kukaan voisi uskoa. Jumalan armahtava rakkaus kirkastuu kaipaavalle, anovalle sielulle. Sillä Jumala päätti ennen kaikkia aikoja tällä tavalla täydellisen rakkautensa ja lunastuksen kaut-

ta korjata sen vahingon, mikä oli ihmiskunnan alussa jo tuleva, ja lyödä vihollisensa täydellisen voiton kautta, so. Poikansa Jeesuksen Kristuksen uhrautumisen kautta.

Kun Jumala rakastaa lapsiaan, se merkitsee, että Hän myös ohjaa niin, että kaikki kääntyy Hänen omiensa parhaaksi. Olipa mitä hyvänsä, Jumala johtaa sen lopulta uskovalle siunausten saamiseen, vaikuttamaan vaelluksen puhdistumista, rakentumista ja uskossa vahvistumista kaiken kautta. Tätä ei ole vaikea uskoa. Kaikkivaltias tekee mitä tahtoo; ja omiansa kohtaan Hänen tahtonsa ja johdatuksensa on aina laupias ja armollinen.

Lunastusmaksu on saatu. Kaikki on täytetty, kaikki on valmista. Ajan kuluessa kaikki myös näkyvällä tavalla valmiina ilmestyy. Onnelliset ne, jotka halajavat taivaallisissa rikastua ja peruslankeemuksensa tottumuksista myös käytännön tasolla kaikessa vieraantua. Kts.* Ps 84:6-8.

Ennen aikojen alkua tekemäänsä rakkaudelliseen lunastuspäätökseen liittyen Jumala kaiken toimittaa, niin että kenet Hän edeltä omaksensa tuntee, sen Hän on myös edeltämäärännyt Poikansa kuvan kaltaiseksi, Hänen, joka on esikoinen monien veljiensä joukossa. Ne Hän kutsuu, vanhurskauttaa ja kirkastaa; kaikki on valmista uskovien hyväksi. Kts.* 2 Kor 5:17.

Ja kaikki on valmista myös meidän kohdallamme, jos vain olemme niitä, jotka halajavat Jumalan tahdon toteutumista elämässämme ja siitä syystä hengellisissä rikastumista. Jos sydämestämme olemme lähteneet näin suhtautumaan rakastavan Isän aivoituksiin, kaikki tämä toteutuu Hänen voimastaan meille, emmekä voi sitä vastustaa! Jos kerran olemme Hänelle valtuudet antaneet, silloin Jumala kyllä huolehtii siitä, että se hyvä, mitä Hänellä on ylenpalttisesti tarjolla, myös toteutuu. Mutta väkisin Hän ei ketään uppiniskaisuudessaan pysyttelevää rakenna eikä pyhitä.

Olisi oikein hyvä asia, että joka aamu tätä Roomalaiskirjeen kahdeksannen luvun lopun jaksoa kerrattaisiin hiljaisuudessa Sanasta tai sydämessä. Tämä väkevä sanoma vahvistaa meidät vastaanottamaan jokaisen päivän oikeasta asemasta, Jumalan

suunnattoman lahjan mukaisesta asemastamme. Silloin olemme jo pitkälti voittaneet kaikki vastukset etukäteen. Mutta jos emme valvo, emme ole valmiit vastaanottamaan vaikeuksia, niin että ne kirkkaasti voittaisimme Jeesuksen voimassa. Kuitenkin kirkas voitto olisi meidän ulottuvillamme joka hetki Isän Jumalan ja Herran Jeesuksen Kristuksen täydellisen työn kautta; sillä voiton saamme, kun Kristuksen Jeesuksen ansiossa riipumme ja Isän mielisuosion pysyvyyden ilolla muistamme.

Kun Jumala oman rakkaan Poikansa uhrasi meidän tähtemme ja edestämme, on selvää, että Hän tarpeen mukaan mielihyvin antaa kaiken, mitä ajallista tarvitsemme. Ja Hän antaa kaiken sen siunauksen, mitä vain uskossa suostumme anomaan Hänen tahtonsa mukaan!

Murheellista on, jos käsityksemme Jumalan hyvydestä jää niin hämäräksi ja vajavaiseksi, että emme edes uskalla antautua Hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen askeliin, Isän rakkaudellista tahtoa tutkimaan, että tulisimme täyteen jumalallista voimaa kaikkea itessämme olevaa pahaa tottumusta vastaan. Vaikka meillä näin olisi verraton tilaisuus tulla täyteen jumalallista voimaa Hänen tahtonsa mukaan elääksemme ja lähimmäisten hyväksi toimiaksemme.

On suunnaton henkilökohtainen vahinko, jos joku paljon ilosanoman sisällöstä kuullut ja lukenut jää sydämeltään niin kylmäksi, että ei tämän ratkaisun suurta siunauksellisuutta ymmärrä, vaan horjuu ja estelee ja hidastelee, luullen jotain parempaa hyvää maailmasta löytävänsä. Mutta ei ole kuin yksi hyvä, Jumala; kaikki, mikä hyvää on, on Häntä ja Hänestä. Petetty on se, joka vielä ilosanoman tarkkaan kuultuaan ja uskottuaan kuvittelee, että on kuitenkin jotain sellaista hyvää, josta voi nauttia vastoin Jumalan tahtoa, vieläpä niin, ettei mitään vahinkoa tapahtu ja ettei maailman 'hyvä' voi paljastua lumoukseksi ja petokseksi.

Totuudessa ei ole semmoista valittujen syyttäjää kadotustuomioksi, jonka puheita Jumala kuuntelisi. Jumala itse on omansa vanhurskauttanut. Heille ei ole kadotustuomiota, Jeesus Kristus

Roomalaiskirje 8:31-39

31. Mitä me siis tähän sanomme? Jos Jumala on meidän puolellamme, kuka voi olla meitä vastaan? 32. Hän, joka ei säästännyt omaa Poikaansaakaan, vaan antoi Hänet alttiiksi kaikkien meidän edestämme, kuinka Hän ei lahjoittaisi meille kaikkea muutaakin Hänen kanssansa?

33. Kuka voi syyttää Jumalan valittuja? Jumala on se, joka vanhurskauttaa.

34. Kuka voi tuomita kadotukseen? Kristus Jeesus on se, joka on kuollut, onpa vielä herätettykin, ja Hän on Jumalan oikealla puolella, ja Hän myös rukoilee meidän edestämme.

35. Kuka voi meidät erottaa Kristuksen rakkaudesta? Tuska, vai ahdistus, vai vaino, vai nälkä, vai alastomuus, vai vaara, vai miekka? 36. Niin kuin kirjoitettu on: "Sinun tähtesi meitä surmataankin kaiken päivää; meitä pidetään teuraslampaina".

37. Mutta näissä kaikissa me saamme ylivoimaisen voiton Hänen kauttansa, joka meitä on rakastanut. 38. Sillä minä olen varma siitä, ettei kuolema eikä elämä, ei enkelit eikä henkivallat, ei nykyiset eikä tulevaiset, ei voimat, 39. ei korkeus eikä syvyys, eikä mikään muu luotu voi meitä erottaa Jumalan rakkaudesta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme. Room 8:31-39

Iloitkaa aina Herrassa! Vieläkin minä sanon: iloitkaa! Fil 4:4

Älkää mistään murehtiko, vaan kaikessa saattakaa pyyntönne rukouksella ja anomisella kiitoksen kanssa Jumalalle tietäväksi, ja Jumalan rauha, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi, on varjeleva teidän sydämenne ja ajatuksenne Kristuksessa Jeesuksessa. Fil 4:6,7

"Heittäkää kaikki murheenne Hänen päällensä, sillä Hän pitää teistä huolen." 1 Piet 5:7

Pelkoa ei rakkaudessa ole, vaan täydellinen rakkaus karkoittaa pelon. 1 Joh 4:18

on kuollut ja ylösnoussut, Hän istuu Jumalan oikealla puolella ja Hän myös rukoilee meidän edestämme. Jeesuksen täytetty työ on kerralla nostanut meidät täydellisesti erilleen kadotukseen joutumisen vaarasta.

Jumala on alusta alkaen meitä rakastanut. Ei alku tietenkään ole uudestisyntymisessämme, vaan Isän ennen aikojen alkua olevassa aiwoituksessa. Lakkaisiko Hän rakkauden työstään nyt, kun Hän on saanut johdatetuksi meidät sydämen uskoon ja lahjoittanut meille Pyhän Hengen? Ei lakkaa, eikä Jeesuksen rakkaus lakkaa!

Kaikki se, mitä ahdistavaa ajassa joudumme kokemaan, on todellisuudessa täysin sivuseikkaa, merkityksetöntä, mitä tulee sen uhkaavuuteen iankaikkisen osamme suhteen. Merkitys sille tulee siitä, että se koului meitä käsittämään taivaalliset rikkaudet ja koului meitä eroon siitä harhasta, että se, miltä tuntuu, olisi tärkeätä. Ainoata tärkeätä on Jumalan rakastava totuus ja lahjaksi saatu usko siihen. Ja tärkein tunne on ilo ja kiitollisuus Hengessä Jumalan hyvydestä Jeesuksessa Kristuksessa.

Viisaita ovat kaikki, jotka Herran askelissa valvoen valmistautuvat tuskaan, ahdistukseen, vainoon, nälkään, alastomuuteen, vaaraan, miekkaan jne. Sillä Jumala on heissä tehnyt silloin jo etukäteen heidän suostumuksensa tähden sitä työtä, jossa sielullisen tunteen ja järkeilyn vaikuttama vihollisuus on pitkälle kukistettu, ja ovat lujitetut uskossa katselemaan yli sen ja luottavaisesti nojaamaan Jumalan ja Herran Jeesuksen Kristuksen täydelliseen voittoon.

Jumala laupeudessaan johdattakoon meidät tälle todelliselle vahvistumisen tielle vakaasti kulkemaan.

Semmoiset, jotka eivät antaudu Jeesuksen askeliin, eivät voi tulla koulituiksi. Joka luulee omista voimistaan jotain kestävänsä, tekee suuren erehdyksen. Ihminen ei yksinänsä voi mitään. Jo hyvin pienet vastoinkäymiset riittävät epätasapainon syntymiseen ja ahdistusten lisääntymiseen. Vain Jumalan kädessä, vain Jumalan voimassa, vain Jumalan koulittaviksi antautuneina me voimme pystyssä pysyen kestää ja voittaa.

Mutta niin myös tapahtuu! Sitä tämä Roomalaiskirjeen kahdeksannen luvun loppu erityisesti korostaa. Jumala kyllä pelastaa omansa. Tosin jokainen, joka ei ole vakavissaan Jumalan kehotuksiin suhtautunut eikä Hänen lupauksiinsa opetellut yhä täydemmin nojaamaan, joutuu edestänsä löytämään laiminlyönninsä.

Mutta näissä kaikissa me saamme ylivoimaisen voiton Hänen kauttansa, joka meitä on rakastanut. Sillä minä olen varma siitä, ettei kuolema eikä elämä, ei enkelit eikä henkivallat, ei nykyiset eikä tulevaiset, ei voimat, ei korkeus eikä syvyys, eikä mikään muu luotu voi meitä erottaa Jumalan rakkaudesta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme; Room 8:37-39. – Kts. myös Fil 4:4; 6,7; 1 Piet 5:7; 1 Joh 1:3.*

On tarkkaan pidettävä ero siinä, miten suuri ja ylivoimainen on Kristuksen voitto meidän hyväksemme siihen verrattuna, millä kokemuksella me kohtaamme vaikeudet. Voitto on täydellinen, mutta meidän kokemuksemme erinäisissä vaikeuksissa voi olla kaikkea muuta kuin voitollisen tuntuinen: jopa täydellisen tappion tuntuinen.

Ja juuri tässä kulkee harrastelukristillisyyden ja tosikristillisyyden ero. Tosikristityt saavat vahvistuttuaan ja puhdistaututtuaan iloita vaikeuksien keskellä Kristuksen voitosta, jonka Jumala on heihin lujittanut, mutta häpeän saaneet joutuvat katumaan välinpitämättömyyttään, jolla ovat suhtautuneet kilvoituskehotuksiin.

Ja tappio tuntuu tietenkin sitä suuremmalta, mitä enemmän tunteilla vielä on valtaa. Sillä juuri tunteisiin perustaen käyttäviin vihollinen syytösvaltaansa. Ja niin se helposti maalaa asiat vuor-ten suuruusiksi vaikeuksiksi, sellaisetkin asiat, jotka armon le-voissa olisivat hyvin kevyitä voitettavia.

Jumala antakoon meille ymmärrystä, että oikein valmistautuisimme. Pimeyden voimat eivät voi meitä voittaa, se on totuus, mutta me jouduimme kokemaan, niin kuin meidät voitettaisiin, jos emme tee valmistuksia Jumalan tahdon ja johdatuksen mukaan.

Mutta kaiken perustana on, **ettei mikään voi erottaa meitä Jumalan rakkaudesta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme.** Ylistys Jumalalle ja Karitsalle nyt, aina ja iankaikkisesti! Amen.

* * *

Kiitos, rakas Isä, että lähetit pelastuksen Pojassasi Jeesuksessa Kristuksessa sitä kaipaaville sieluille. Kiitos siitä, että vieläkin on jäljellä niitä sieluja, jotka arvostavat pelastuksen ja pyhityksen ihanuutta eivätkä halveksi sitä. Kiitos, että avaat omiesi silmät, että he näkevät, kuinka vakavasta asiasta on kysymys – ei sellaisesta asiasta, johon sopii suhtautua kevyesti. Mehän jou-
dumme kerran kaikki tilille siitä, miten olemme rakkauteesi Kristuksessa Jeesuksessa suhtautuneet. Tee meistä, jokaisesta omas-
tasi, synnintuntoisia armon tarvitsijoita, se on: ihmisiä, jotka nä-
kevät tilansa ja näkevät, mihin ovat menossa, elleivät mielenmuu-
tokseen ja kilvoitteluun suostu. Amen.

* * *

Hylkää päättäväisesti oma mielikuvasi onnistujan tai epäon-
nistujan osastasi pelastuksen omistamisessa uskon kautta. Siir-
ry katselemaan todellista Elämää, Jumalan täydellistä armoa ja
rakkautta Jeesuksen Kristuksen voitossa ja ansiossa. Anna pe-
lastuksen olla kokonaan Jumalan teko, joka täydellisenä lahjoite-
taan kysymättä sinun taitojasi.

Muista olevasi täysin mahdoton ja kelvoton jo pelkästään pe-
rityn lankeemuksen tähden; sen takia Jumala juuri riensikin lah-
joittamaan pelastuksen, kun ei meissä itsessämme mitään kel-
vollista sen vastaanottamisen hyväksi ole. Jumala herättää kai-
paavan sielun pelastuksen todellisuuteen ja sen vastaanottami-
seen hyvyydellään. Älä siis enää yritä tyrkyttää siihen mitään
omaasi, vaan ano ainoastaan.

Jätä sitten luottavaisesti, lapsen lailla, asia rakastavan Isän
käsiin. "Anna tiesi Herran haltuun ja turvaa Häneen, kyllä Hän
sen tekee", Ps 37:5,6.

Jeesuksen tosi seuraajat

Jumalalla on vakaa ja järkähtämätön päätös rakastaa lapsiansa perille saakka. Jeesuksen Kristuksen ansio on ja pysyy iankaikisesta täydellisenä Jumalan tykö tulleita kohtaan. Autuaat ne, jotka Jumala on ottanut huomaansa elävässä sydämen uskossa ja Pyhän Hengen osallisuudessa ja jotka myös osoittavat tämän ihmeellisen ja täydellisen asemansa käsittämisen sillä, että punnitusten jälkeen ehyellä sydämellä lähtevät Jeesusta seuraamaan. He tulevat Jumalan tahdon vilpittömiksi etsijöiksi, löytäjiksi ja armon voimassa tekijöiksi.

Todellisessa uskossa, jonka Pyhä Henki vaikuttaa, on luonnollisesti täydellinen hengellinen raittius. Sen tähden meidän tulee puhdistaa sielumme Kristuksen voiman kautta kaikesta lihan ja hengen saastutuksesta. Silloin raitis Henki pääsee vapaasti vaikuttamaan kauttamme. Koko ajan on kuitenkin pidettävä mielessä, että käytännön vahvistumis- ja puhdistumisprosessi on hidas. Sen tähden ei yhdenkään uskoontulleen tulisi viivyttellä kahden vaiheilla puolisydämissyyden ja kokosydämissyyden välillä, vaan ratkaista asia määrätietoisesti ja viivyttelemättä.

Jos puhdistamme itsemme, tulee meistä jaloon käyttöön soveliaita. Kun pääsemme voitolle vanhan itsemme tottumuksista Jumalan voiman yhteydessä, armossa vahvistumisen kautta, silloin tapahtuu käytännössä enemmän ja enemmän vanhan mukaen vaeltamisen väistymistä, vanhan tottumuksista puhdistumista, uuteen lujittumista.

Yksi armon voiman osoitus on se rohkeus, jolla Jumalan tahdon mukaan torjumme kaiken väärän arkuuden sekä Kristuksen todistajina että lähimmäistemme palvelijoina. Joka uskoo rakastavaan Isään ja on Hänen rakkautensa Jeesuksen Kristuksen kautta Pyhässä Hengessä vastaanottanut, sillä on rakkaus lähimmäisiin. Tarvitaan vain Jumalan tahdon kiinteää katselemista, niin rakkaus pääsee vaikuttamaan kauttamme lähimmäisiin kaikilla tasoilla, Sanan ja palveluksen kautta. *Jumala on voimallinen antamaan teille ylenpalttisesti kaikkea armoa, että*

teillä kaikessa aina olisi kaikkea riittävästi, voidaksenne ylenpalttisesti tehdä kaikkinaista hyvää; 2 Kor 9:8. Sillä Herran silmät tarkkaavat kaikkea maata, että Hän voimakkaasti auttaisi niitä, jotka ovat ehyellä sydämellä antautuneet Hänelle; 2 Aik 16:9.

Tämähän on uskovan elämäntehtävä: että hänestä voisi tulla hyödyllinen Jumalan suuressa seurakunnassa yllättävissäkin tilanteissa, aina valmiina teoin ja sanoin todistamaan Jumalan hyvyydestä Kristuksessa Jeesuksessa.

Jumalan suunnaton viisaus lepää siinäkin, että Hän ei jättänyt pienintäkään meidän tekoamme edellytykseksi tai ansioksi pelastukseen, vaan valmisti pelastuksen yksin oman rakkautensa voimasta. *Sillä armosta te olette pelastetut uskon kautta, ette itsenne kautta – se on Jumalan lahja – ette tekojen kautta, ettei kukaan kerskaisi; Ef 2:8,9. Ikiajoiksi on armo rakennettu. Sinä olet perustanut uskollisuutesi taivaisiin; Ps 89:3.*

Tämähän merkitsee sitä, että me enemmän ja enemmän rohkaistumme siirtämään katseemme itsestämme uskon perustukseen, täydelliseen armahdukseen Jumalan aivoituksen kautta, tekoihimme katsomatta. *”Minun uskollisuuteni ja armoni on hänen kanssansa ... Hän kutsuu minua: ”Sinä olet minun Isäni. Sinä minun Jumalani ja pelastukseni kallio.” ... Minä säilytän armoni hänelle iankaikkisesti, ja minun liittoni hänen kanssaan on luja ... armoani en minä ota häneltä pois”; Ps 89:25,27,29,34. Minä kihlaan sinut itselleni ikiajoiksi, kihlaan sinut itselleni vanhurskaudella ja tuomiolla, armolla ja laupeudella, kihlaan sinut itselleni uskollisuudella, ja sinä olet tunteva Herran; Hoos 2:19,20. – Huomaa myös tuo tuomio-sana, sillä onnistuvaa vaellusta ei ole ilman vanhan luomuksen tuomion hyväksymistä, kuten tässäkin kirjassessa olemme saaneet vakuuttavasti osoittaa.*

Kaikki on täyttä lahjaa, että me sen lahjan ilossa ja riemussa aina katselisimme kiinteästi Jumalan hyvyyteen ja unohtaisimme itsemme emmekä sallisi vihollisen syyttää meitä mistään, mikä on meistä lähtöisin, että se muka jotain vaikuttaisi Jumalan mie-lisuosiin, joka ei ole meidän ’ansiomme’ kautta mitattua, vaan

Jumalan täydellisen rakkauden ja armahduksen kautta Kristuksen Jeesuksen voitossa meille täydellisenä mitattua.

Voidaan suoraan sanoa, että meiltä, jotka uskomme Jeesukseen Kristukseen, ei mitään muuta edellytetäkään, kuin että vahvistumme siinä armossa, joka on Kristuksessa Jeesuksessa. Tämän kautta kaikki muu Jumalan tahto yhä puhtaammin meidänkin osaltamme tapahtuu. Sillä jos joku armossa vahvistuu, niin armo itse vaikuttaa sen, että Jumalan tahto ennen pitkää toteutuu uskovan kautta kaikessa. Ja se, mikä on Jumalan tahtoa, on sulaa hyvyttä ihmisiä kohtaan pyhydessä.

Ne, jotka ehdoin tahdoin lähtevät – kaiken muun toissijaiseksi jättäen – armossa vahvistumaan, siinä kilvoittelemaan, tulevat monin tavoin hyödyllisiksi ihmisiksi seurakunnassa ja kaikkien ihmisten edessä ja ajallisissa askareissaan. Jumala antaa heille palvelustehtäviä ja johdattaa heitä tahtonsa mukaan, koska he ovat suostuneet siihen kuolemaan, joka uskossa vanhalle on tapahtunut ja joka uskossa omistetaan. He ovat suostuneet itsensäkieltämiseen sitä varten, että Jumalan tahto yhä puhtaampana pääsisi virtaamaan lähimmäisten siunaukseksi.

Tämmöisiä ovat Jeesuksen tosi seuraajat.

Ja sitä minä rukoilen, että teidän rakkauteenne tulisi yhä runsaammaksi tiedossa ja kaikessa käsittämisessä, voidaksenne tutkia, mikä paras on, että te Kristuksen päivään saakka olisitte puhtaat ettekä kenellekään loukkaukseksi, täynnä vanhurskaiden hedelmää, jonka Jeesus Kristus saa aikaan, Jumalan kunniaksi ja ylistykseksi. Fil 1:9-11

* * *

Loppukertaukseksi

– kun ihminen tulee uskoon, hän saa vastaanottaa Jumalan koko armahtavan rakkauden ja iankaikkisen mielisuosion Jeesuksessa Kristuksessa;

– Pyhän Hengen osallisuuden saaminen merkitsee sinettiä tälle uskolle ja vakuutta taivaallisen perinnön omistamiseen. Ja Hengen osallisuus merkitsee voimaa Kirjoitusten käsittämiseen ja lue-

tun soveltamiseen vaelluksessa Jumalan tahdon mukaan sekä mahdollisuutta uskossa lujittumiseen;

– Pyhä Henki on annettu sisimpäämme myös sen tähden, että meidän syntisyytemme paljastuisi itsellemme. Näin meille käy selväksi, että meissä ollut parantumaton synnin ruumis, vanha luomus, on kaikessa ollut saatanan kuva. Sillä niin kuin uusi luomus on Kristus uskovissa ja Kristuksen kuva uskovissa, niin on vanha luomus vihollisen kuva ihmisessä;

– vedessä kastaminen Jeesuksen Kristuksen nimeen merkitsee sen julkistamista, että uskova suostuu vihkiytymään vanhan luomuksen kuolemaan ja tuon syntitehtaan jättämien tottumusten kuolettamiseen eli itsensä kieltämiseen Jeesuksen askelissa. Silloin edistymme Jumalan armossa ja voimassa. Onnistuminen perustuu Jeesuksen täydelliseen voittoon saatanaa ristillä ja ylösnousemuksessa. *Meidän sielumme pääsi kuin lintu pyydystäjän paulasta: paula katkesi, ja me pääsimme pois. Ps 124:7*

– vanha luomus tapettiin ristillä, että koko Jumalan seurakunta voisi uskossa tämän omistaen vapautua kahleistaan;

– emme voi perata vanhan tottumuksia mitenkään muuten kuin tutkimalla Sanaa ja anomalla Jumalalta uskossa ja armossa vahvistumistamme. Oma voima ei mitään hyödytä, pyhitykseen tarvitaan hengelliset aseet, jotka Jumala lahjoittaa.

– Jeesus on vienyt koko Jumalan kansan sovitetuna Jumalan eteen; olemme täydessä tallessa! *"Minä annan heille iankaikkisen elämän, ja he eivät ikinä huku, eikä kukaan ryöstä heitä minun kädestäni. Minun Isäni, joka on heidät minulle antanut, on suurempi kaikkia, eikä kukaan voi ryöstää heitä minun Isäni kädestä. Minä ja Isä olemme yhtä"; Joh 10:28-30.*

– Uskoonsuostuminen on Jumalan valmiin päätöksen julkituloa yksilötasolla. Kaikkivaltias ei jätä yhtäkään omaansa vaille pelastusta. Saatana, joka on luotu, langennut ja tuomittu, ei tule saamaan mitään voittoa Luojaista eikä Karitsasta eikä Jumalan valituista.

* * *

Rukous sen sielun käyttöön

joka tahtoo pelastua ja päästä oikeaan kilvoitukseen:

Herra Jeesus Kristus!

Minä uskon, että Sinä olet elävän Jumalan Poika, jonka Jumala lähetti maailmaan syntisiä pelastamaan. Ja minä tiedän olevani syntinen, jolla ei ilman täydellistä armahdusta ole pääsyä Jumalan tykö.

Kiitos, että uskoessani Sinuun, Herra Jeesus, saan myös epäroimättä uskoa syntini anteeksisaaduiksi Sinun lunastusansiosi tähden!

Kiitos Jumalalle, taivaalliselle Isälle, että pelastit minutkin Poikasi kautta! Anna minulle myös Pyhän Hengen osallisuus, että pääsisin vakuuttumaan pelastuksestani, ymmärtämään ja yhä enemmän omistamaan lupauksiasi, tottelemaan Sanaasi ja että saisin voiman puhtaaseen ja pyhään vaellukseen totuudessa ja lähimmäisenrakkaudessa.

Sinun johtoosi annan elämäni; tee minusta oikea Jeesuksen Kristuksen seuraaja. Amen.

Kun olet tämän rukouksen vakaalla mielellä Jumalan edessä rukoillut ja kun Jumala vastaa rukoukseesi, kerro uskostasi viivyttlemättä lähimmäisille. Näin tunnustat heti uskosi alussa Jeesuksen nimeä ja saat voimaa. Lähetä myös tieto pelastumisestasi meille, että mekin tiedämme rukoilla puolestasi ja että voimme varustaa sinut tilaasi sopivalla ilmaisella luettavalla.

* * *